„O carte puternică, profetică şi motivatoare.

—Christine Caine, fondatoarea A21 şi Propel Women

îmbrăţişează identitatea şi scopul tău, în locul confuziei şi comparaţiei

FĂRĂ RIVAL

LISA BEVERE

Autoarea best-sellerelor *Trezirea leoaicei* şi *Fete înarmate cu săbii*

Dragă prietenă,

Am fost create în mod unic de Dumnezeu pentru a fi femei puternice şi cu o ţintă înaltă! Multe dintre noi totuşi am petrecut mult prea mult în confuzie şi nesiguranţă. Pacea şi bucuria noastră au fost furate de la noi, pe măsură ce ne comparam mereu cu altele.

E timpul să ne ridicăm şi să trăim o viaţă fără egal în frumuseţea, puterea, virtutea şi impactul dorite! Să ne găsim adevărata identitate în Hristos; să radiem de speranţă, credincioase în slujire şi iubire.

Acest mesaj este pentru femeile de toate vârstele şi este o mare onoare să te pot binecuvânta cu această carte, prietena şi sora mea. Nu ezita să distribui această resursă tuturor persoanelor pe care le cunoşti. Acesta este darul meu pentru tine!

Trăieşte-ţi viaţa cu îndrăzneală, cu dragoste, curaj şi pasiune!

Cu

Lisa Bevere

m

MESSENGER
INTERNATIONAL
Mes5engerInternati0nal.org

„Imaginaţi-vă cum ar fi lumea dacă fiecare dintre noi ar înţelege cât de iubită şi preţuită este. În cartea ei, *Fără rival,* Lisa Bevere ne încurajează să cunoaştem şi să înţelegem adevărul că suntem create în mod unic şi iubite de Dumnezeu. Datorită acestui fapt, ne-a fost dat un rol crucial de împlinit în planul lui Dumnezeu. Cartea aceasta este o invitaţie de a-L urma pe Dumnezeu şi misiunea pe care o are El pentru voi."

—Holly Wagner, pastor şi autoare

„Trăim într-o cultură înţesată de suflete rătăcitoare care îşi caută identitatea în tot soiul de locuri greşite. Cartea aceasta este o adevărată busolă care îndreaptă bărbaţii şi femeile spre sursa reală a identităţii noastre spirituale. Noi Îi aparţinem lui Dumnezeu, El ne-a ales şi suntem iubiţi în mod unic. Lisa a reuşit să dea viaţă cu măiestrie acestor adevăruri nepieritoare. Cartea pe care o aveţi în faţă este o lectură obligatorie!"

—Brady Boyd, păstor al Bisericii New Life din Colorado Springs şi autor al cărţii *Addicted to Busy*

„În cartea *Fără rival,* Lisa împărtăşeşte adevărul pătrunzător care ne spune cine ne-a creat Dumnezeu să fim şi cum ne iubeşte El pe fiecare dintre noi în mod personal şi unic. După citirea ei, nu cred că cineva se mai poate îndoi vreodată de dragostea pe care i-o poartă Dumnezeu!"

—Chris Hodges, păstor senior al bisericii din Highlands şi autor al cărţilor *Fresh Air* şi *Four Cups*

„Dacă aţi avut vreodată de dus lupte în ce priveşte identitatea voastră, cartea aceasta va constitui un punct de cotitură. Când înţelegem cine suntem, în mod unic, în Cristos, suntem transformaţi şi renunţăm să mai trăim alegând întotdeauna precauţia, ci ocupăm locul care ne revine în marele plan de răscumpărare al lui Dumnezeu."

—Sheila Walsh, autoarea cărţii *God Loves Broken People* şi una dintre conferenţiarele principale la conferinţele Women of Faith

„Fără rival este o carte menită să ne deschidă ochii şi una care cred că va avea un impact deosebit asupra acestei

—Matthew Barnett, The Dream Center

generaţii. Lisa Bevere ne comunică dragostea lui Dumnezeu într-un mod atât de frumos şi de viu încât va captiva, cu siguranţă, toţi cititori. Pe măsură ce ei se vor cufunda tot mai adânc în lectura acestei cărţi uimitoare, vor învăţa tot mai mult despre dragostea lui Dumnezeu pentru ei şi despre importanţa găsirii identităţii lor în El."

„Cartea *Fără rival* ne aminteşte atât de frumos dragostea lui Dumnezeu pentru toţi oamenii. Lisa abordează subiectul cu o revelaţie proaspătă şi îşi exprimă gândurile într-o manieră atât de elegantă şi concisă. Cartea aceasta este una cu adevărat frumoasă, care va inspira fiecare cititor."

—Caroline Barnett, pastor la The Dream Center „Într-o lume obsedată de competiţie şi de comparaţii, cartea aceasta constituie o lectură obligatorie pentru orice mamă, fiică, lideră şi prietenă. A venit vremea să ne dăm mâna în loc să comparăm ce ţinem în ea. A sosit timpul să ne sărbătorim una pe alta, nu doar să ne tolerăm. Noi suntem fără rival, aşa că haideţi să facem loc tuturor să înflorească."

—Charlotte Gambill, lider principal al Bisericii LIFE din Bradford, Marea Britanie

„Dacă vă luptaţi cu sentimentul inutilităţii sau dacă vă lipseşte simţământul scopului pentru care trăiţi, *Fără rival* este tocmai cartea de care aveţi nevoie pentru a reduce la tăcere glasul critic dinăuntrul vostru. Dumnezeu v-a pus în postura de a găsi mulţumirea în mijlocul oricăror circumstanţe şi de a trăi o viaţă fără comparaţii."

—Pastor Steven şi **Holly Furtick,** Elevation Church

„Lisa vă va ajuta să descoperiţi experienţa libertăţii şi a încrederii care vin în urma cunoaşterii faptului că voi sunteţi capodopera fără pereche a lui Dumnezeu, fără comparaţii şi fără rival, precum şi a faptului că aveţi tot ce vă trebuie pentru a atinge destinul unic pregătit de El pentru voi."

—Victoria Osteen, membră a echipei pastorale a Bisericii Lakewood din Houston, Texas

„Cartea Lisei Bevere, *Fără rival,* vă va deschide ochii spre noi dimensiuni ale identităţii voastre în Cristos. Cartea Lisei

abundă în observaţii fine şi înţelepciune inspirată de sus. Ea vă va provoca, inspira şi pregăti pentru a urma chemarea unică pe care o are Domnul pentru viaţa voastră. Dacă tânjiţi să vă deschideţi urechea pentru ceea ce spune Domnul referitor la destinul vostru, cartea aceasta este pentru voi! V-o recomand cu căldură."

—Kris Vallotton, lider senior asociat la Biserica Bethel din Redding, California

„Lisa Bevere ne este de mulţi ani prietenă apropiată şi credem că observaţiile pe care le împărtăşeşte în cartea *Fără rival* vor aduce multor oameni eliberare. În timp ce citiţi paginile acestea, rugaţi-L pe Dumnezeu să vă ajute să depăşiţi dorinţa de a compara şi concura, îngăduindu-I Lui să vă arate cum să acceptaţi şi să celebraţi ce v-a creat El să fiţi."

—James Robison, fondator şi preşedinte al organizaţiei LIFE Outreach International

„Îmi place tare mult Lisa. Ea aduce un mesaj atât de potrivit în vremea aceasta. Cartea de faţă constituie o lectură obligatorie şi un mesaj care trebuie crezut. Este deosebit de important să ştim cine suntem şi câtă nevoie avem de alţii. Veţi fi întăriţi în timp ce citiţi cartea şi veţi simţi cum vă vorbeşte Tatăl despre identitatea voastră adevărată şi de nezdruncinat."

—Jenn Johnson, lider de închinare şi compozitoare în cadrul Bethel Music

„Fără rival este ca alarma unui ceas deşteptător pentru femeile de toate vârstele. Mesajul Lisei, care ne spune că suntem iubite în mod unic şi chemate de Dumnezeu, este atât de necesar. Îmi place mult pasiunea şi energia ei care răzbat din fiecare pagină."

—Alli Worthingţon, autoarea cărţii *Breaking Busy: How to Find Peace and Purpose în a World of Crazy*

—Matthew Barnett, The Dream Center

„Cuvintele îndrăzneţe şi pline de Duh ale Lisei vor ajuta la eliberarea femeilor de comparaţii, mândrie şi invidie. Ea trăieşte ceea ce predică: atunci când Îi aparţii lui Isus, nu ai rival.”

—Sarah Bessey, autoare a cărţilor *Jesus Feminist* **şi** *Out of Sorts: Making Peace with an Evolving Faith*

„Noua carte a Lisei este o adevărată comoară. Este echivalentul literar al gestului prin care Dumnezeu Îţi prinde obrajii în mâini, îţi îndreaptă privirea spre El şi apoi îţi spune rar şi apăsat: «Te iubesc.»”

—Lisa Harper, autoare şi conferenţiară pe teme biblice

„Pentru dezvoltarea continuă a unei inimi şi a unui suflet sănătos este esenţial să înţelegeţi cui aparţineţi, care este locul unic pe care îl aveţi în familia lui Dumnezeu şi să cunoaşteţi caracterul lui Cristos. Lisa Bevere are abilitatea aparte de a lămuri adevărul biblic şi revelaţia personală când vine vorba despre aceste principii veşnice. Veţi descoperi din nou nu numai cine sunteţi, ci şi cine este El: un Mântuitor fără egal, personal şi puternic.”

—Brian and Bobbie Houston,
fondatori şi păstori seniori ai
Bisericii Hillsong

„Intr-o lume în care femeia poate fi afectată de comparaţii şi rivalitate, Lisa Bevere face ceea ce ştie cel mai bine, adică ne aduce aproape de inima ei prin cuvinte pline de hrană care ne împuternicesc şi ne aduc vindecare: «Fiică, eşti de ajuns, fiindcă eşti iubită în mod unic.» *Fără rival* ne dezbracă de nevoia de a concura, aşezându-ne în siguranţă în inima Tatălui şi înlănţuindu-ne în îmbrăţişarea Lui. Cartea aceasta este o lectură obligatorie pentru toate femeile care tânjesc după o profunzime mai mare a relaţiilor, identităţii şi scopului lor.”

—Christa Black Gifford, compozitoare
laureată, conferenţiară şi autoare a cărţilor *God Loves Ugly* şi *Heart Made Whole*

„Noua carte a Lisei Bevere, *Fără rival,* este o frumoasă descriere a iubirii unice pe care ne-o poartă Dumnezeu fiecăruia dintre noi. Cartea ne aminteşte că nu avem rivali, fiindcă Dumnezeu ne-a creat să avem o valoare şi o identitate unică în El. Este o lectură recomandată tuturor!”

—Jentezen Franklin, păstor senior la Biserica Free Chapel şi autorul mai multor bestselleruri

„Draga mea prietenă Lisa Bevere a izbutit din nou. *Fără rival* este o carte profetică, plină de forţă şi inspiraţie care vă va ajuta să descoperiţi cine sunteţi şi cui aparţineţi ca femei ale lui Dumnezeu. Dăruiţi un exemplar fiecărei femei pe care o cunoaşteţi; ştiu că o veţi face.”

—Christine Caine, fondatoare a organizaţiilor A21 şi *Propel Women*

„Noi nu suntem iubiţi în mod egal, ci în mod unic. În cartea *Fără rival*, Lisa dezvăluie adevăruri care vă vor ajuta să vă redobândiţi puterea şi scopul.”

—Mark Batterson, autorul bestsellerului *The Circle Maker* şi păstorul principal al Bisericii National Community

—Matthew Barnett, The Dream Center

îmbrăţişează
identitatea şi scopul
tău, în locul confuziei
şi comparaţiei

FĂRĂ RIVAL

LISA BEVERE

Autoarea best-sellerelor *Trezirea leoaicei*
şi *Fete înarmate cu săbii*

Without Rival (Romanian), by Lisa Bevere
Copyright © 2017 Messenger International

Originally published în English as Without Rival by Lisa Bevere
Copyright © 2016 Revell, a division of Baker Publishing Group

Additional resources în Romanian by John & Lisa Bevere are available for free download at www.CloudLibrary.org
This resource has been distributed to leaders and emergent leaders FREE OF CHARGE and is not to be sold. It is a gift from Messenger International, the Ministry of John and Lisa Bevere. You are encouraged to duplicate, virally distribute, use extracts or otherwise share this teaching with others.

To contact the author : LisaBevere@ymail.com
Printed în Romania.

Fără rival, de Lisa Bevere
Copyright © 2017 Messenger Internaţional

Publicată iniţial în limba engleză cu titlul *Without Rival* by Lisa Bevere
Copyright © 2016 Revell, o unitate a Baker Publishing Group

Resurse suplimentare în limba română cu John şi Lisa Bevere pot fi descărcate gratuit la adresa www.CloudLibrary.org

Această carte este distribuită liderilor şi ucenicilor lor GRATIS şi nu este de vânzare. Este un dar din partea organizaţiei Messenger International, organizaţia fondată de John şi Lisa Bevere.
Vă încurajăm să o multiplicaţi, să o distribuiţi în mediul online, să folosiţi extrase şi să transmiteţi altora această învăţătură.

Pentru a contacta autoarea: LisaBevere@ymail.com
Tipărit în România.

Editor: Vasilică Croitor
Traducător: Veronica Oniga

Editura Succeed Publishing
Medgidia, str. Independenţei, nr. 5 Jud. Constanţa, cod: 905600
Telefon: 0744 623909 comenzi@succeed.ro www.succeed.ro

nea.

işi ofibccu iubă un l^baăăfră rival, cam iau fşt îcrdbnşte un neşojşi o pronv^bunefră şeamărn, înir-o vreme ca ni ala. lAifşt alaşăj pentru vremea aceoşta care eşte în axxj'aşb timp- njemMjpon.enL:iă şi ttfibl. Jatăde ce treJfuLe şă ubştjărtu teama... şă crez— m nov extravagant... şbşaşperb fra măşură.

Cuprins

1.	O identitate fără rival	1
2.	Un Dumnezeu fără rival	17
3.	O promisiune fără rival	39
4.	Nu îndrăzni să te compari!	65
5.	Când eşti privită ca o rivală	85
6.	Gen fără rival	109
7.	Rivalitatea fricii şi a dragostei	141
8.	Fântâni adânci	161
9.	O fiică fără rival	185
10.	O viaţă fără rival	209
	Note	229

O IDENTITATE FĂRĂ RIVAL

> Dorinţa noastră de căpătâi este ca cineva să ne inspire să fim ceea ce ştim că am putea fi.
>
> Ralph Waldo Emerson

Ai avut vreodată un rival sau o rivală?

Nu mă refer la competiţia amicală din domeniul sportului, nici la copilaşii de câţiva ani care concurează pentru atenţia şi afecţiunea părinţilor.

Mă gândesc la un oponent mult mai înverşunat. Un rival cu siguranţă nu este perceput ca un prieten sau membru al familiei. Când intră în scenă rivalitatea, scopul ei nu este atât acela de a câştiga jocul, cât cel de a te scoate de pe teren.

Dar cum ar fi dacă ai descoperi că viaţa pe care ţi-ai dorit-o dintotdeauna se află în afara tărâmului competiţiei? Dar dacă ai afla că nu trebuie să pierzi pentru a ieşi din joc? Dacă ai descoperi că *nu poţi* pierde? Dar dacă nu doar

că ai putea gândi în afara limitelor cutiei obişnuitului, ci ai şi alege să trăieşti în afara lor?

Cu câteva decenii în urmă am citit o carte care sugera că sfârşitul lumii va fi adus de înstrăinarea răspândită la scară largă (mai degrabă decât de o invazie a extratereştrilor). Ea susţinea ideea că va veni o vreme când lumea va fi împărţită în două tabere adverse sau două curente de gândire. Când va exista acest climat larg răspândit al dezbinării, nu vor fi greu de aţâţat grupările opuse în a se ataca una pe cealaltă, până când vom avea parte de o apocalipsă în toată puterea cuvântului.

Orice divizare sistematică de asemenea anvergură începe la o scară mult mai restrânsă. Ea poate porni din aproprierea căminului nostru, acolo unde casele sunt pline de oameni răniţi, a căror inimă este împărţită. Există forţe foarte reale ale căror şoapte pline de aluzii perfide şi mincinoase îţi atacă mintea, voinţa şi emoţiile, în speranţa că te vor face să te întorci împotriva propriei persoane şi apoi împotriva altora.

Este greu să scăpăm de mesajele şi mesagerii care ne spun că nu suntem suficient de bune, de tinere, de deştepte, de rapide şi de bogate. Suntem bombardate cu speranţa că ne vom mici până când vom ajunge la nivelul scăzut al acestor aşteptări. Natura umană ne îmboldeşte să ne încovoiem sub povara acestei hărţuiri necontenite care ne dă de înţeles că ceea ce suntem nu e niciodată de ajuns. Când această intimidare ajunge la un punct critic,

unele vor ceda, alegând să se conformeze şi să copieze modelele din jur, în timp ce altele se vor răzvrăti, ripostând cu propriile acuzaţii.

Judecăm când ne simţim judecate.

Îi facem pe alţii de ruşine când simţim noi însene ruşinea.

Urâm când nu ne place propria persoană.

Când ajungem la faliment, nu trece mult până când vrem să îi jefuim pe alţii. Acesta este ciclul în care toată lumea pierde şi nimeni nu are nimic de câştigat. Dar dacă spusele apostolului Pavel sunt adevărate?

Evlavia însoţită de mulţumire este un mare câştig.

(1 Timotei 6:6)

Evlavia este abilitatea de a adopta punctul de vedere al lui Dumnezeu.

Aceasta înseamnă că, în timp ce suntem conştiente de felul în care Îi priveşte pe alţii, acceptăm cu bucurie modul în care ne vede pe noi.

Când suntem mulţumite şi ne simţim confortabil în propria piele, nu vom ajunge să ne complăcem în satisfacţia de sine, ci mai degrabă vom avea parte de o revărsare a creativităţii în viaţa noastră! Întoarce spatele tuturor oponenţilor şi distragerilor. Dumnezeu are ochii aţintiţi asupra noastră ca să ne putem ridica şi noi ochii spre El.

Ce rămâne atunci de făcut?

În loc să concurăm pentru ceea ce nu ne-a fost menit niciodată... vom avea energia necesară pentru a descoperi ce ne aparţine.

Mă rog ca această carte să limpezească

apele tulburi şi nesănătoase ale vieţii de fiecare zi. În loc să te zbaţi să câştigi o competiţie în urma căreia nu câştigi nimic, aş vrea să adopţi atitudinea celor care câştigă războiul. Bătălia care se duce pentru tăria sufletului nostru este foarte reală. A venit vremea să ocupi locul care îţi revine în lumea aceasta. Haide să dăm în vileag minciunile şi să descoperim cine eşti cu adevărat.

Pierdută şi apoi găsită

Mie îmi plac mult câinii. De curând, în timp ce eram departe de casă, într-o călătorie în Coreea de Sud, căţeluşa noastră mult iubită, Tia, a ajuns la un adăpost pentru câini. Se pare că un muncitor a uitat deschisă uşa din faţă a casei noastre, iar Tia a lăsat în urmă căldura căminului nostru, hotărând să înfrunte străzile oraşului nostru din Colorado, în ciuda temperaturilor care coborau sub zero grade. Nu ştiu din ce pricină nu a reuşit în seara aceea să îşi găsească drumul spre casă. Un vecin a cărui identitate nu am aflat-o a fost îndeajuns de amabil să o primească în casa lui peste noapte, iar a doua zi a dus-o la un adăpost pentru câini.

Tia avea trecut pe zgardă un număr de telefon, însă acesta s-a dovedit inutil, fiindcă noi ni-l schimbaserăm între timp. În plus, certificatul ei era expirat (cu toată părerea de rău, eu am crezut că era un document care se completează o singură dată) şi uite aşa câinele nostru mult iubit, care avea un cămin, a ajuns să nu se poată face auzit şi nici găsit, fiindcă nu i se putea stabili identitatea.

În răstimpul petrecut în Seul nu am ştiut nimic despre cele întâmplate. Fiii mei au avut înţelepciunea să îmi ascundă aventura Tiei, dar fără îndoială că s-au dat de ceasul morţii să o găsească. Au căutat-o şi au tot căutat-o, dar nu au reuşit să dea nicăieri de ea. S-au temut că o prinseseră coioţii. Ca o ultimă încercare, la sugestia cuiva, au sunat la adăpostul pentru câini.

Când Austin a ajuns acolo şi a văzut-o pe Tia, nu a fost sigur că era câinele nostru. Chinul prin care trecuse îşi pusese în aşa măsură amprenta pe înfăţişarea ei încât a părut mai degrabă abătută decât încântată să îl vadă. A rămas în colţul cuştii ei, tremurând şi lipindu-şi burta de pământ. După ce Austin a plătit pentru şederea ei acolo cât echivalentul unei nopţi la un hotel select şi încă nişte amenzi usturătoare (se pare că un certificat expirat nu e deloc privit cu ochi buni), a putut-o aduce înapoi acasă.

Când m-am întors şi eu şi am aflat toată povestea, am suferit puţin. Nu din pricina fiilor mei, ci a câinelui. Tia era a noastră de peste zece ani şi aceasta era prima oară când plecase de acasă şi nu se întorsese singură. M-a cuprins îngrijorarea... de ce se întâmplase acum? Îi afectau cataractele vederea? Vârsta înaintată să fi fost motivul pentru care ajunsese să fie dezorientată? Mă căuta oare pe mine?

În cele din urmă, motivul pentru care plecase nu conta. Tia aparţinea familiei noastre şi inabilitatea ei de a găsi drumul spre casă nu putea nega acest fapt. Căutarea a fost

finalizată, amenda plătită, certificatul înnoit, iar câinele scos din cuşca ruşinii şi adus înapoi la locul lui de pe patul nostru, la picioarele mele. O noapte de rătăcire nu era suficientă pentru a o renega pe Tia.

Probabil v-aţi dat seama încotro mă îndrept. Dacă noi, ca stăpâni imperfecţi ai unui câine, am fost gata să facem atât de multe pentru el, ce este gata Tatăl ceresc să facă pentru noi? Primul pas în cunoaşterea identităţii tale stă în ceea ce eşti tu în El. Pasajul din 1 loan 3:1 ne deschide o fereastră spre felul în care ne priveşte Dumnezeu.

> Ce dragoste minunată ne-a arătat Tatăl! Priviţi-o numai: noi suntem numiţi copii ai lui Dumnezeu! Aceasta este adevărata noastră identitate. Dar acesta este şi motivul pentru care lumea nu ne recunoaşte sau nu ne ia în serios, fiindcă nu ştie cine este El şi nici ce planuri are. (The Message)

Haide să vorbim dragostea lui Dumnezeu şi să vedem cât de minunată este ea. Iubirea aceasta ne inspiră, este spectaculoasă şi extravagantă. Dragostea divină este tocmai opusul pământescului şi obişnuitului. Adâncimea ei este de ajuns pentru a ne face să ne minunăm. Iar dragostea aceasta este ca un bonus, ca un dar care vine la pachet cu ceva ce am achiziţionat, doar că este chiar mai grozavă decât atât, fiindcă este un dar alăturat altui dar. Noi am primit în dar mântuirea. Dumnezeu a văzut starea noastră nenorocită, în temniţa în care eram închişi, făcându-ne mici în colţul unei societăţi umane religioase,

şi a plătit preţul pentru a ne salva. Dar El nu S-a oprit aici. Ne-a adus lângă Sine, ne-a înnoit certificatul şi ne-a identificat drept ai Lui. (Toate acestea înainte să ne spălăm măcar!) Tu eşti cu adevărat a Lui. Iar El Îşi iubeşte toţi copiii într-un mod extraordinar, dar totodată unic.

La fel sau unic?

Deseori, în încercarea noastră omenească de a face ca totul să fie corect, suntem tentaţi să credem că Dumnezeu ne iubeşte pe toţi la fel. Oricât de bine ar suna la început ideea aceasta,

cuvântul *la fel* nu este îndeajuns de cuprinzător. *La fel* dă de înţeles că am putea fi cumva înlocuiţi sau schimbaţi unul cu altul, ca şi cum am spune: „O, nu! Am spart unul dintre paharele mov cumpărate săptămâna trecută de la supermarket. Sper că mai au altele la fel în stoc.” Sau, folosind exemplul dat de mine înainte: „Câinele pe care l-am iubit de peste zece ani s-a rătăcit. Nu e nicio problemă; îmi voi cumpăra altul în locul lui şi îl voi iubi exact ca pe primul.”

În cazul meu, o astfel de atitudine nu funcţionează şi cred că nici în cazul lui Dumnezeu; vă voi spune de ce.

Într-o după-masă am tras un pui de somn. Problema însă a fost că mă găseam în faţa laptopului şi că nu eram întinsă în pat când am aţipit. Capul mi-a alunecat în faţă şi m-am trezit mai apoi brusc, descoperind că aveam pe ecran opt pagini pline cu litera „t”. În momentul acela mi-am dat seama că aveam nevoie de un pui de somn adevărat, aşa că m-am ridicat, mi-am luat câinele care stătea lungit la picioarele mele şi am pornit spre dormitor. În timp ce aţipeam, L-am auzit pe Duhul Sfânt şoptindu-mi: „Eu nu Îmi iubesc toţi copiii în mod egal.”

Eu nu îmi iubesc copiii în mod egal, ci în

Şocată, m-am ridicat îndată în şezut. De unde venise acest gând care aducea a blasfemie? Am trântit îndată cuvintele: „Trebuie să ne iubeşti la fel; altfel, nu ar fi corect.”

Protestul meu a fost întâmpinat de următorul răspuns: „Eu nu îi iubesc aşa. *La fel* implică ideea că dragostea Mea ar putea fi măsurată şi te pot asigura că ea nu poate fi. *La fel* ar însemna că odraslele mele pot fi înlocuite sau schimbate unele cu altele, ceea ce nu este adevărat. Inima Mea nu este împărţită în compartimente. Nimeni nu ar putea lua locul altcuiva sau strămuta pe vreunul dintre copiii Mei din inima Mea. Vezi tu, Eu nu Îmi iubesc copiii în mod egal, ci în mod unic."

Trageţi adânc aer în piept şi ascultaţi: *Dumnezeu ne iubeşte mai degrabă în mod unic decât în mod egal.* Credeţi-mă: e mai bine să fim iubiţi în mod unic.

Dacă ai mai mult de un singur copil, probabil înţelegi deja lucrul acesta. Când s-a născut al doilea, al treilea sau cel din urmă dintre copiii voştri, dragostea ta nu s-a împărţit, ci s-a multiplicat în mod nemăsurat. Nu ai putea cuantifica dragostea pe care o porţi fiecărui copil nici dacă ai încerca. Cum ai putea măsura forţa cu care este imprimat în inima ta? Dragostea ta pentru fiecare copil este unică. Fiecare dintre ei trezeşte iubirea ta părintească într-un mod diferit. Este interesant faptul că se poate întâmpla să iubeşti ceva unic legat de un copil care este trăsătura opusă altei caracteristici pe care o iubeşti la altul. De exemplu, eu am o nepoată năbădăioasă care e o adevărată vijelie. Ea e surioara primului meu nepot, un băiat calculat şi blând. Eu nu îi compar. Iubesc, apreciez şi mă bucur de modul foarte diferit în care

abordează cei doi viaţa. În niciun caz nu mi-aş dori să se poarte la fel. Niciunul dintre ei nu ocupă un teritoriu mai întins în inima mea; îi iubesc pe amândoi pe deplin, dar în mod unic.

În mod egal implică totodată ideea că dragostea lui Dumnezeu este măsurată sau măsurabilă, iar ea nu este nici una, nici alta. Iubirea Lui este infinită. Faptul că Dumnezeu ne iubeşte *în mod unic* poartă cu sine o profunzime mult mai mare şi din el decurge concluzia că există un singur exemplar ca tine! Sfântul Augustin rezuma cel mai bine ideea aceasta: „Dumnezeu ne iubeşte pe fiecare dintre noi de parcă ar exista unul singur ca noi."

Dragostea Tatălui nostru nu poate fi asemănată cu un platou de prăjituri sau cu o tartă cu cireşe feliată cu mare grijă de un părinte iubitor în părţi egale, ca niciun copil să nu se simtă nedreptăţit. Dragostea Lui uimitoare nu este supusă unui asemenea control menit să asigure egalitatea porţiilor. Înţelegi că El te-a iubit dinainte să existe începutul şi că iubirea pe care ţi-o poartă nu cunoaşte sfârşit? Îi poţi întoarce spatele, poţi fugi departe de El sau te poţi îndrepta spre pierzare, dar faptele tale nu vor pune capăt iubirii Lui.

Domnul spune următoarele despre dragostea Lui, prin profetul Ieremia: „Te-am iubit cu o iubire veşnică; de aceea ţi-am păstrat credincioşia Mea" (Ieremia 31:3, traducere liberă din limba engleză).

Observă că timpul folosit aici este cel trecut; prin urmare, avem de-a face cu o chestiune

invariabilă, hotărâtă deja. El te-a iubit pe tine, aşa cum eşti în realitate, pe tine, cea unică, şi te-a iubit cu o dragostea veşnică, fără sfârşit, care nu are de-a face cu vârsta ta sau cu felul în care arăţi. El te-a iubit când erai tânără şi nesăbuită. El ne iubeşte cu o dragoste matură şi fără echivoc. Dumnezeu este dragoste. Tatăl nostru nu *are dragoste* în inimă pentru tine... ci El *este dragoste* pentru tine.

Dragostea extraordinară a Tatălui pentru noi este infinită, intimă şi unică. Iar tu eşti iubită în mod unic, fiindcă ai şi fost creată în mod unic.

Unic înseamnă „exemplarul exclusiv, prototipul sau singurul" de acel fel, iar definiţia mea preferată este *„fără egal sau rival".* Dumnezeu, Tatăl nostru, este singurul care nu are rival; de aceea, nu ar trebui să fim surprinse că, în ochii Lui, noi suntem fiice fără rival, fapt care elimină orice motiv de concurenţă dintre noi.

Tu eşti singurul exemplar de felul tău!

Tu eşti începutul şi sfârşitul tău. Nu există o matriţă concepută în vederea producţiei în serie. În familia creată de Dumnezeu nu există copii sau indivizi identici, nici egali. Nu există rival pentru modul în care exprimi tu dragostea Lui faţă de alţii sau pentru cel în care Şi-o exprimă El pentru tine. Nimeni nu poate fi *tu* aşa cum eşti *tu*!

Dumnezeu a creat în mod unic ADN-ul tău şi ţi-a plămădit făptura în mod tainic, aşa încât să surprindă lumea cu ea. El a stabilit cum anume se va exprima inima ta; El a fost arhitectul zâmbetului şi al melodiei glasului

tău; tot El a trasat toate trăsăturile tale, având în minte cele mai calde gânduri legate numai de tine. El a sărbătorit alături de părinţii tăi primul tău zâmbet şi ţi-a privit cu afecţiune cei dintâi paşi.

Datorită acestei griji vădite, pline de tandreţe, există faţete multiple ale vieţii tale care exprimă şi reflectă în mod unic dragostea Lui. Dumnezeu a ţesut toate aceste aspecte excepţionale şi talente specifice în pachetul fiinţei tale, al fiicei Lui. El a ştiut că fiecare atribut va fi exprimat cel mai bine prin făptura ta de femeie.

Dumnezeu a ştiut că Îl vei reprezenta şi te vei raporta cel mai bine la El ca la Tatăl tău. Acesta este însuşi motivul pentru care a ales să aparţii genului feminin. Există o legătură plină de o tandreţe aparte între taţi şi fiice.

El nu a avut o altă fiică în minte atunci când te-a modelat pe tine. tu eşti desfătarea Lui.

Aceasta înseamnă că nu te-ai descurca mai bine dacă ai fi mai înaltă, mai scundă, mai închisă ori mai deschisă la culoare.

Şi mai înseamnă că nu ai fi o purtătoare mai bună a dragostei pe care ţi-a încredinţat-o dacă ai fi fost bărbat. Dumnezeu nu Îşi iubeşte fiii mai mult decât fiicele. Şi nici nu iubeşte fiecare gen în mod egal. El iubeşte bărbaţii şi femeile în mod unic. Poate în anii creşterii tale ai auzit şoapte sau chiar strigăte din partea părinţilor că şi-ar fi dorit să fi avut un fiu, nu o fiică. Poate au existat momente în care şi tu ţi-ai dorit să te fi născut băiat. Dar este important să ştii următorul lucru… Dumnezeu nu a dorit aceasta niciodată.

Tatăl nostru S-a bucurat când ai tras în piept prima suflare şi, pe măsură ce anii au trecut, îngerii din cer s-au bucurat împreună cu El când te-ai născut din nou, ca fiică însufleţită de Duhul Lui cel Sfânt.

Fiică iubită fără seamăn, nimic legat de persoana ta nu este întâmplător.

O fiică fără rival

Ce înseamnă, deci, toate acestea? Înseamnă că există mai mult decât destul din dragostea nemăsurată şi inepuizabilă a lui Dumnezeu pentru noi toţi. Nu trebuie să lupţi pentru a câştiga un loc la masă sau pentru a dobândi dragostea Lui. Nimeni nu te poate da la o parte şi nici înlocui… nu ai niciun rival.

> Dar, prieteni, noi suntem copii ai lui Dumnezeu. Iar acesta este numai începutul. Cine ştie cum vom sfârşi!? Însă ceea ce ştim este că, atunci când Cristos ne va fi descoperit făţiş, Îl vom vedea şi, văzându-L, vom deveni ca El. Voi toţi care aşteptaţi cu nerăbdare venirea Lui, fiţi gata, luând drept model de urmat puritatea scânteietoare a vieţii lui Isus. (1 Ioan 3:2-3, The Message)

Vom descoperi împreună cum să fim pe deplin noi înşene, nu altcineva, în încercarea de a câştiga dragostea şi acceptarea altora. Vom înceta să ne mai comparăm cu alţii, întrucât comparaţia nu echivalează cu inspiraţia. Când alegem comparaţia, ne jefuim pe noi înşene şi pământul acesta de ceea ce suntem cu adevărat. Unde mai încape nevoia de a ne compara şi de a concura dacă valoarea şi identitatea noastră se leagă în ultimă instanţă de unicitatea noastră înnăscută?

Dacă mergem pe drumul comparaţiei, nu facem decât să ne stoarcem singure de puteri. Tu eşti o fiică fără rival care poartă o lumină fără egal, pregătită să ducă o bătălie fără pereche, în modul ei unic.

> De aceea, fiindcă suntem plămădiţi ca părţi minunat alcătuite şi puse uimitor în funcţiune în trupul lui Cristos, haideţi să mergem înainte şi să fim ceea ce am fost creaţi să fim, fără să ne comparăm unii cu alţii, mânaţi de invidie sau mândrie, şi fără a încerca să fim ceva ce nu suntem. (Romani 12:5-6, The Message)

Acest pasaj din Scriptură dă în vileag cei doi adversari principali ai vieţii trăite fără rival: mândria şi invidia.

Descrierea statutului nostru unic, de fiică fără rival, nu înseamnă că am ajuns deja la ţintă, ci că ne stau în faţă o călătorie, o piesă de puzzle şi un rol în trup pe care îl avem de îndeplinit.

Mândria ne desprinde de trup când începe să ne şoptească lucruri închipuite care ne înalţă peste măsură şi ne fac să spunem: „Partea mea este cea mai importantă. Nu e nimeni ca mine; îmi sunt suficientă mie însemi, sunt plină de importanţă, aroganţă şi sunt înălţată mai presus de ceilalţi.”

Nimeni nu te poate scoate din ring

Pe de altă parte, invidia ne ispiteşte să ne neglijăm rolurile individuale care ne-au fost atribuite de Dumnezeu în lumea aceasta, atunci când minimalizează sarcinile care ne revin. Invidia spune: „Nu îmi preţuiesc rolul sau partea, fiindcă vreau să te dau pe tine la o parte ca să pun mâna pe rolul tău.”

Aceste două atitudini seamănă cu cele două tăişuri ale unei săbii primejdioase, menite să îndepărteze oamenii de funcţia şi locul lor. Uneori, vrăjmaşul atacă pe toate fronturile, lovind bărbaţii din trupul lui Cristos cu arma rivalităţii şi a distorsionării mândriei de gen, în vreme ce femeile cad pradă invidiei faţă de sexul opus.

Fii o prietenă adevărată pentru noi toate prin faptul că eşti tu însăţi. A sosit vremea ca fiicele lui Dumnezeu să celebreze ideea „unicităţii” şi să înceteze a se mai mulţumi cu gândul că suntem toate „la fel” sau a mai

concura pentru „mai mult”. De fapt, nu faci decât să îngădui altora să te trateze cu lipsă de consideraţie când nu exprimi ce eşti cu adevărat. Oamenii pot deosebi întotdeauna un fals sau o copie de original. Şi chiar dacă nu observă diferenţa, o vor simţi şi o vor auzi în goliciunea vorbelor, acţiunilor şi înfăţişării tale. Este o mare diferenţă între a urma un exemplu şi a copia. Acesta este unul dintre motivele pentru care eşti atât de frustrată când încerci să fii altcineva. Viaţa seamănă cu un test grilă şi singurele răspunsuri greşite sunt cele pe care nu le alegi tu însăţi.

Noi desconsiderăm menirea dragostei Tatălui nostru când respingem modul unic în care ne-a creat El pentru a ne exprima. Este important să înţelegi că felul în care arăţi ar trebui să fie cea mai mică dintre preocupările tale. Atât de mulţi oameni cred că îşi exprimă unicitatea prin gustul lor în materie de îmbrăcăminte, coafură, bijuterii şi machiaj. Aceste expresii exterioare sunt doar nişte accesorii. Ele sunt departe de revelaţia cea mai profundă privitoare la ceea ce eşti tu de fapt.

Adevărul este că poţi arăta diferit, dar tot fără a înţelege ce înseamnă unicitatea.

Haide să încetăm să ne mai irosim timpul privind în jur şi îngăduind opiniei publice în continuă schimbare să îşi mai imprime imaginea sau ideile în noi. Haide să întâmpinăm cu braţele deschise, încrezătoare, tot ceea ce Dumnezeu ne-a creat să reflectăm în mod unic.

Cui îi aparţii?

Nu am nevoie să ştiu cu cine îţi petreci timpul, nici numele părinţilor tăi, al şcolii pe care o frecventezi sau al angajatorului tău. Vreau să ştiu doar numele Celui care Şi-a dat viaţa să te răscumpere. Pierzi atât de mult dacă te gândeşti că raza de acţiune a jertfei Lui se opreşte aici. Când te-a găsit, El nu te-a scuturat de praf şi te-a aşezat înapoi unde erai, ci te-a ridicat şi te-a împodobit cu neprihănirea Lui.

Spune acum, chiar dacă o faci doar ca o şoaptă a inimii tale: „Eu sunt a Lui şi El e al meu."

Tatăl tău cel veşnic este singurul care are dreptul să te definească. Mama ta te-a conceput, de-a purtat şi te-a îngrijit, dar Tatăl tău ceresc te-a conceptualizat, te-a creat şi te-a adus în existenţă. Când erai pierdută, El te-a răscumpărat ca să te poată numi iarăşi a Lui. Va veni ziua când timpul, aşa cum îl cunoaştem noi, va înceta să existe. Atunci Dumnezeu ne va regenera pe fiecare în parte şi vom înţelege că viaţa aceasta pământească a fost doar o sămânţă şi că în ceruri vom înflori cu adevărat, îmbrăcând adevărata noastră formă.

Nu ştiu unde te-a aşezat acum viaţa, dar înţelege, te rog, că locaţiile, anotimpurile şi împrejurările se schimbă mereu. Ceea ce contează cu adevărat în mijlocul acestor oscilaţii este cine eşti şi cui îi aparţii.

La începutul acestui capitol am redat unul dintre citatele mele preferate, de Ralph Waldo Emerson: „Dorinţa noastră de căpătâi este ca

cineva să ne inspire să fim ceea ce ştim că am putea fi.” Dumnezeu este acel cineva. Tot ce este şi ce face El ne inspiră. Creatorul a plămădit cu măiestrie tot ce vedem, auzim şi cunoaştem noi sub forma creaţiei, pentru a ne reconecta la identitatea noastră divină. El Şi-a trimis Fiul pentru a ne reface relaţia cu El.

Cu toate că Dumnezeu ne-a oferit ocazia de a ne reconecta la adevărata noastră identitate, mult prea mulţi oameni se mulţumesc să îngăduie limitărilor superficiale a *ceea ce fac, a ceea ce au* sau *a ceea ce iubesc* să îi definească. Însă este o mare nesăbuinţă să ne legăm identitatea de ceva ce ne poate fi luat cu atâta uşurinţă. Slujbele se schimbă, abilităţile pot fi pierdute şi bunurile ne pot fi furate. Putem fi lipsiţi chiar şi de relaţiile importante din viaţa noastră. Ceea ce ai, ce faci şi ce te înconjoară se pot schimba, dar este esenţial să nu îţi pierzi niciodată identitatea şi pe Creatorul căruia Îi aparţii.

Dacă ştii doar încotro te îndrepţi, te paşte pericolul să te rătăceşti pe drum. Dacă ştii doar ce eşti chemat să faci, s-ar putea să te compromiţi pentru a-ţi atinge ţelul.

Aşa ajungem la străvechea întrebare: „Ce ar folosi unui om să câştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul?” (Matei 16:26). ’

Este nespus mai important să ştii *cine eşti* decât să ştii încotro mergi sau chiar ce poţi face. Fiindcă El este Creatorul tău, Dumnezeu are destul de multe de spus despre identitatea ta. Iar adevărata ta identitate poartă cu sine revelaţia privitoare la ceea ce ai putea fi.

Cine eşti tu?

Nu trebuie să priveşti la ce ai făcut şi nici măcar la lucrurile prin care ai trecut. Nu te descrie pe tine însăţi prin prisma a ceea ce faci. Nu va fi nevoie să îţi menţionezi statutul în materie de relaţii: dacă eşti singură, divorţată, căsătorită sau într-o relaţie cu cineva. Aceasta nu este o actualizare a paginii tale de Facebook şi răspunsul nu trebuie să îl dai pentru mine şi nici măcar pentru cei din jur.

Aş vrea ca *tu* să ştii cine eşti.

Înainte să mergem mai departe, ia un pix, închide ochii şi roagă-L pe Creatorul tău să îţi şoptească la ureche care este menirea unică pe care o are pentru tine. Nu te teme că tu născoceşti cuvintele de dragoste şi apreciere pe care le auzi. Ele oglindesc felul în care te vede Dumnezeu. Păstrează tăcerea câteva momente şi ascultă. Te provoc să scrii trei cuvinte sau propoziţii pe care ţi le şopteşte Dumnezeu. Când ai terminat exerciţiul acesta, priveşte cuvintele pe care le-ai auzit atunci când ai reuşit să dai la o parte definiţiile tuturor privitoare la tine şi ascultă ce are Dumnezeu de spus despre viaţa ta. Te miră măcar puţin cele scrise pe listă? A trecut câtva timp de când ai luat ultima oară în calcul perspectiva aceasta privitoare la tine?

Vreau să te asigur că Dumnezeu nu va spune niciodată ceva ce contravine Cuvântului Său. *Duhul Sfânt însufleţeşte ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu subliniază.* Dar, din moment ce avem la îndemână o Biblie, nu ar trebui doar să o citim şi să încetăm să mai ascultăm?

Traducerea The Message a pasajului din Evrei 12:28 ne asigură că „Dumnezeu nu este un spectator indiferent”. Cred că întrebarea celestă pusă de şapte ori în cartea Apocalipsa rămâne o invitaţie valabilă şi astăzi pentru noi:

> Vă sunt deschise urechile? Atunci ascultaţi. Ascultaţi Cuvintele Duhului care suflă ca un vânt peste biserici. (Apocalipsa 2:7, 11, 17, 29, 3:6, 13, 22, The Message)

Faptul că această întrebare se repetă *de şapte ori* pe parcursul unei singure cărţi din Scriptură nu face decât să îi sublinieze importanţa şi mă ajută să înţeleg că pot fi trează în timp ce urechile îmi rămân adormite. Speranţa mea este că această carte îţi va trezi urechile şi le va face să audă.

Însă ne putem întoarce, plecând urechea la glasul lui Dumnezeu. Ce s-ar putea întâmpla oare dacă L-am invita pe Duhul Sfânt chiar în locurile din viaţa noastră în care L-am redus la tăcere? Îl vei lăsa să îţi vorbească între patru ochi? Îi îngădui lui Dumnezeu să îţi vorbească în mod specific în legătură cu prieteniile, căsnicia şi familia ta? Noi avem obiceiul de a ne închide urechile, în multe feluri, la avertismentele lui Dumnezeu, iar consecinţa este că pierdem atât de multe dintre lucrurile de care El tânjeşte să ne facă parte. A-L auzi pe Dumnezeu în mod colectiv, ca trup, începe la nivel individual, cu oameni care hotărăsc să asculte. Îndrăznim să ne trezim urechile şi să auzim?

Nu ne putem permite să punem la îndoială destinul nostru unic, pregătit de Dumnezeu

pentru noi. Altminteri, vom submina prin intermediul ezitării, fricii şi mâniei tot ce ne-a fost încredinţat. Dumnezeu vrea să răscumpere, să restaureze şi să schimbe identitatea ta, aşa încât să nu rămână niciun incident, anotimp sau nume din trecutul tău care să te definească. Într-adevăr, anotimpurile, criticile şi evenimentele te pot rafina; ele au potenţialul de a modela vitalitatea vieţii tale, însă nu ele reprezintă substanţa ei, ci Dumnezeu.

Tu ai fost căutată cu toată inima de Dumnezeu pentru că eşti iubită în mod unic şi fiindcă eşti o expresie unică a dragostei Lui faţă de alţii. Tot ce înseamnă această identitate a noastră, în calitate de copii ai lui Dumnezeu, abia începe să se manifeste atunci când fiecare dintre noi devine ce a fost creat de El să fie. Într-o lume în care fiecare încearcă să se descopere sau să se reinventeze pe sine, Dumnezeu duce la bun sfârşit ce a început. Cartea aceasta este o invitaţie de a-L căuta... pentru ca El să poată scoate la lumină ceea ce eşti tu!

Întrebări de discutat:

1. De ce a şti cine *eşti* are mai multă importanţă chiar decât a şti *unde* mergi?
2. De ce faptul că suntem unice este mai bun decât cel de a fi egale sau la fel?
3. Care sunt câţiva dintre rivalii care te-au lipsit de abilitatea de a-ţi accepta cu bucurie identitatea şi de a primi dragostea lui Dumnezeu?

4. Îţi este dificil să te descrii pe tine însăţi separat de ceea ce faci? Dacă da, de ce anume?
5. Ce şopteşte Dumnezeu despre tine?

2

UN DUMNEZEU FĂRĂ RIVAL

Cuvintele scrise aici sunt concepte. Trebuie să ai însă parte de experienţe.

Sf. Augustin

Nimeni ca El

Pe la sfârşitul anilor ‘80, peisajul muzicii creştine a început să se schimbe pe măsură ce Integrity Music a făcut cunoştinţă Americii de Nord cu muzica de închinare de pe diferite continente. Familia noastră aştepta cu nerăbdare în fiecare lună sosirea casetei la care eram abonaţi (da, atât sunt de bătrână) şi apoi o ascultam într-o veselie. Preferatele noastre erau derulate şi reascultate de atâtea ori încât atunci când soţul meu pornea undeva la drum şi voia să le asculte, notele cele mai înalte şi mai joase aşezate cu atâta grijă în aranjamentul muzical de-abia dacă se mai auzeau. O casetă anume era preferata familiei

noastre: *Rejoice Africa.* Parcă îl văd şi acum pe al doilea fiu al nostru, Austin, îmbrăcat cu lenjeria lui imprimată cu Mickey Mouse, călare pe căluţul lui de jucărie, săltând prin casă în timp ce răcnea din răsputeri cuvintele cântecelor.

În unul dintre ele, liderul de închinare din Africa de Sud striga plin de pasiune: „Nimeni ca El!" Fără să stea o clipă pe gânduri, fiul meu de trei ani îşi dădea toate silinţele să imite declaraţia plină de zel a liderului de închinare ori de câte ori auzea cântecul.

Într-o zi, Austin a venit la mine şi mi-a pus o întrebare la care ar fi trebuit să mă aştept:

„Mami, de ce nimeni nu-L place pe Dumnezeu?" [confuzie între sensurile diferite ale cuvântului *like* din limba engleză; *n. trad.]*

M-am străduit cât am putut mai bine să îi explic că nu era vorba despre faptul că nimeni nu Îl plăcea pe Dumnezeu, ci că nimeni nu este ca El.

Expresia „Dumnezeu singur" nu înseamnă că slujim unui Dumnezeu însingurat sau plictisit, după cum nici aceea că „nimeni nu-I stă alături nu înseamnă că nimeni nu vrea să stea lângă El.

Dumnezeul nostru nu ne priveşte doar, aşteptând în mod pasiv. El S-a îngrijit de toate, iar acum Se odihneşte de lucrarea Lui încheiată, bucurându-Se când copiii Săi Îi cer să Îşi desfăşoare planul.

El nu este nici Cel Preaînalt şi Sfânt care Se află în afara lumii noastre, privind din exterior spre ea.

Avantajul poziţiei Lui stă în aceea că

trecutul, prezentul şi viitorul se sincronizează cumva, astfel încât El vede sfârşitul de la început şi începe lucrurile odată ce le-a terminat.

Prin noi, El vrea să Se afle înăuntru şi să privească de acolo în afară, nu fiindcă ar avea nevoie de ochii noştri, ci pentru că noi avem nevoie de vederea Lui.

Apelativul *Dumnezeul celPreaînalt* descrie un Dumnezeu aflat mai presus de tot ce am putea noi concepe vreodată ca fiind la înălţime. În Psalmul 96, psalmistul a dat glas uimirii copleşitoare de care s-a simţit cuprins în urma acestei descoperiri.

Cântaţi Domnului o cântare nouă!
Cântaţi Domnului, toţi locuitorii pământului!
Cântaţi Domnului, binecuvântaţi Numele Lui,
Vestiţi din zi în zi mântuirea Lui!
Povestiţi printre neamuri slava Lui, Printre toate popoarele minunile Lui!
Căci Domnului este mare şi foarte vrednic de laudă.
El este mai de temut decât toţi dumnezeii.
Căci toţi dumnezeii popoarelor sunt nişte idoli,
Dar Domnul a făcut cerurile.
Strălucirea şi măreţia sunt înaintea feţei Lui,
Slava şi podoaba sunt în locaşul Lui cel sfânt.
Familiile popoarelor, daţi Domnului,
daţi Domnului slavă şi cinste!
Daţi Domnului slava cuvenită Numelui Lui!
Aduceţi daruri de mâncare şi intraţi în curţile Lui!
Inchinaţi-vă înaintea Domnului îmbrăcaţi cu podoabe sfinte,
tremuraţi înaintea Lui, toţi locuitorii pământului! (v. l-9)

În mod repetat, Scriptura pune într-o formă sau alta întrebarea: „Cine este ca Cel Preaînalt?”

Aceasta nu este o întrebare retorică, rostită doar pentru a ne pune pe gânduri, ci una de natură să ne definească viaţa, care cere ca răspuns un răsunător: „Nimeni!” Răspunsul nostru la această declaraţie privitoare la preeminenţa Lui ne pune în postura de a primi sau de a respinge fără să ne dăm seama ceea ce are Dumnezeu pregătit pentru noi. Ştim bine că a fost cândva o persoană care şi-a închipuit că era ca Cel Preaînalt. Este vorba despre un prinţ din rândul făpturilor angelice, care întrupa în multe privinţe culmea desăvârşirii. Noi îl cunoaştem drept Satana, dar numele lui era pe atunci Lucifer, luceafărul de dimineaţă şi arhanghelul care conducea închinarea. În această calitate, el privea slava lui Dumnezeu şi stătea în prezenţa Lui sfântă, în sala tronului. Pasajul din Ezechiel 28:12-17 îl descrie astfel:

> Ajunseseşi la cea mai înaltă desăvârşire,
> erai plin de înţelepciune şi desăvârşit în frumuseţe.
> Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu,
> şi erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe...
> cu aur; timpanele şi flautele erau în slujba ta,
> pregătite pentru ziua când ai fost făcut.
> Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse;
> te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu
> şi umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare.
> Ai fost fără prihană în căile tale din ziua când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine.

Prin mărimea negoţului tău
te-ai umplut de silnicie şi ai păcătuit;
de aceea, te-am aruncat de pe muntele lui
Dumnezeu şi te nimicesc, heruvim ocrotitor,
din mijlocul pietrelor scânteietoare.
Ţi s-a îngâmfat inima din pricina frumuseţii tale,
ţi-ai stricat înţelepciunea cu strălucirea ta.

Dumnezeu l-a plămădit plin de splendoare, de înţelepciune şi desăvârşit în ce priveşte forma şi rolul. Însă la un moment dat, se pare că închinarea lui a devenit mai puţin decât fusese la început. Poate a coborât la nivelul admiraţiei. Calea spre căderea lui nu este lămurită, însă ştim că această creatură magnifică şi înţeleaptă a început să Îl privească pe Creator ca pe un rival. În dinamica închinării, trebuie să existe înţelegerea faptului că în afara lui Dumnezeu nu eşti nimic. Isaia descria căderea lui Lucifer în felul următor:

Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor!
Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor!
Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer,
îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus
de stelele lui Dumnezeu;

voi şedea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei;
mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.” (Isaia 14:12-14)

El nu se putea face pe sine însuşi ca Cel Preaînalt... se putea doar degrada pe sine şi astfel Lucifer, luceafărul de dimineaţă, a

devenit Satan, înşelătorul. Degradarea a pornit din inima lui. A început îmbrăcat în desăvârşire şi a sfârşit în degradare. Noi suntem căzuţi şi imperfecţi de când ne naştem, dar în Cristos suntem întregiţi şi făcuţi desăvârşiţi prin naşterea din nou. Mândria încurajează venerarea sinelui, în timp ce smerenia detronează egoismul mândriei. Când Isaia L-a văzut pe Domnul, s-a simţit pierdut.

> Atunci am zis: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate şi am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oştirilor!” (Isaia 6:5)

Simţământul că era pierdut a făcut loc purtării divine de grijă şi una dintre pietrele învăpăiate în mijlocul cărora umblase Lucifer a fost adusă profetului celui cuprins de umilinţă.

> Dar unul dintre serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleştele de pe altar. Mi-a atins gura cu el şi a zis: „Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată şi păcatul tău este ispăşit!” (Isaia 6:6-7)

Când Îl căutăm, Îl găsim. Cu această revelaţie în gând ne închinăm Lui şi declarăm că numai El este sfânt şi bun, că numai El este calea, adevărul şi viaţa. El este singurul Dumnezeu Preaînalt.

Însăşi existenţa Dumnezeului nostru este fără precedent; El este fără precedent şi fără un punct de referinţă anterior Lui. Înainte de El nu a existat nimeni. Dumnezeul nostru nu a evoluat. El a fost, este şi va fi. După cum am

văzut că noi înşine suntem unici, Dumnezeul nostru este obârşia unicităţii noastre.

Înainte de El nu au existat alţi dumnezei, motiv pentru care nici nu ar trebui să avem alţi dumnezei înainte de El. Deşi Dumnezeul nostru este nevăzut, existenţa Lui este de netăgăduit. Cartea Romani afirmă următoarele:

> Dar realitatea esenţială despre Dumnezeu este îndeajuns de vădită. Deschideţi-vă ochii şi o veţi vedea înaintea voastră! Privind îndelung, cu băgare de seamă ceea ce a creat Dumnezeu, oamenii au putut vedea întotdeauna ceea ce nu pot zări cu ochii fizici: puterea veşnică, de exemplu, şi taina fiinţei Sale divine. Astfel că nimeni nu are vreo scuză solidă. (1:19-20, The Message)

Traducerea English Standard Version redă astfel textul:

> Căci ceea ce se poate cunoaşte despre Dumnezeu este vădit pentru ei, fiindcă El le-a fost arătat. Întrucât atributele Lui nevăzute, şi anume puterea Sa veşnică şi natura Lui divină, au fost observate limpede încă de la întemeierea lumii în lucrurile create, aşa că nu se pot dezvinovăţi.

Întreaga creaţie afirmă realitatea existenţei Creatorului ei, însă definirea lui Dumnezeu este cu totul altceva. Speranţa mea este că acest capitol va trezi în duhul tău o dorinţă după o legătură divină mai profundă cu El.

Am stabilit deja că noi suntem fiice fără rival, fiindcă Tatăl nostru ceresc ne iubeşte fără egal. Pentru a te conecta la un nivel mai

profund cu identitatea pe care ţi-a dat-o El, este esenţial să înţelegi cu adevărat ce implică această înzestrare divină. Haide să extindem nivelul înţelegerii noastre privitoare la cine este Dumnezeul nostru cel fără rival. Dicţionarul Merriam-Webster Îl defineşte pe Dumnezeu drept „Fiinţa desăvârşită în putere, înţelepciune şi bunătate care este venerată în calitate de Creator şi Stăpânitor al universului.”

Poate că definiţia aceasta ţi se va părea exhaustivă şi definitivă, dar ea nu constituie decât începutul. Între provocarea foarte reală pe care o prezintă limbajul nostru alcătuit din termeni mărginiţi la existenţa pământească şi dificultăţile pe care le prezintă perspectiva noastră terestră, nu putem fi decât limitaţi în interpretarea Celui Nelimitat. Cum am putea găsi cuvinte care să Îl descrie pe Cel a cărui revelare ne-ar lăsa fără cuvinte?

Dumnezeu transcende definiţiile.

Pentru a defini ceva, trebuie să rezumi esenţa lui în cuvinte care întrupează subiectul definiţiei. Prin faptul că Se ridică deasupra limbajului nostru însuşi, Dumnezeul nostru sfidează aceşti parametri.

Bine atunci. Să renunţăm la definiţie. Dar ce ar fi să încercăm atunci o descriere? Şi în cazul acesta ajungem tot într-un punct mort. Cum am putea prezenta cu limpezime un contur pe care nu îl vedem cu claritate, fiindcă suntem orbiţi de o lumină de care nu ne putem apropia?

El Se va arăta chiar la vremea potrivită, sosirea

> fiindu-i garantată de *Binecuvântatul şi Nedisputatul Cârmuitor, Marele Împărat, Dumnezeul Cel Preaînalt.* El nu a fost văzut niciodată de ochiul omului; ochii oamenilor nici nu Îl pot privi. A Lui să fie cinstea şi cârmuirea veşnică, amin. (1 Timotei 6:15-16, The Message)

Dacă văzul nostru nu e în stare să proceseze nici măcar arătarea Dumnezeului nostru, cum am putea schiţa oare mai mult decât o imagine sumară a minunăţiei fiinţei Sale? Cuvintele nu vor izbuti să ne ajute şi ne vom trezi repetând ca un ecou vorbele rostite de Iov după ce i S-a arătat Dumnezeu, în frumuseţea Lui, într-un vârtej de vânt: „Urechea mea auzise vorbindu-se despre Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc în ţărână şi cenuşă” (Iov 42:5-6).

Îmi place mult felul în care redă versiunea The Message versetele acestea:

> Recunosc că am trăit cândva pe baza zvonurilor auzite despre Tine, dar acum am aflat totul de la sursă, cu ajutorul urechilor şi ochilor mei! Îmi pare rău; iartă-mă. Nu voi mai face aşa ceva; făgăduiesc! Nu mă voi mai hrăni niciodată cu rămăşiţele vorbelor din auzite, cu firimiturile zvonurilor.

Această revelare a lui Dumnezeu a stârnit în Iov o foame după mai mult. Prea multe dintre noi se mulţumesc cu o revelaţie a lui Dumnezeu care poate fi descrisă drept „rămăşiţe şi firimituri”. Ne mulţumim să ascultăm predici, să urmărim materiale multimedia, să dăm click pe „like” la postări de pe Facebook sau Instagram, să dăm mai

departe rămăşiţele banchetului altora. Nu este nimic greşit în toate acestea, însă în comparaţie cu ospăţul pe care îl are Dumnezeu pregătit pentru noi, ele nu sunt decât rămăşiţe şi firimituri. Adevărul este că Dumnezeu vrea ca tu să te hrăneşti cu credincioşia Lui. Aş vrea să îţi stârnesc apetitul, fiindcă este o mare diferenţă între a vorbi *despre* Dumnezeu şi a asculta un Dumnezeu care îţi vorbeşte *ţie.*

Ştiu că sunt unii care spun că noi slujim un Dumnezeu care nu mai vorbeşte. Însă acest raţionament este o insultă la adresa naturii Sale. Chiar dacă El ar alege să păstreze tăcerea, spectacolul creaţiei ar deveni glasul Lui. El a trimis Duhul Său cel Sfânt să ne mângâie şi să ne sfătuiască. În timp ce citim Biblia, Duhul cel Sfânt al lui Dumnezeu este Cel care ne învaţă şi ne îndrumă în tot adevărul. Dumnezeu nu este un idol surd şi mut. El nu este un tată care ascultă fără să răspundă. Dacă nu acceptăm cu bucurie misterul privitor la persoana lui Dumnezeu, nu vom şti cum să Îl abordăm. Dumnezeu vorbeşte în mai multe moduri: prin Cuvântul Lui, prin creaţia Sa, prin slujitorii Lui, prin viziuni şi vise, precum şi prin celelalte mădulare ale trupului Său. În ce mă priveşte, m-am rugat şi cred că El vă va vorbi prin paginile acestei cărţi. Dumnezeu vorbeşte necontenit. Întrebarea este dacă Îl ascultăm sau dacă Îl limităm. Este esenţial să acceptăm ideea că Dumnezeu este de o minunăţie incomparabilă şi nelimitată, crezând totodată că El vrea să comunice cu noi în mod personal.

Strălucitul teolog Toma d'Aquino şi-a

petrecut cea mai mare parte a vieţii scriind despre Dumnezeu. Preot şi filozof deopotrivă, a căutat să coreleze descoperirile ştiinţei cu înţelegerea lui privitoare la Creatorul nostru. Însă cu trei luni înainte să înceteze din viaţă, Toma d'Aquino a avut o viziune a tărâmului veşnic, iar uimirea şi veneraţia care l-au cuprins în urma ei l-au determinat să consemneze aceste ultime cuvinte ale sale, după care şi-a lăsat condeiul deoparte. Toma d'Aquino a declarat astfel:

> Sfârşitul tuturor strădaniilor mele a sosit. Tot ce am scris pare să fie un morman de pleavă după lucrurile care mi-au fost descoperite.

Acesta este omul care a studiat cu atenţie şi a scris volume întregi care declarau slava lui Dumnezeu şi minunăţia Bisericii. În acelaşi timp, el a trăit într-o epocă mult diferită de a noastră, în care cuvintele aveau o semnificaţie mai profundă şi erau alese, prin urmare, cu multă grijă. Oportunitatea de a citi şi de a scrie era un privilegiu păstrat pentru cei bogaţi, de viţă nobilă sau pentru cei consacraţi lui Dumnezeu. Toma d'Aquino era un maestru în arta folosirii cuvintelor; cu toate acestea, a întrebuinţat cuvântul *pleavă* pentru a-şi descrie lucrarea de o viaţă. Termenul *pleavă* este folosit adesea pentru a descrie ceva lipsit de valoare. Pleava este ceea ce rămâne după alegerea boabelor folositoare, fiind întrebuinţată cel mai adesea drept aşternut pentru animale şi îngrăşământ pentru plante. În esenţă, ceea ce spunea Toma d'Aquino era că lucrările scrise de el într-o viaţă erau

potrivite pentru a fi călcate în picioare de oameni şi animale.

Aceasta a fost cea mai potrivită analogie pe care a putut-o face între scrierile lui despre Dumnezeu şi realitatea privitoare la El, aşa cum i-a fost ea revelată. Se prea poate ca aceste două fraze să vorbească mai mult decât oricare dintre paginile pe care s-a trudit să le scrie în cursul a mai bine de două decenii. Cuvintele acestea au fost împletite cu smerenie şi uimire, căci Toma d'Aquino a trăit ceea ce declarase Augustin cu mai bine de un mileniu în urmă: „Dumnezeu este cel mai bine cunoscut în necunoaşterea Lui."

Revelarea lui Dumnezeu începe când acceptăm faptul că, de fapt, nu Îl cunoaştem încă. Fiecare definiţie pe care o avem este concepută pe baza contextului şi conceptelor umane. Putem asemăna abilitatea noastră de a explica cine este Dumnezeu cu încercarea unui bebeluş de a-şi descrie mama înainte de a învăţa să vorbească. În universul vast al vieţii, oamenii locuiesc doar o părticică a creaţiei. Prin urmare, încercarea noastră de a-L descrie pe Dumnezeu seamănă cu imaginea unui om aşezat pe un grăunte de nisip, de unde caută să descrie nemărginirea oceanului şi tot ce cuprind adâncurile lui.

Cine este Dumnezeul nostru?

Tatăl nostru doreşte însă ca noi să ne apropiem de El să Îl cunoaştem mai bine, să avem parte de prezenţa Lui şi să Îi recunoaştem glasul. După cum este una să

ştim câte ceva despre foc şi cu totul alta să îi experimentăm lumina, căldura şi fierbinţeala, Dumnezeu ne invită să Îl cunoaştem pe El, nu doar să avem cunoştinţe despre persoana Lui. În continuare sunt enumerate câteva dintre lucrurile pe care le cunoaştem cu certitudine absolută în legătură cu Dumnezeu, în urma felului în care ni Se prezintă El în Scripturi:

Eu sunt... unul singur. Deuteronom 6:4, Marcu 12:29, Galateni 3:20, 1 Timotei 2:5, lacov 2:19

Eu sunt... Alfa şi Omega. Apocalipsa 1:8, 21:6, 22:13
Eu sunt. Cel ce sunt. Exod 3:14
Eu sunt. din veşnicie în veşnicie. 1 Cronici 16:36
Eu sunt. Căpetenia şi Desăvârşirea credinţei. Evrei 12:2
Eu sunt. Creatorul cerului şi al pământului. Geneza 1:1
Eu sunt. Cel ce poate. Matei 3:9
Eu sunt. dragoste. 1 loan 4:7-8, 16
Eu sunt. bun. Marcu 10:18, Luca 18:19, 1 Timotei 4:4
Eu sunt. în mijlocul vostru. Deuteronom 6:15, Luca 17:21, 1 Corinteni 14:25
Eu sunt. adevărul şi viaţa. loan 3:33
Eu sunt. vindecătorul tău. Exod 15:26
Eu sunt. Duh. loan 4:24
Eu sunt. Tatăl. loan 6:46, Filipeni 2:11
Eu sunt. proslăvit în Fiul. loan 13:31
Eu sunt. martorul tău. Romani 1:9, Filipeni 1:8, 1 Tesaloniceni 2:5

Eu sunt. revelat. Romani 1:17
Eu sunt. pentru voi. Romani 8:31
Eu sunt. mai presus de toate. Romani 9:5, Efeseni 4:6
Eu sunt. îndurător. Deuteronom 4:31, Romani 12:1
Eu sunt. credincios. 1 Corinteni 1:9, 10:13, 2 Cor. 1:18
Eu sunt. mai înţelept decât oamenii. 1 Corinteni 1:25
Eu nu sunt. autorul confuziei. 1 Corinteni 14:33
Eu sunt. autorul păcii. 1 Corinteni 14:33
Eu sunt. îndestularea voastră. 2 Corinteni 3:5
Eu sunt. milostiv şi generos. Exod 34, Neemia 9
Eu sunt. încet la mânie. loel 2:13; Naum 1:3
Eu sunt. înălţat mai presus de orice nume. Filipeni 2:9
Eu sunt. Cel ce lucrează în voi. Filipeni 2:13
Eu sunt. nevăzut. Coloseni 1:15
Eu sunt. Dumnezeul care vine. Coloseni 3:6
Eu sunt. judecătorul cel drept. 2 Tesaloniceni 1:5
Eu sunt. Mântuitorul tuturor oamenilor. 1 Tim. 2:3, 4:10
Eu sunt, dezlegat. 2 Timotei 2:9
Eu sunt, ziditorul tuturor lucrurilor. Evrei 3:4
Eu sunt, drept. Evrei 6:10
Eu sunt, viu. Evrei 10:31
Eu sunt, un foc mistuitor. Deuteronom 6:3, Evrei 12:29

Eu sunt. lumină. 1 Ioan 1:5

Eu sunt. mai mare decât inima voastră. 1 Ioan 3:20

Eu sunt. Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine. Ap. 1:18

Eu sunt, sfânt. Apocalipsa 4:8

Eu sunt, atotputernic. Apocalipsa 11:17

Eu sunt. tăria voastră. Exod 15:2

Eu sunt. cântarea voastră. Exod 15:2

Eu sunt, gelos. Exod 34:14, Deuteronom 4:24

Eu nu sunt, un om. Numeri 23:19, Deuteronom 4:24

Eu sunt. Dumnezeul dumnezeilor şi Domnul domnilor.
Deuteronom 10:17

Eu sunt. mare, puternic şi înfricoşat. Deuteronom 10:17

Eu sunt. nepărtinitor. Deuteronom 10:17

Eu sunt, slava ta. Deuteronom 10:21

Eu sunt. cu voi în luptă. Deuteronom 20:4

Eu sunt. un războinic. Exod 15:3

Eu sunt. locul tău de adăpost. Deuteronom 33:27

Eu sunt. stânca şi cetăţuia ta. 2 Samuel 22:32-33

Eu sunt. singurul Dumnezeu. Deut. 4:32, 35, 1 Împăraţi 8:60

Iar lista aceasta nu este una exhaustivă! Vă invit să cercetaţi fiecare dintre afirmaţiile enumerate, dar în capitolul de faţă aş vrea să ne concentrăm asupra a trei dintre ele. Prima pe care doresc să o abordez este conceptul potrivit căruia Dumnezeu este unul singur.

Dumnezeu este unul

Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este unul. Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată puterea ta. (Deuteronom 6:4-5, traducere liberă din limba engleză)

Nu confunda sensul cuvântului „unul” cu ideea că Dumnezeu ar ocupa locul unu în vreun fel de competiţie universală a dumnezeilor. Înţelesul termenului nu are atât de-a face cu atribuirea unei valori numerice lui Dumnezeu, ci mai degrabă cu clarificarea faptului că El este singurul Dumnezeu. *Unul* înseamnă că nu există altul. Nu există vreun alt dumnezeu pe locul doi, trei sau patru. El este singurul vrednic, fiindcă este singurul Dumnezeu. Aceasta se corelează cu porunca identificată de Isus drept cea mai mare:

> Isus i-a răspuns: „Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi şi cea mai mare poruncă.” (Matei 22:37-38)

Dragostea noastră pentru Dumnezeu are menirea de a constitui o expresie armonizată a inimii, sufletului şi minţii, aţintite toate în aceeaşi direcţie, în consens. Numai Dumnezeu este ţinta spre care ne concentrăm atenţia şi singurul vrednic de închinarea noastră. Dumnezeu înţelege faptul că nu ne poate merge bine când avem inima împărţită şi nu va tolera vreun dumnezeu rival, astfel că porunca aceasta este una bună. Ea nu ne-a fost dată fiindcă Dumnezeu nu Se simte în siguranţă în legătură cu poziţia Lui faţă de noi, ci pentru

protecţia noastră, ca să nu fim distraşi şi duşi pe căi greşite.

Acest pasaj din Scriptură poate stârni confuzie în zilele noastre, când puţini oameni se declară închinători ai altor dumnezei. Înclinăm mai degrabă să ne plecăm înaintea unor idoli făcuţi de mâna omului decât în faţa unor zeităţi cu nume antice. Încă de la început, Dumnezeu Şi-a avertizat copiii:

> Să nu vă faceţi idoli, să nu vă ridicaţi nici chip cioplit, nici stâlp de aducere aminte; să nu puneţi în ţara voastră nicio piatră împodobită cu chipuri, ca să vă închinaţi înaintea ei; căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru. (Leviticul 26:1)

Cele mai multe dintre noi nu au ridicat stâlpi sau statui de piatră în casele sau în curţile lor, dar aceasta nu înseamnă că nu ne purtăm idolii în inimă. *Poate fi considerat idol orice lucru căruia îi dăruim forţele noastre sau din care ne extragem forţa.* Este locul în care mergem pentru a ne simţi vii. Poate fi lucrul spre care alergăm şi pe care-l privim drept adăpost al nostru. El poate varia de la ceva banal, cum este mâncarea, ajungând până la implicarea în reţelele de socializare. Dacă reciteşti lista de mai sus care ne arată cine este Dumnezeu, atunci ar trebui să ştii că El e tăria, viaţa şi refugiul tău. Nicio *persoană, relaţie, organizaţie* şi niciun *lucru* nu are putere asupra ta, cu excepţia lui Dumnezeu.

Pentru unele dintre noi, sentimentele sunt un idol. Dacă ne *simţim* frumoase, credem că suntem frumoase. Dacă ne simţim *bine,* credem că ne merge bine. Dacă trăim conduse

numai de simţuri, acestea ne vor minţi şi nu va dura mult până când ne vor conduce pe o cale greşită.

Adevărul este că eşti frumoasă fiindcă Dumnezeul nostru îi înfrumuseţează pe cei supuşi Lui prin mântuirea pe care le-o dăruieşte (Psalmul 149:4). Eşti frumoasă pentru că Dumnezeu face toate lucrurile frumoase la vremea lor (Eclesiastul 3:11). Nu îngădui idolilor ridicoli şi oamenilor care lucrează pentru a crea o imagine pe care lumea noastră o numeşte frumoasă să aibă un cuvânt de spus *în viaţa ta,* când Dumnezeu a vorbit deja, rostind binecuvântarea Lui

peste viaţa ta! David, războinicul închinător, a descris astfel practica idolatriei:

> Idolii lor sunt argint şi aur, făcuţi de mâini omeneşti. Au gură, dar nu vorbesc, au ochi, dar nu văd, au urechi, dar n-aud, au nas, dar nu miroase, au mâini, dar nu pipăie, picioare, dar nu merg; nu scot niciun sunet din gâtlejul lor. *Ca ei sunt [devin] cei ce-i fac, toţi cei ce se încred în ei.* (Psalmul 115:4-8)

Ce înseamnă: „ca ei devin cei ce-i fac”? Când înălţăm pe un piedestal ceea ce este omenesc, suntem limitaţi la ceea ce pot crea oamenii. Idolii sunt forme fără funcţie. Ei doar par a avea viaţă, dar le lipseşte puterea de a o însufleţi în alţii. Astfel, închinătorii lor îşi compromit simţurile date de Dumnezeu, pierzându-şi glasul şi libertatea de mişcare. Când te închini lui Dumnezeu, eşti transformată după chipul Lui, din slavă în slavă. Fiindcă nu este nimeni ca Dumnezeul nostru, nu există cale mai bună de a scoate la lumină ceea ce este unic în fiinţa ta decât căutându-L pe El. Poţi fi o observatoare a altor oameni, dar niciodată o închinătoare înaintea oamenilor.

Un idol este orice lucru căruia îi dai forţele tale sau din care îţi extragi

Dumnezeu este Alfa şi Omega

Al doilea adevăr, acela că Dumnezeu există din veşnicie în veşnicie, nu este decât o altă cale de a spune că El este Alfa şi Omega. Alfa şi omega sunt prima şi ultima literă din alfabetul

grecesc. Atunci când literele sunt alăturate în acest context, ele reprezintă tot ce există de la început şi până la sfârşit. *Alfa* înseamnă „începutul, geneza, naşterea, zorii, debutul şi punctul de pornire.” Când vine vorba despre *omega,* definiţia nu este la fel de clară, dar ea înseamnă „sfârşitul, punctul final şi punctul extrem.” Poate definiţia cuvântului *omega* este mai vagă pentru că noi, oamenii, suntem mai familiarizaţi cu ceea ce *a fost* decât cu ce *va fi.* Acesta este însuşi motivul pentru care trebuie să ne apropiem de Dumnezeu să Îi auzim sfatul. Numai El a ajuns la marginile a tot ce cunoaştem noi în cadrul conceptului de timp. Nu este nimeni ca Dumnezeul nostru. Profetul Isaia ne spune:

> Aduceţi-vă aminte de cele petrecute în vremurile străbune; căci Eu sunt Dumnezeu şi nu este altul, Eu sunt Dumnezeu şi *nu este niciunul ca Mine. Eu am vestit de la început ce are să se întâmple şi cu mult înainte ce nu este încă împlinit.* Eu zic: „Hotărârile Mele vor rămâne în picioare şi Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea.” (Isaia 46:9-10)

Iar versiunea The Message redă astfel pasajul:

> Amintiţi-vă istoria voastră, lunga şi bogata voastră istorie. *Eu sunt Dumnezeu, singurul Dumnezeu pe care L-aţi avut sau pe care Îl veţi avea vreodată, incomparabil şi de neînlocuit, Cel care vă spune de la început care va fi sfârşitul,* arătându- vă totodată ce are să se întâmple şi încredinţându-vă: „Eu sunt aici până la sfârşit şi voi face întocmai ce am plănuit să fac.”

Dumnezeu declară încă de la început care va fi sfârşitul unui lucru. El declară omega atunci când a fost scris doar alfa. Suntem invitate să privim în urmă şi să vedem credincioşia Lui. El ştie cum se va sfârşi fiecare zi înainte să se iveaască măcar zorii ei.

> Vreme îndelungată v-am lăsat să vedeţi felul în care lucrez: v-am spus dinainte ce aveam de gând să fac, apoi *am lucrat şi am dus la îndeplinire.* (Isaia 48:3, The Message)

Dumnezeu lucrează şi Îşi duce până la capăt planul. El nu lasă ceva neîncheiat şi nici nu poate fi făcut să Se răzgândească sau să dea înapoi.

> Astfel am pus lucrurile în mişcare şi am început să îţi spun ce se va întâmpla înainte să aibă loc. De aceea nu poţi spune: „Idolul meu le-a făcut, chipul meu cioplit le-a poruncit.” Aveţi toate aceste dovezi adeverite înaintea urechilor şi ochilor voştri. Nu ar trebui să vorbiţi despre ele? Iar acesta este numai începutul. Mai am să vă spun multe alte lucruri despre care nici nu ştiaţi că există. (Isaia 48:5-7, The Message)

Dumnezeul nostru ne spune de la început ce urmează, ca să nu ajungem să ne punem încrederea în oameni sau în lucruri care nu vor face decât să ne dezamăgească. Nu ar trebui să vorbim mai degrabă despre ce a făcut El decât despre ce am făcut noi? Nu ar trebui să cunoaştem mai bine ce prezice Creatorul decât ce prevăd creaturile Lui?

Dumnezeu spune mai departe:

> Aceasta nu este o variaţie a aceloraşi lucruri vechi. Este ceva nou, cu totul nou, ceva ce nu aţi

> ghici şi nu v-aţi închipui vreodată. Când veţi auzi aceste lucruri, nu veţi putea spune: „Iată că le ştiam demult.” (Isaia 48:7, The Message)

Iată că Dumnezeul nostru declară încă de la început care va fi sfârşitul. În Cristos, Dumnezeu ne-a iubit înainte să Îl iubim noi pe El, ne-a prins înainte să cădem, ne-a iertat înainte să Îl rugăm să o facă, ne-a îmbrăcat în neprihănire înainte să vedem că suntem goi şi ne-a curăţat înainte să ne dăm seama de murdăria noastră.

Dumnezeu i-a numit copiii şi prietenii Săi pe cei ce erau duşmani şi străini faţă de El. Tot El a scris povestea vieţii noastre înainte să tragem în piept prima suflare.

Te provoc să Îl vezi pe Dumnezeul nostru cel neasemuit aşa cum este El şi să începi să Îţi imiţi Tatăl, aşa cum fac nişte copii preaiubiţi şi minunaţi.

Dumnezeu este „Eu sunt Cel ce sunt”

Aş vrea să analizăm acum apelativul *Eu sunt Cel ce sunt.* Pasajul din Exod 3:13-14 spune astfel:

> Moise a zis lui Dumnezeu: „Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel şi le voi spune: «Dumnezeul părinţilor voştri m-a trimis la voi» şi mă vor întreba: «Care este Numele Lui?» ce le voi răspunde?” Dumnezeu a zis lui Moise: „Eu sunt Cel ce sunt.” Şi a adăugat: „Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: «Cel ce Se numeşte Eu sunt» M-a trimis la voi.”

Sunt convinsă că Moise s-a gândit: „Ce fel de nume mai e şi acesta?” Imaginează-ţi cum ar fi să întâlneşti o persoană care, atunci când

e întrebată cum o cheamă, răspunde: „Numele meu este Eu sunt.” Iar când i-ai cere să te lămurească, ar spune doar: „Eu sunt Cel ce sunt.” Ai rămâne nedumerită şi pe bună dreptate. Gândeşte-te cum ar decurge o conversaţie: „Bună. Ce mai faci, Eu sunt?” Ar părea că vorbeşti cu cealaltă persoană în timp ce te adresezi ţie înseţi. Confuzia noastră s-ar lega de conceptul potrivit căruia Dumnezeul nostru este unul şi singurul atotcuprinzător. Eu nu sunt, cu siguranţă, „Eu sunt Cel ce sunt.” Noi am putea fi descrise mai degrabă drept: „Eu sunt pentru că El este.”

Dumnezeu este fiindcă este. Dumnezeu există pentru că Dumnezeu există. Eu nu exist pentru că exist şi nici măcar pentru că părinţii mei s-au căsătorit. În esenţă, eu exist fiindcă Dumnezeu există. El este Creatorul *tuturor* duhurilor existente.

Fiindcă El este *Eu sunt Cel ce sunt,* eu pot spune: *Eu sunt în Cristos,* care este *Eu sunt.* Nu cred că noi înţelegem cu adevărat cât de pline de forţă sunt aceste cinci cuvinte, căci dacă am face-o, am trăi conştientizând altfel cine este Dumnezeu. Lumea va încerca să ne spună cine este El, însă Dumnezeu ne-a fost revelat în esenţă în Fiul. Dumnezeu vrea să ni Se descopere prin Fiul Lui, iar în acest proces ne descoperă şi cine suntem noi. Într-o zi, Isus a încercat să îi ajute pe ucenici să înţeleagă dinamica aceasta punându-le o întrebare în Matei 16:13-18.

> Când Isus a sosit în satele din Cezarea lui Filip, i-a întrebat pe ucenici: „Cine zic oamenii că este Fiul omului?”

> Ei I-au răspuns: „Unii zic că este Ioan Botezătorul, alţii că e Ilie, Ieremia sau unul dintre ceilalţi profeţi.”
> El a mers mai departe: „Dar voi? Cine ziceţi că sunt?”
> Simon Petru I-a zis: „Tu eşti Cristos, Mesia, Fiul Dumnezeului celui viu.”
> Isus i-a răspuns: „Dumnezeu să te binecuvânteze, Simon, fiul lui Iona! Nu ai luat răspunsul acesta din cărţi sau de la dascăli, ci Tatăl Meu din ceruri, Dumnezeu Însuşi, ţi-a descoperit această taină despre cine sunt Eu cu adevărat. Iar acum Eu îţi voi spune ţie cine eşti tu cu adevărat. Tu eşti Petru, o stâncă.” (The Message)

Ai auzit cuvintele acestea? Când avem parte de revelaţia privitoare la cine este Isus *cu adevărat,* atunci ne găsim în postura potrivită pentru a auzi cine suntem noi *cu adevărat.* Simon era de fapt Petru. El nu avea să rămână mereu un pescar condus de simţămintele lui, ci urma să devină un lider condus de Duhul lui Dumnezeu şi o stâncă. Nu pot să nu văd încântarea care răzbate din cuvintele lui Isus care urmează în Matei 16:18-19.

> Aceasta este stânca pe care Îmi voi zidi Biserica, o Biserică aflată într-o asemenea expansiune şi plină de energie, încât nici măcar porţile iadului nu o vor putea stăvili. Iar aceasta nu este totul. Veţi avea acces deplin şi liber în Împărăţia lui Dumnezeu, cheile pentru a deschide orice uşă: nu vor mai exista bariere între cer şi pământ, între pământ şi cer. Un „Da” spus pe pământ este un „Da” rostit şi în cer. Un „Nu” spus pe pământ este „Nu” şi în cer. (The Message)

Când ştii cine eşti... ştii ce îţi stă la dispoziţie. Identitatea Bisericii şi accesul la resursele cerului sunt strâns legate de

revelaţia ei privitoare la Cristos. Când cunoaştem Cuvântul, ne rugăm rostind Cuvântul, iar în cer răsună ecoul: „Da şi amin!”

Cum Îl numeşti pe Isus?

Conceptul tău despre Dumnezeu se va

Conceptul tău despre Dumnezeu se va reflecta în tine. Percepţiile tale privitoare la Dumnezeu se vor reflecta în cele din urmă în viaţa pe care o trăieşti şi în alegerile pe care le faci. Unul dintre modurile în care este revelat Dumnezeu în viaţa noastră este prin numele pe care îl folosim cu privire la Isus. Dacă Îl numim pe Isus un bun învăţător, atunci El ne va învăţa. Dacă Îl numim un sfetnic înţelept, El ne va da din înţelepciunea Lui. Islamul Îl numeşte pe Isus atât profet, cât şi vindecător. Luate separat de ceea ce este El ca întreg, aceste titluri nu sunt decât zvonuri şi firimituri. Însă când Îl chemăm pe Isus folosind numele de *Cristos,* Fiul *Dumnezeului celui viu,* atunci avem parte de o revelare a lui Isus, Domnul, în noi. Cartea 1 Ioan ne spune:

> Cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el şi el în Dumnezeu. Şi noi am cunoscut şi am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu faţă de noi. Dumnezeu este dragoste; şi cine este în dragoste rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu rămâne în el. *Cum este El, aşa suntem şi noi în lumea aceasta:* astfel se face că dragostea este desăvârşită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecăţii. (4:15-17)

În cadrul acestei mărturisiri se realizează o conexiune eternă, iar prăpastia dintre răscumpărarea Lui şi realitatea noastră se acoperă. Când rostim Cuvântul lui Dumnezeu, peste distanţa care ne desparte de adevăr se întinde un pod. Ajungem în postura care ne dă posibilitatea să Îl identificăm pe Dumnezeu pe baza a ce este El, nu a ce suntem noi. Aceasta înseamnă că eu sunt cine spune El că sunt. Înţelegerea şi revelarea tuturor promisiunilor lui Dumnezeu pentru care m-a aşezat El „în Cristos" sunt strâns legate de numele pe care îl folosesc pentru Isus. Este El Domn, Vindecător, Prinţ al păcii, Căpetenia şi Desăvârşirea credinţei mele? Îl numesc pe Isus *Dumnezeu* sau doar un bun învăţător?

Fiindcă El este dragoste, eu sunt iubită şi pot iubi.

Fiindcă El este viaţă, eu am viaţă.

Fiindcă El poate, şi eu pot.

Fiindcă El este fratele meu, eu sunt fiica lui Dumnezeu.

Fiindcă El este atotputernic, şi eu sunt puternică.

Fiindcă El este vindecător, eu sunt vindecată.

Fiindcă El este, sunt şi eu.

Ca urmare a ceea ce este El, eu sunt cine spune El că sunt.

Sunt creată în mod minunat şi înfricoşat.

Te provoc să inviţi Cuvântul lui Dumnezeu să facă parte din experienţa vieţii tale. Pentru a începe acest proces chiar acum, haide să pecetluim momentul cu o rugăciune.

Drag Tată ceresc,

Îţi mulţumesc că sunt tot ce spui Tu despre mine. Iartă-mă că am limitat imaginea Ta şi iartă-mă pentru momentele în care m-am plecat înaintea idolilor plămădiţi de mine însămi. Refuz să mă închin imaginilor limitate create de mâini omeneşti. Duhule Sfânt, descoperă-mi orice domeniu din viaţa mea în care mai domnesc încă aceşti idoli. Tu eşti dragoste şi de aceea eu sunt iubită şi îi pot iubi pe alţii, de asemenea, cum Îi iubeşti Tu. Tu eşti izvorul meu de viaţă şi însuşi motivul existenţei mele.

Tu poţi duce la bun sfârşit ceea ce începi în viaţa mea şi Tu mă poţi face în stare de tot ce mi-ai pus înainte. În Cristos, eu suntfiica Ta şi, fiindcă Tatăl meu ceresc este atotputernic, eu am toată puterea de care am nevoie, prin Duhul Tău. Tu eşti vindecătorul meu suprem; nu voi mai aştepta ca lumea să îmi vindece rănile pe care ea însăşi mi le-a făcut. Fiindcă Tu eşti izvorul oricărei înţelepciuni, mă voi bizui pe sfatul Tău.

Iartă-mă pentru momentele în care am îngăduit ca manifestarea Ta în viaţa mea să se mărginească la rămăşiţele firimiturile altora. Vreau să Te cunosc îndeaproape şi profund. Cred că Tu eşti mai mult decât mi-am închipuit vreodată şi Te invit să mă conduci spre o viaţă de o minunăţie nespusă. Fiindcă Tu eşti cine eşti, eu sunt cine spui că sunt. Indiferent ce simt în momentul de faţă, eu sunt creată într-un chip minunat şi înfricoşat.

În Numele lui Isus, amin.

Întrebări de discutat

1. În trecut, L-ai comparat sau măsurat pe Cel Preaînalt cu ceea ce cunoşteai sau cu ce experimentaseşi? De exemplu, te-ai gândit că era ca tatăl tău (bun sau rău)? Cum Îl vezi acum?
2. Există domenii în care trăieşti hrănindute cu rămăşiţe şi firimituri? Sau cu cele auzite de la alţii?
3. Ce crezi că a vrut să spună Augustin prin cuvintele: „Dumnezeu este cel mai bine cunoscut în necunoaşterea Lui”?
4. În ce domenii în care Dumnezeu Se descrie pe Sine ca fiind „Eu sunt” ai nevoie să Îl cunoşti mai mult?
5. În contextul afirmaţiei: „Un idol este orice lucru căruia îi dăruim forţele noastre sau din care ne extragem forţa”, care sunt câteva domenii din viaţa ta în care ţi-ai înălţat, fără să ştii, idoli?
6. În prezenţa lui Dumnezeu, când Îl chemi folosind numele care arată cine este El, cine îţi spune El că eşti tu?

O PROMISIUNE FĂRĂ RIVAL

> Dacă ne gândim la promisiunile îndrăzneţe privitoare la răsplătiri... făcute în Evanghelii, se pare că Domnul nostru găseşte dorinţele noastre prea firave, nu prea mari. Noi suntem făpturi cu inima împărţită, pierzând vremea cu băutura, sexul şi ambiţiile în timp ce ne este oferită bucuria infinită, aidoma unui copil neştiutor care vrea să facă mai departe plăcinte din noroi în mahalaua lui sărăcăcioasă, fiindcă nu îşi poate închipui ce înseamnă vacanţa la mare care îi oferită. Ajungem să fim mulţumiţi cu prea multă uşurinţă.
>
> C.S. Lewis

Uimitor, nu-i aşa?

Există o promisiune neasemuită în viaţa ta, care este totodată tezaurul tău. Acest tezaur transcende unităţile de măsură şi timpul. El ajunge la tine sub forma

potenţialului intangibil. Pentru unii, darul acesta este în stare latentă... viu, dar cufundat în somn.

Poate ţi s-ar părea mai simplu şi la început mai entuziasmant dacă ţi-aş spune că cineva tocmai ţi-a pus în cont un miliard de dolari. Dar chiar dacă ce ţi-a fost dat ar fi mai mult decât poţi cheltui într-o viaţă... nu ţi-ar aparţine niciodată cu adevărat, căci legea comorilor pământeşti este aceea că trebuie să rămână pe tărâmul unde au apărut. Când mori, toate vor rămâne în urmă. Însă comoara aceasta, cea pe care o stăpâneşti, se transformă pe măsură ce se îmbogăţeşte şi va călători cu tine în veşnicie.

Promisiunea aceasta despre care vorbesc este fără seamăn, atât în ce priveşte bogăţia ei, cât şi raza ei de acţiune. Rodul acestei promisiuni nu poate fi furat niciodată, dar poate fi dat (aşa cum a făcut Esau în Geneza 25) în schimbul unor bunuri neînsemnate, precum o farfurie cu supă de linte. El se păstrează cel mai bine când este ascuns, învelit în visuri şi speranţă. Pe măsură ce îngrijeşti pământul inimii tale, această comoară înfloreşte şi sporeşte. Multe milioane de oameni au sămânţa acestei promisiuni în inima lor şi, oricât de mulţi îşi revendică partea, comoara aceasta nu se împuţinează niciodată.

Vorbesc despre binecuvântarea Împăratului împăraţilor şi Domnului domnilor. Ea este o comoară mult prea mare pentru a fi legată sau măsurată în bancnote de hârtie sau chiar în

argint ori aur. Dacă ar fi să rămâi doar cu hainele de pe tine, comoara aceasta s-ar păstra intactă. Bogăţiile acestea nu au nimic de-a face cu vreun bun făurit de mâna omului; ele sunt veşnice şi pot fi transferate prin şoapta unei rugăciuni. Tu, prietena mea, eşti de viţă regală, ca orice prinţesă fermecătoare din poveşti.

O invitaţie regească

Închipuie-ţi că ai auzi un ciocănit în uşă. Dai fuga să deschizi şi vezi în faţa ochilor un trimis eteric al împăratului. Vreau să îţi imaginezi scena în stilul poveştii Cenuşăreasa, dar în locul crainicului dai în pragul uşii peste un înger. Mesagerul este atât de mare şi de strălucitor încât de-abia poţi vedea dincolo de el, însă eşti conştientă că acolo se află o mulţime de martori care aşteaptă să îţi vadă reacţia. Solul divin îţi spune pe nume şi declară cu glas răsunător că eşti o moştenitoare, o prinţesă a tărâmului ceresc. Urmează un ropot de aplauze. Uluită, răspunzi declaraţiei lui cu o întrebare: „Eu sunt?” El încuviinţează şi îţi pune în mână ceea ce pare a fi o invitaţie. Cu degete tremurânde întorci plicul pe cealaltă parte. Nu e nicio greşeală; pe el e trecut cu litere groase de aur numele tău. Tragi adânc aer în piept şi îţi ridici ochii înlăcrimaţi doar pentru a descoperi că eşti singură în pragul uşii. Îngerul şi însoţitorii lui au dispărut. Un glas te strigă din casă.

„Cine e la uşă?”

Răspunzi în şoaptă: „Eu sunt.”

Eşti copleşită de simţământul că totul s-a schimbat deşi, când priveşti la circumstanţe, totul a rămas la fel. Scopul acestei vizite nu a fost niciodată acela de a schimba împrejurările sau locaţia. Invitaţia este una la o transformare fără egal petrecută înăuntrul tău.

Arunci o privire în jos. Porţi aceleaşi haine cu care erai îmbrăcată când ai deschis uşa, însă cumva, ele par acum mai uşoare, de parcă nu mai au puterea de a te îngrădi, eticheta şi identifica. În timp ce te răsuceşti pe călcâie ca să intri înapoi în casă, mintea îţi e mai limpede ca niciodată şi îţi dai seama că aici locuieşti, dar că acesta nu mai este adevăratul tău cămin. Un oraş îndepărtat al cărui întemeietor este Dumnezeul şi Împăratul tău te cheamă. Treci prin camera de zi, pe lângă chipurile uşor nedumerite ale celor dragi, în timp ce te îndrepţi spre dormitor. În tăcerea şi singurătatea camerei tale, deschizi plicul şi desfaci cu grijă invitaţia poleită.

Tu, fiica mea preaiubită, eşti născută acum din nou ca Sara, ca prinţesă a Celui Preaînalt.

Pe măsură ce vei creşte în cunoaşterea adâncă a lui Isus, harul şi pacea Lui se vor înmulţi necontenit în viaţa ta.

Această denumire regească înseamnă că vei avea acces la tot ce ai nevoie în timp ce urmăreşti evlavia şi alergi pe calea vieţii. Fii încredinţată că, pe măsură ce sapi în Sfintele Scripturi, tinereţea şi mintea îţi vor fi înnoite şi vei deveni conştientă de toate comorile uriaşe ale făgăduinţelor preţioase care ţi-au

fost făcute. Fiecare dintre ele a fost pusă în mod miraculos la dispoziţia ta! Încântătoare fiică, dacă mai ai cumva vreo îndoială, invitaţia aceasta este cea mai bună dintre toate câte ţi s-au făcut vreodată! Tot ce trebuie să faci acum este să întorci spatele lumii care ţi-a întors deja ţie *spatele.*

Mi-am permis să personalizez pasajul din 2 Petru 1:2-4. Dar citiţi textul şi în traducerea English Standard Version:

> Harul şi pacea să vă fie înmulţite prin cunoaşterea lui Dumnezeu şi a Domnului nostru Isus Cristos! Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce priveşte viaţa şi evlavia, prin cunoaşterea Celui ce ne-a chemat prin slava şi puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduinţele Lui nespus de mari şi scumpe, ca prin ele să vă faceţi părtaşi naturii divine, după ce aţi scăpat de degradarea care este în lume din pricina dorinţelor păcătoase.

Dacă Isus nu ar fi bătut la uşa inimii mele, aş fi rămas fără nimic. Ar fi fost de domeniul miraculosului să moştenesc ceva! Familia mea nu era în situaţia care să îi permită să ne lase mie şi fratelui meu o moştenire. Dar ce mi-aş dori să am mai degrabă: rămăşiţe sau o moştenire veşnică? Am învăţat cu mult timp în urmă că o promisiune a lui Dumnezeu dăinuie mai mult decât posesiunile pământeşti.

Şi cum putem avea acces la aceste promisiuni atât de mari? Ele ne aparţin prin credinţă. Pasajul din Galateni 3:14 ne spune:

.. .pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste neamuri, în Cristos Isus, aşa ca, prin credinţă, noi să primim Duhul făgăduit.

Fă cunoştinţă cu Avraam şi cu Sara

Pentru a afla mai multe despre aceste promisiuni, haide să ne întoarcem ca observatori la un text şi o relatare cunoscută din Scriptură. Dumnezeu a inclus istorisiri în Scriptură ca noi să putem învăţa multe din experienţele altora. În timp ce citesc, aştept ca propoziţiile cheie ale fiecărei relatări să iasă la lumină. Vizualizez povestea şi ascult şoapta Duhului Sfânt, iar în felul acesta văd şi aud lucruri care îmi scapă atunci când mă mulţumesc scrise pe hârtie. Pun întrebări de felul: Cum m-aş simţi eu în locul personajelor? Care ar fi provocarea sau temerea mea cea mai mare?

Ce aş prefera să am: rămăşiţe[5] sau o moştenire veşnică? să citesc

Practica aceasta este doar una dintre multele modalităţi de a aborda Scriptura. Ea nu este extrabiblică, ci constituie o cale de a îngădui Scripturii să prindă viaţă. Patriarhii şi soţiile lor sunt fraţii şi surorile noastre în acest exerciţiu. Acesta este modul în care eu *selah*[1]*...* în care mă opresc şi meditez.

Mai întâi, aş vrea să îl întâlneşti pe Avraam. El este părintele nostru în credinţă. Gândeşte-te la un om credincios, imperfect, vârstnic, evlavios. Apoi gândeşte-te la Sara. Ea este mama noastră în ce priveşte promisiunile

divine. Este uluitor de frumoasă şi, aidoma soţului ei, e credincioasă, imperfectă, înaintată în vârstă şi evlavioasă.

La invitaţia lui Dumnezeu, aceşti doi oameni s-au dovedit îndeajuns de curajoşi încât să lase în urmă tot ce le era cunoscut. Dumnezeu le-a promis că îi va binecuvânta şi că îi va înmulţi pe aceşti doi soţi lipsiţi de copii. Împreună au pornit într-o aventură. Ei căutau ceva ce nu mai văzuseră niciodată: un popor întemeiat de Dumnezeu. Cei doi călătoreau deja de zeci de ani când ne alăturăm lor. Avraam era în pragul vârstei de o sută de ani, iar Sarai, soţia lui, se apropia de nouăzeci.

Au avut parte de multe suişuri şi coborâşuri în timpul peregrinării lor prin pustie. Iată rezumatul succint al acesteia: au trecut cu bine peste vrajba care s-a iscat când i-a binecuvântat Dumnezeu, fapt care a dus la despărţirea de Lot, nepotul lor; Sarai a ajuns apoi în haremul faraonului, după care a fost eliberată de acolo. În timpul călătoriilor lor au câştigat un război în miniatură, şi-au salvat nepotul luat prizonier şi i-au dat zeciuială regelui Melhisedec, preot al Dumnezeului celui Preaînalt. Au gustat descurajarea adâncă şi au luat o hotărâre greşită când Sarai i-a dat-o pe Agar soţului ei ca să aibă un copil, iar pruncul a fost numit apoi Ismael. În dezamăgirea ei, Sarai s-a făcut vinovată de o izbucnire de mânie şi de violenţă domestică. Nu cred că triunghiul conjugal soţ-soţie-sclavă făcea viaţa prea amuzantă.

Iată câteva aspecte pe care aş vrea să le subliniez, pentru a nu le trece cu vederea în

scurtul rezumat al poveştii lui Avram şi a Saraiei:

1. *Cei doi au păşit înainte trup şi suflet.* Avram şi Sarai au plecat din Ur fără să privească în urmă. Ştiau că nu mai este drum de întoarcere şi au urmat chemarea primită. Punct. În Geneza 12:1-2 ni se spune:

   > Domnul zisese lui Avram: „Ieşi din ţara ta, din rudenia ta şi din casa tatălui tău şi vino în ţara pe care ţi-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare şi te voi binecuvânta; îţi voi face un nume mare şi vei fi o binecuvântare.”

   Dumnezeu pregătea calea pentru ceva nou într-un mod nou. El i-a condus înainte pe baza credinţei şi a nădejdii. Cei doi au făcut greşeli, dar nu au privit niciodată în urmă.

2. *S-au îndepărtat de vrajbă.* Avram şi Sarai au plecat din Ur, dar l-au luat cu ei pe Lot (ceea ce nu s-a dovedit a fi cea mai bună idee). Binecuvântarea dată lui Avram a dus şi la sporirea averilor lui Lot. Când ţara nu îi mai putea cuprinde pe amândoi, păzitorii vitelor celor doi s-au luat la harţă. În loc să îngăduie disputei să se înteţească, Avram l-a lăsat pe Lot să aleagă primul unde voia să meargă. Era mai bine să se despartă decât să rămână împreună şi să trăiască învrăjbiţi. De observat: în cazul în care călătoriţi prin viaţă alături de oameni lângă care nu ar

trebui să fiţi, sunt perioade în care Dumnezeu s-ar putea să vă lărgească amândurora hotarele până când vine momentul în care trebuie să vă despărţiţi. Vrajba va curma binecuvântarea lui Dumnezeu şi eficienţa vieţii voastre.

3. *Au dăruit ca act al credinţei.* Când Avram i-a dat zeciuială lui Melhisedec, a făcut-o păşind înainte pe baza promisiunilor lui Dumnezeu. În loc să ia prada ridicată din Sodoma, el a dăruit prin credinţă, fapt care a conferit substanţă speranţei lui.

Aceste trei aspecte ieşiseră la iveală când Dumnezeu i S-a arătat lui Avram şi a rostit următoarea promisiune din Geneza 17:4-5:

> Iată legământul Meu pe care-l fac cu tine: vei fi tatăl multor neamuri. Nu te vei mai numi Avram, ci numele tău va fi Avraam, căci te fac tatăl multor neamuri.

Un legământ veşnic

Atunci când descoperi că eşti o moştenitoare, Dumnezeu îţi schimbă titlul. Când El i-a schimbat lui Avram numele în Avraam, viaţa acestuia şi-a lărgit orizontul. El nu avea să mai fie un om fără neam, ci el însuşi urma să devină tatăl multor neamuri. În Geneza 17, Dumnezeu a descris în detaliu care urma să fie dimensiunea şi amploarea acestui legământ. Viaţa lui Avraam avea să fie circumscrisă în termeni cum sunt *generaţional* şi *veşnic.* Însuşi terenul pe care păşise Avraam ca străin şi venetic urma să fie într-o zi moştenirea

urmaşilor lui şi să intre în stăpânirea lor veşnică. După cum Dumnezeu a fost cu Avraam, El a promis că avea să fie şi cu descendenţii lui. Îmi închipui că Avraam a lăcrimat în prezenţa lui Dumnezeu când a întrezărit un crâmpei din viitorul generos care îi aştepta pe urmaşii săi.

Cu ochii minţii, îl văd pe Avraam prosternându-se înaintea lui Dumnezeu, apoi ridicându-se în genunchi şi îndreptându-şi chipul brăzdat de lacrimi spre stele. Îşi întinde mâinile ca pentru a atinge punctele strălucitoare care licăresc în întunecimea cerului fără de nor din pustie. Este copleşit de recunoştinţă. Fiecare cuvânt al făgăduinţei primite îi vibrează până în măduva oaselor. Pentru o clipă, vălul vârstei înaintate pare dat la o parte, iar Avraam se simte iarăşi tânăr, cu fiecare fibră din trupul lui mustind de viaţă.

Numele nou primit, *Avraam,* îi umple inima de bucurie şi speranţă. Îl vede pe Ismael şi zice în sinea lui: „Toate acestea vor fi ale tale, fiule. Viaţa ta îşi va lărgi hotarele şi va fi binecuvântată cu un destin bogat.”

Domnul îi spune că legământul acesta necesită un semn. Nu este vorba despre unul frumos, public, de felul curcubeului primit de Noe, ci de un semn dureros, personal. Trebuia ca toţi bărbaţii din casa lui Avraam să fie circumcişi. Această îndepărtare a cărnii confirmă faptul că Avraam şi urmaşii lui sunt într-o relaţie de legământ cu Dumnezeul cel Preaînalt. Apoi conversaţia cu Dumnezeu continuă ajungând la un punct semnificativ:

Dumnezeu a zis lui Avraam: *„Să nu mai chemi*

> *Sarai pe nevastă-ta Sarai*; ci numele ei să fie Sara. Eu o voi binecuvânta şi îţi voi da un fiu din ea; da, *o voi binecuvânta şi ea va fi mama unor neamuri întregi [ea va deveni popoare]; chiar împăraţi de noroade vor ieşi din ea"* (Geneza 17:15-16).

Aproape că pot vedea nedumerirea lui Avraam. O privire uluită i se aşterne pe chip, iar sprâncenele i se arcuiesc a mirare... Sara? „Legământul acesta este încheiat cu mine, iar eu am deja un fiu. pe Ismael. El este fiul pe care mi l-a născut Agar" Întorsătura aceasta neaşteptată a lucrurilor l-a făcut pe Avraam să cadă iarăşi cu faţa la pământ.

> Avraam s-a aruncat cu faţa la pământ şi *a râs,* căci a zis în inima lui: „Să i se mai nască oare un fiu unui bărbat de o sută de ani? Şi să mai nască oare Sara la nouăzeci de ani?" (Geneza 17:17)

Auzim deseori vorbindu-se despre Sara care a râs când a primit vestea că va avea un fiu, însă Avraam a fost primul care a râs la auzul promisiunii lui Dumnezeu. Avraam nu se opreşte însă aici; el merge mai departe şi Îi oferă lui Dumnezeu o alternativă:

> Şi Avraam a zis lui Dumnezeu: „Să trăiască Ismael înaintea Ta!" (Geneza 17:18)

Avraam pare a încerca să îl includă pe Ismael în planul divin. Ce rost avea să îl mai complice cu Sara? Cu sau fără numele ei cel nou, Sara avea un pântec îmbătrânit şi un soţ înaintat în vârstă. Înţeleg reacţia lui Avraam. Însă Dumnezeu nu avea de gând să Îşi schimbe cu nimic planurile, aşa că răspunsul

Lui a fost:

> *Nu, ci nevastă-ta Sara îţi va naşte un fiu* şi-i vei pune numele Isaac. Eu voi încheia legământul Meu cu el, ca un legământ veşnic pentru sămânţa lui după el. (Geneza 17:19)

Cuvintele *„Nu, ci nevastă-ta Sara...”* sunt destul de lămurite. Parcă Dumnezeu i-ar citi lui Avraam gândurile. Gândeşte-te numai: Dumnezeu îl aude pe Avraam şi îl binecuvântează pe Ismael, dar *nu* ca parte a legământului veşnic.

Atunci când doi oameni devin una în căsnicie, legământul cu Dumnezeu îi implică pe amândoi. Desigur, Avraam îl iubea pe Ismael şi era firesc să îşi dorească pentru fiul său tot ce Dumnezeu îi promisese lui. Însă Ismael era fiul unei roabe, fiind legat de tărâmul străduaniilor proprii şi al firii. Promisiunea cea fără egal urma să vină prin intermediul unui semn şi al unei minuni fără precedent. O femeie vârstnică şi stearpă avea să nască un prunc:

> Dar legământul Meu îl voi încheia cu Isaac, pe care ţi-l va naşte Sara la anul pe vremea aceasta. (Geneza 17:21)

Cât de des procedăm şi noi la fel? Dumnezeu ne spune că El va înfăptui ceva nou şi miraculos, iar noi ezităm, cuprinse de necredinţă? El ne zice că urmează să lărgească hotarele vieţii noastre, iar noi Îi spunem că nu e nevoie să Se complice... „Binecuvântează doar ceea ce am.” Ceea ce avem şi ceea ce facem nu sunt îndeajuns de

extinse. Dumnezeu vrea să Se implice. El gândeşte la nivel generaţional. Legământul urma să vină prin Isaac, cel care avea să se nască şi tocmai cel cu privire la care râdea Avraam. nu prin cel pe care îl zămislise în fire!

Sunt nespus de încurajată văzând trăsăturile atât de omeneşti ale lui Avraam. În ele vedem o lecţie pentru noi toţi. În îndurarea Lui, Dumnezeu va binecuvânta până şi ceea ce clădim noi prin propriile puteri, însă legământul Lui cel veşnic se încheie dincolo de tărâmul resurselor omeneşti.

Nume nou = destin nou

Potrivit tradiţiei evreieşti, semnificaţia numelor se leagă de potenţialul şi destinul individului. Prin urmare, o schimbare a numelui are puterea de a-ţi schimba natura, fapt care face loc, la rândul lui, destinului tău. De exemplu, noi am ales cu bună ştiinţă numele fiilor noştri cu speranţa că vor creşte ajungând să oglindească semnificaţia lor. Am învăţat acest lucru de la Tatăl meu ceresc, fiindcă de fiecare dată când le rostesc numele, declar înţelesul acestora peste viaţa lor.

Dumnezeu a schimbat deseori prenumele cuiva atunci când acesta nu mai exprima natura omului respectiv. Prigonitorul Saul a fost numit Pavel, pescarului Simon i s-a zis Petru, adică „stâncă”, de către Isus. Numele fiului lui Isaac, Iacov, a fost schimbat în Israel, care înseamnă „prinţul lui Dumnezeu”. Dumnezeul nostru Se pricepe la schimbarea numelor. Uneori mă gândesc la aceasta ca la un program de protecţie a martorilor în care

toţi funcţionăm sub identitatea Numelui lui Isus.

Când Dumnezeu a intrat în legământ cu Avram, i-a sporit capacitatea schimbându-i numele. Am un prieten cu o minte strălucită, Brian Bileci, un rabin mesianic, iar el mi-a explicat semnificaţia acestor schimbări ale numelor. Pentru a extinde numele lui Avram şi a-l transforma în Avraam, Dumnezeu l-a împărţit în două şi a adăugat în mijloc o literă din propriul nume. Numele de *Avram* înseamnă „Tatăl este înălţat”, iar cel extins de *Avraam* înseamnă „tatăl unei mari mulţimi.”

Numele acesta declara *cine* urma să devină Avraam. Semnificaţia acestui nume nu avea să fie pe deplin împlinită în cursul vieţii patriarhului. Fiindcă viaţa lui Avram Îl înălţase pe Dumnezeu, moştenirea lui urma să fie multiplicată şi sporită peste măsură. Nu uita: *identitatea este strâns legată de destinul tău.* Rabinul Brian mai arăta că promisiunea lui Dumnezeu nu s-a îndeplinit până când El a extins şi numele soţiei lui Avram. *Sarai,* care înseamnă „Iehova este prinţ”, a fost schimbat în *Sara(h),* nume care înseamnă „prinţesa lui Dumnezeu”. Domnul a adăugat numelui Sarei o literă din propriul nume, din cel de *Iahve.*

Această schimbare a numelui arăta cine urma să devină Sara, legând-o în mod strâns de Dumnezeu şi declarând totodată că toate fiicele ei, dobândite în urma făgăduinţei primite, aveau să aibă la rândul lor acelaşi statut regal. Noul nume a luat situaţia din mâinile Sarei şi a pus-o în cele ale lui Dumnezeu.

Când numele Sarei a fost transformat dintr-o declaraţie cu conotaţii masculine („lehova este prinţ”), ajungând să exprime un rol feminin („prinţesa lui Dumnezeu”), sensul lui a fost înmuiat şi corelat cu ideea receptivităţii. Noul nume al lui Avraam a fost extins pentru a include o mulţime, iar această sămânţă făgăduită avea nevoie de un pământ făgăduit, de asemenea. Însăşi viaţa Sarei a devenit acest pământ, iar în pântecul ei a prins viaţă făgăduinţa.

Schimbarea numelui Sarei a desţelenit ogorul ei părăginit şi l-a pregătit pentru extinderea încredinţată atât lui Avraam, cât şi Sarei. Dumnezeu a spus despre Avraam că urma să devină *tatăl unei mulţimi de popoare,* iar despre Sara că *ea va deveni popoare şi că din ea se vor naşte împăraţi.* Dumnezeu a îmbogăţit viaţa lor, dându-le o viziune însoţită de o imagistică nouă.

Când oamenii au legături corecte unii cu alţii şi cu Dumnezeul lor, El intervine pentru a înfăptui imposibilul. Pântecele sterpe sunt însufleţite, aduse la viaţă şi întărite pentru a aduce copii pe lume, căsniciile lipsite de dragoste sunt tămăduite, fiicele şi fiii sunt eliberaţi de duhurile rele, iar copiii sunt înviaţi din morţi. Speranţa este restaurată, credinţa este aprinsă, dragostea triumfă, iar vrăjmaşul este dat la o parte în timp ce glasurile amăgirii sunt reduse la tăcere.

Indiferent dacă ai realizat sau nu lucrul acesta, tu ai avut parte de o schimbare a numelui atunci când te-ai născut din nou. Şi numele tău a cunoscut o amplificare. Isus,

sământa făgăduită a lui Avraam, nu ne-a schimbat numele adăugându-le doar o literă din propriul nume. El ne-a dat acces nelimitat la Tatăl, folosind pentru aceasta Numele Său, după cum spune pasajul din Ioan 16:26-27:

> *În ziua aceea veţi cere în Numele Meu* şi nu vă zic că voi ruga pe Tatăl pentru voi. Căci Tatăl Însuşi vă iubeşte, pentru că M-aţi iubit şi aţi crezut că am ieşit de la Dumnezeu.

Isus a fost dezbrăcat şi acoperit de ruşine când a luat locul nostru pe cruce. El Şi-a jertfit viaţa cea fără de pată de dragul nostru, al unor fiinţe întinate şi pline de cusururi, iar prin sacrificiul Lui deplin ne-a salvat în mod desăvârşit, făcând loc pentru fiecare dintre noi, pentru orice fiu şi orice fiică a promisiunii Lui.

Cred că glumeşti!

Povestea noastră continuă în Geneza 18, când Dumnezeu i Se arată iarăşi lui Avraam. Patriarhul şade la uşa cortului său, la umbră, de unde poate simţi orice urmă de adiere. Îşi ridică ochii şi zăreşte trei oameni stând înaintea lui lângă stejarii lui Mamre. Cei mai mulţi cercetători ai Scripturii cred că aceştia erau îngeri. Avraam aleargă până la ei, se pleacă înaintea lor şi îi îndeamnă să rămână:

> „Doamne, dacă am căpătat trecere în ochii Tăi, nu trece, rogu-Te, pe lângă robul Tău. Îngăduie să Ţi se aducă puţină apă, ca să vi se spele picioarele; şi odihniţi-vă sub copacul acela. Am să mă duc să iau o bucată de pâine ca să prindeţi la inimă şi după aceea vă veţi vedea de drum;

> căci pentru aceasta treceţi pe lângă robul vostru.” „Fă cum ai zis”, i-au răspuns ei. (Geneza 18:3-5)

Îmi place felul în care Avraam îi opreşte din drum pe călători şi îi reţine tratându-i cu cinste, după care promite puţin şi face mult. El dă fuga mai întâi la Sara şi îi spune să frământe nişte turte din cea mai bună făină. Apoi se duce la cireadă, alege cel mai bun viţel şi îl dă pe mâna unui slujitor să îl înjunghie şi să îl pregătească, iar când a terminat, le aduce oaspeţilor unt şi lapte. Ospăţul pe care li-l pune înainte e cu siguranţă mai bogat decât bucata de pâine promisă.

Avraam se află alături de oaspeţii lui când i se pune o întrebarea:

> *„Unde este nevastă-ta, Sara?”* „Uite-o în cort”, a răspuns el. Unul dintre ei a zis: „La anul cam pe vremea aceasta Mă voi întoarce negreşit la tine; şi iată că Sara, nevastă-ta, va avea un fiu.” Sara *asculta la uşa cortului,* care era înapoia lui. (Geneza 18:9-10, NLT)

Când citesc pasajul acesta, parcă m-aş găsi dintr-o dată în cort, lângă Sara. Mă uit printre pânzele de la intrare şi privesc afară peste umărul ei. Avraam şade alături de oaspeţi în umbra unui copac. Sunetul glasurilor lor se aude cu uşurinţă, purtat de briza uscată a deşertului care le unduieşte veşmintele în timp ce adie printre copacii şi corturile din oază.

Sara ascultă dinăuntrul întunecat al cortului, fiind destul de aproape pentru a auzi, dar ferită de privirea şi conversaţia purtată afară. Sara are grijă să nu facă niciun zgomot,

dar Scriptura îi dă la iveală gândurile:

> Pe vremea aceea, Avraam şi Sara erau amândoi foarte înaintaţi în vârstă, iar Sara trecuse demult de vremea în care putea avea copii. Aşa că *a râs în sinea ei* şi a zis: „Cum ar putea o femeie bătrână, ca mine, să se mai bucure de o asemenea plăcere, mai cu seamă când stăpânul, soţul meu, este şi el atât de bătrân?” (Geneza 18:11-12, NLT)

Reacţia Sarei o oglindeşte pe a lui Avraam, ceea ce mă face să mă întreb... era oare aceasta prima oară când auzea Sara promisiunea? În mod vădit, ea a fost luată prin surprindere. Uneori o promisiune se apropie mai tare atunci când pare mai greu de dus la împlinire.

În Geneza 17:21, citim cuvintele: „la anul pe vremea aceasta.”, iar când promisiunea este repetată în faţa Sarei, este formulată astfel: „la anul cam pe vremea aceasta.” Calendarul pare să se fi schimbat. Nu avem cum să ştim cât timp a trecut între conversaţia lui Avraam cu Dumnezeu şi arătarea acestor îngeri, însă nu poate să fi fost mult. Am putea presupune că a trecut mai puţin de o lună. Domnul era hotărât ca şi Sara să fie de faţă la această conversaţie.

> *Atunci Domnul i-a zis lui Avraam: „De ce a râs Sara?* De ce a zis: «Poate o femeie bătrână, ca mine, să mai aibă un copil?» *Este oare ceva prea greu pentru Domnul? Mă voi întoarce la anul cam pe vremea aceasta şi Sara va avea un fiu.* Sara s-a temut, aşa că a tăgăduit: „Nu au râs.” Dar Domnul i-a spus: „Ba da, ai râs.” (Geneza

18:13-15, NLT)

Sara nu doar că a râs. ci a şi minţit! S-a temut, fiindcă râsul ei fusese de felul celor care iau cuvintele cuiva în derâdere, spunând parcă: „Trebuie că glumeşti!”

Unde este Sara, soţia ta?

Versetele dinaintea şi de după pasajul anterior mă fac să mă întreb cât de multe alte lucruri sunt doar sugerate în mod indirect şi rămase nerostite. Am subliniat câteva dintre cele pe care vreau să le abordez. Unele sunt aspecte pe care nu le-am remarcat înainte.

Mai întâi, aş vrea să privim la întrebarea: „Unde este Sara?” De ce se ascundea în cortul ei? De ce nu era alături de soţul ei, luând parte la conversaţie?

Ştiu că tu cunoşti finalul istoriei, însă este important să ne amintim că Sara nu îl cunoştea. Ţinând cont de vârsta pe care o avea, se poate să fi crezut că povestea ei era încheiată şi că viaţa i se scursese. Se poate să fi simţit că legătura soţului ei cu Agar şi modul abuziv în care se purtase ea cu slujnica ei o descalificaseră.

Sara nu îşi dădea seama că durerea prin care trecuse şi greşelile săvârşite de ea în mijlocul dezamăgirilor repetate şi a împrejurărilor dificile dăduseră naştere profunzimii în sufletul ei. Pentru a rămâne însărcinată, o femeie nu are nevoie de profunzime. E destul să fie superficială şi neglijentă pentru a rămâne însărcinată. Dar Sara urma să devină mama lui Isaac şi a

poporului Israel, iar pentru aceasta trebuia să fie pregătită.

Timp de treisprezece ani îl privise pe Ismael crescând. Sperase că îl va creşte pe băiatul lui Agar ca pe propriul fiu, dar Ismael nu se simţea fiul ei. Avraam era mulţumit, însă inima Sarei era frântă. Soarta părea să se fi întors împotriva ei. Însă şi mai tragică decât toate acestea era constatarea faptului că Sara şi Avraam păreau să fi uitat cine era ea.

Următorul aspect care m-a izbit a fost întrebarea: „Unde este Sara, soţia ta?”

Când ne vizitează cineva şi mă caută pe mine, nu îl întreabă pe John: „Unde este Lisa, soţia ta?” Specificarea aceasta nu este necesară. Clarificarea aceasta ar avea logică doar dacă ar exista mai multe femei cu numele de Lisa la noi în casă. De exemplu, dacă unul dintre fiii mei s-ar fi căsătorit cu o tânără pe nume Lisa, atunci ar fi nevoie de lămuriri precum: „Am venit să o văd pe Lisa, soţia ta, nu pe Lisa, nora ta.”

Cineva care ne cunoaşte ar întreba pur şi simplu: „Unde este Lisa?” Dacă musafirii nu ne-ar cunoaşte şi ar vrea să stea de vorbă cu stăpâna casei, ar întreba: „Unde este soţia ta?”

Mă intrigă faptul că vizitatorii îi cunoşteau *atât* pe Avraam, *cât şi* pe Sara, dar, cu toate acestea, au întrebat de ea folosindu-i numele şi făcând totodată referire la relaţia ei cu Avraam.

Se poate oare ca aceşti oaspeţi veniţi din cer să fi spus de fapt: „Avraam, suntem aici pentru a-ţi aminti că Sara este soţia ta. Ştim că viaţa

voastră împreună pare diferită în această etapă şi că ai un copil cu Agar, dar Sara este încă soţia ta." Aceasta ar putea explica de ce Sara se mulţumea *să tragă cu urechea* la o discuţie la care ar fi trebuit altminteri *să se alăture.* Oaspeţii trebuie că erau rari în lumea lor de nomazi. Avraam a sărit îndată când a văzut trei bărbaţi stând lângă stejarii din apropierea cortului său. Citind relatarea Scripturii, ni s-ar putea părea că masa a fost pregătită în câteva clipe, însă trebuie că a durat câteva ore până când mâncarea a fost gata.

De ce s-ar mulţumi vreunul dintre noi să tragă cu urechea în loc să se alăture unei discuţii despre promisiunile lui Dumnezeu? Poate că musafirul a aruncat o privire în jur şi a zis: „Îl văd pe tatăl credinţei; unde este mama?"

Dacă s-ar întâmpla vreodată ca nişte trimişi ai Domnului să apară la noi acasă, iar John i-ar invita să rămână la prânz, soţul meu ar trebui să mă ţină cu forţa afară din sufragerie. Sinceră să fiu, un asemenea scenariu nu ar putea avea loc în casa noastră, fiindcă musafirii lui John sunt şi ai mei, iar oaspeţii mei sunt şi ai lui. Dar, presupunând totuşi că, dintr-o pricină sau alta, nu m-aş afla în încăpere şi s-ar nimeri să-i aud întrebând despre mine, i-aş îndatora şi mi-aş face numaidecât apariţia!

Nu am niciun motiv să cred că Sarei i s-a cerut să plece sau că Avraam a lăsat-o pe dinafara discuţiei. Mă întreb dacă nu cumva s-a exclus singură din ecuaţie. Problema aceasta

apare atunci când oamenii ajung să cunoască atât de îndeaproape dezamăgirea încât uită cine sunt. Speranţa răneşte. De aceea se ascund, apoi râd, după care mint.

Indiferent care au fost motivele pentru care Sara privea de la distanţă, Dumnezeu a adus-o înapoi în mijloc. Cred că a început prin a le aminti celor doi soţi că ea era încă soţia lui. Această declaraţie a fost de folos pentru a o da la o parte pe rivala Sarei, pe Agar, răstimp în care a amintit tuturor cine era soţia patriarhului. Sara era prinţesa.

De ce i se pune lui Avraam întrebarea?

Următorul aspect care mi-a sărit în ochi citind relatarea a fost faptul că Sara a râs, dar Avraam a fost cel luat la întrebări.

> *„De ce a râs Sara?* De ce a zis: «Poate o femeie bătrână, ca mine, să mai aibă un copil?»” (Geneza 18:13, NLT)

De ce era întrebat Avraam cu privire la ceva ce făcuse Sara? Când citesc pasajul acesta, am senzaţia că discuţia din Geneza 17 nu îi fusese împărtăşită Sarei. Poate că Avraam încă procesa veştile pe care i le împărtăşise Dumnezeu. Poate că nu voise să i le spună Sarei. Sunt momente în care John şi eu uităm să ne transmitem unul altuia anumite informaţii. Sau poate că discutaseră despre promisiune, dar nu o luaseră în serios. Însă ceea ce pare să reiasă din text este faptul că promisiunea unui fiu născut de Sara nu fusese cultivată în viaţa ei. Solii l-au întrebat pe Avraam:

Este oare ceva prea greu pentru Domnul? Mă

> voi întoarce la anul cam pe vremea aceasta şi Sara va avea un fiu. (Geneza 18:14, NLT)

În răstimp de un an, Sara urma să aibă un fiu. E interesant faptul că Sara a minţit şi apoi a tăgăduit că ar fi râs, când nici măcar nu i se pusese ei întrebarea, ci lui Avraam. Mi se pare în acelaşi timp încurajator faptul că Tatăl nostru, Dumnezeul legământului celui veşnic, a auzit râsul ei tăcut, fiindcă aceasta îmi confirmă că El aude tăcerea unei inimi înlăcrimate.

Este o mare diferenţă între a râde de o idee şi a râde de bucurie. Viaţa Sarei era lipsită de râsete. Naşterea lui Isaac avea să schimbe lucrurile. Avraam şi Sara îşi începuseră călătoria împreună şi aveau să dea naştere promisiunii atunci când învăţau să râdă iarăşi împreună. Promisiunile pretind ca soţii şi soţiile, fraţii şi surorile, bărbaţii şi femeile să stea de vorbă. Mult prea multă vreme femeile s-au ascuns, însă

Dumnezeu vrea ca tu să ştii că El doreşte să iei parte la discuţie. Dumnezeu avea nevoie de tânjirile şi profunzimea Sarei pentru a-Şi clădi poporul de legământ. În pasajul din Galateni 4:22
23 ni se spune astfel:

> Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă şi unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduinţă.

Dumnezeu avea nevoie de tânjirile şi profunzimea Sarei pentru a-

Cine o protejează pe Sara?

Înainte ca Sara să îl ţină pe Isaac în braţe, a mai existat o discuţie la care ea a ales să nu ia parte. Aceasta este o taină absolută pentru mine, dar când Sara a păstrat tăcerea, iar apoi a minţit, Dumnezeu a intervenit:

> Avraam zicea despre Sara, nevastă-sa: „Este sora mea!” S-a temut să spună că este nevastă-sa, ca să nu-l omoare oamenii din cetate din pricina ei. Abimelec, împăratul Gherarei, a trimis şi a luat pe Sara. Atunci Dumnezeu S-a arătat noaptea în vis lui Abimelec şi i-a zis: „Iată, ai să mori din pricina femeii pe care ai luat-o, căci este nevasta unui bărbat.” (Geneza 20:2-3)

Mă bucur că Dumnezeu i-a luat apărarea şi a intervenit pentru ea, fiindcă se pare că amândoi s-au mulţumit să păstreze tăcerea. Ce o fi fost oare în mintea lor? Dumnezeu făcea un lucru *nou,* dar ei încă se raportau unul la altul în modul cel *vechi.* Această dinamică de

tipul frate-soră nu fusese niciodată corectă, dar acum era mai greşită ca niciodată. Numele Sarei fusese schimbat, iar acum ea era pe cale să îl zămislească pe Isaac.

În mod vădit, Sara era o femeie de o frumuseţe fără egal... dar acum avea nouăzeci de ani! Trebuie că procesul îmbătrânirii fusese *extrem* de blând cu ea sau poate că Dumnezeu îi *înnoise* în mod radical vigoarea, pregătind-o pentru naşterea lui Isaac. În orice caz, Avraam, ştiind că Sara urma să îl conceapă şi să îl poarte pe fiul lor în decursul acelui an, ar fi trebuit să o protejeze în faţa avansurilor împăratului Abimelec. Altminteri, cum ar fi putut să mai fie sigur că Sara purta copilul lui? Mult prea adesea confundăm tăcerea cu supunerea, când cea dintâi. este de fapt minciună. Supunerea înseamnă a şti când şi cum să vorbeşti. Aceasta a fost, cu siguranţă, una dintre situaţiile în care era nevoie de aşa ceva.

La vârsta lor, se poate ca Avraam şi Sara să fi trăit ca frate şi soră, însă zilele acelea se sfârşiseră. Dacă relaţia lor nu se desfăşurase aşa înainte de schimbarea numelui lor, cu siguranţă că le-a fost foarte clar cum trebuia să fie ea după vizita îngerilor. Numele înnoit al celor doi trebuia să se traducă într-o relaţie intimă înnoită. Amândoi au înţeles că Sara urma să rămână însărcinată cu copilul lor în mai puţin de un an. Sara a acceptat jumătatea de adevăr, dar nu putem să nu ne întrebăm ce era în mintea lor.

Abimelec a chemat pe Avraam şi i-a zis: „Ce ne-

> ai făcut? Şi cu ce am păcătuit eu împotriva ta de ai făcut să vină peste mine şi peste împărăţia mea un păcat atât de mare? Ai făcut faţă de mine lucruri care nu trebuiau nicidecum făcute.” (Geneza 20:9)

După ce Avraam i-a explicat motivele îndoielnice ale înşelăciunii sale, împăratul Abimelec l-a binecuvântat, totuşi, pe patriarh şi l-a invitat să locuiască în ţara lui. Avraam s-a rugat pentru Abimelec, iar Dumnezeu a deschis pântecele tuturor femeilor din casa lui. Este ironic faptul că Avraam s-a rugat tocmai pentru ceea ce urma să vadă întâmplându-se în propria viaţă. Dumnezeu a protejat-o pe Sara chiar şi atunci când soţul ei şi-a pus propria siguranţă mai presus de a ei. Dumnezeu a vorbit unui împărat în vis pentru a o proteja, fiindcă Sara era o comoară preţioasă pentru El. Ne putem încrede în Dumnezeu cu privire la siguranţa noastră, crezând că El va duce la împlinire promisiunea Lui legată de viaţa noastră, până şi atunci când cei mai apropiaţi nouă (chiar soţii noştri) ne dezamăgesc.

Femeia liberă şi femeia roabă

În 1 Petru 3:6 citim: „Fiicele ei v-aţi făcut voi, dacă faceţi binele fără să vă temeţi de ceva [fără a ceda în faţa fricilor isterice sau a lăsa neliniştile să vă doboare].” Sara nu a dat niciodată naştere unei fiice, dar pasajul acesta afirmă că noi putem fi adevăratele ei fiice. Noi suntem fiice ale promisiunii, fiicele femeii libere, atunci când nu îngăduim fricii să ne

controleze acţiunile şi când nu lăsăm îngrijorarea să ne fure curajul.

Sara era femeia liberă care îi preţuia şi îi cinstea pe Dumnezeu şi pe soţul ei. Pe de altă parte, Agar era o roabă care o dispreţuia pe Sara, stăpâna ei. Odrasla lui Agar, Ismael, a urmat modelul mamei lui şi l-a batjocorit pe Isaac. Sara a înţeles că trebuia să aibă loc o delimitare între robie şi libertate. La fel trebuie să înţelegem şi noi. În Galateni 4:30 citim următoarele: „Izgoneşte pe roabă şi pe fiul ei, căci fiul roabei nu va împărţi niciodată moştenirea cu fiul femeii slobode” (NIV).

Fiul femeii roabe nu a fost făcut părtaş la moştenire. El şi-a pierdut tatăl şi tot ce cunoscuse drept familie. Femeia liberă şi cea roabă au avut acelaşi soţ. Amândouă au avut fii. Dar relaţia lor cu Avraam era foarte diferită. Agar reprezenta firea şi robia. Sara reprezenta libertatea şi promisiunea. Iată cum descrie pasajul din Galateni 4:22-26 aceste aspecte:

> Nu uitaţi, Avraam a avut doi fii: unul din femeia sclavă şi altul din femeia liberă. Fiul sclavei s-a născut în urma planurilor omeneşti; fiul femeii libere s-a născut în urma promisiunii lui Dumnezeu. Aceasta ilustrează însuşi lucrul despre care vorbim acum. Cele două naşteri reprezintă două moduri de a avea o relaţie cu Dumnezeu. Unul este Muntele Sinai din Arabia. El corespunde situaţiei existente acum în Ierusalim: o viaţă de robie care dă naştere altor robi. Aceasta este calea lui Agar. În contrast cu imaginea aceasta avem Ierusalimul nevăzut, un Ierusalim liber, care este mama noastră; aceasta este calea Sarei. (The Message)

Îmi place expresia: „aceasta este calea Sarei”. De o frumuseţe nepieritoare, ea prefigura frumuseţea nemuritoare, de neşters, găsită în Cristos. Tu te-ai născut ca rezultat al unei făgăduinţe.

Avraam, tatăl credinţei, şi prinţesa lui, Sara, sunt exemple care oglindesc imaginea lui Cristos şi a miresei Lui, Biserica. Noi suntem chemate să ne adaptăm, învăţând să fim dependente de Cristos şi subordonate Lui. El este capul nostru şi toţi cei ce cred sunt supuşi domniei, conducerii şi autorităţii Sale. Însă nu avem niciun motiv să ne temem. El este Creatorul şi soţul nostru. El ne-a plămădit cu dragostea Lui.

Încetează să te mai ascunzi!

Dacă Dumnezeu a sădit o năzuinţă în inima ta, atunci El îţi va da tăria pentru a merge înainte şi a o vedea împlinită. Tăria aceasta vine când Dumnezeu Se arată în viaţa ta, aducându-ţi o

promisiune. Poate că paginile acestea seamănă pentru tine cu oaspeţii Sarei, iar cuvintele lor au venit pentru a-ţi aminti cine eşti.

Adevărul este că nu există substitut pentru auzirea directă a glasului lui Dumnezeu care îţi vorbeşte. Trebuie să nu pierzi asemenea ocazii şi să intri în discuţiile cu El privitoare la

destinul tău. Noi avem nevoie de ceea ce porţi tu în viaţa ta. Nu este vremea acum ca femeile să se ascundă. Este timpul să ieşim la lumină când ni se pomeneşte numele, strigând: „Sunt aici! Sunt aici şi vreau să aud!”

Dacă vrei să trăieşti o viaţă fără pereche, trebuie să încetezi să te mai ascunzi şi să începi în schimb să iei parte la discuţie.

Se pot întâmpla multe în decursul unui an. În cazul Sarei, s-a dovedit a fi un an ca niciun altul, ceea ce nu este surprinzător când finalul lui este marcat de vizite din partea lui Dumnezeu.

Îţi dai seama că anul acesta ar putea fi la fel pentru tine? Anul acesta ar putea începe în umbră, cu un râset, şi s-ar putea încheia cu primirea cu braţele deschise a unei promisiuni.

Poate că îţi spui: „Stai o clipă! Eu nu mint.”

Ba minţi dacă spui vreunul dintre următoarele lucruri:

E prea târziu.

Sunt prea tânără.

Sunt prea bătrână.

Nu sunt calificată.

Am făcut prea multe greşeli.

Sunt bine aşa cum sunt.

Nu am nevoie de un vis.

Nu minţi şi nu spune că nu tânjeşti după mai mult. Nu îţi nega visurile. Altminteri, întâi râzi, iar apoi minţi în timp ce uşa inimii tale se închide. Deschide-ţi larg inima şi primeşte cu

bucurie minunăţia miraculoasă la care eşti invitată. În loc să luăm în derâdere invitaţia care ne spune că am putea trăi o viaţă care e deopotrivă miraculoasă şi divină, mai bine să râdem văzând cât de minunată este ea! Semănăm uneori cu Cenuşăreasa, iar lumea aceasta ar putea juca rolul surorilor ei vitrege şi rele. Cât timp vom mai continua să plângem lângă vatra plină cu cenuşa zilei de ieri, când Prinţul nostru este la uşă? Tu ai tot ce îţi trebuie pentru a trăi viaţa pe care numai El ar putea-o visa pentru tine. De ce te-ai mulţumit să laşi pe altcineva sau chiar trecutul să răspundă invitaţiei în locul tău?

Şi care sunt lucrurile de care te ascunzi?

Care e visul pe care îl iei acum în derâdere? Care este speranţa? Cunoşti râsul acela nervos care îţi ajunge în gâtlej în încercarea de a acoperi ceea ce e prea dureros acum pentru a fi luat în serios? Ascultă! Nu eşti nici calificată, nici descalificată. Eşti în cursa pentru împlinirea acestei promisiuni, datorită lui Cristos.

Sau poate că viaţa ta nu mai este un loc al durerii. Suferinţa s-a sfârşit şi nu a mai rămas decât amorţeala. Există un loc pe care, dacă îl atinge Dumnezeu, începi să plângi? Mult prea multe dintre noi se simt goale pe dinăuntru, aşa că râd în încercarea de a ridiculiza speranţa.

Să fie aceasta din pricină că, într-un fel, te asemeni cu părintele tău, Avraam, când crezi că unele lucruri sunt pur şi simplu prea grele pentru Dumnezeu? Este prea greu pentru El să dea sens vieţii tale?

Este prea târziu pentru El să toarne dragoste în lumea ta? Ce anume crezi că e prea greu să facă El pentru tine?

În textul din Galateni 4:4-7 citim următoarele cuvinte:

> Dar când a venit vremea trimisă de Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Lui, născut printre noi din femeie, sub Lege, ca să îi poată răscumpăra pe aceia dintre noi prinşi în robia ei. Astfel am fost eliberaţi pentru a avea parte de moştenirea noastră legitimă. Putem spune cu certitudine că acum suntem pe deplin adoptaţi în calitate de copii ai Lui, fiindcă Dumnezeu a trimis în viaţa noastră Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava! Tată!” Acest privilegiu al conversaţiei profunde cu Dumnezeu nu vă arată lămurit că nu sunteţi robi, ci fii? Iar dacă sunteţi fii, atunci sunteţi şi moştenitori, având acces deplin la moştenire. (The Message)

Tu ai fost moştenitoarea răpită care a fost răscumpărată. Unul dintre lucrurile cele mai glorioase şi mai curajoase pe care le poţi face în viaţa aceasta este să trăieşti în plinătatea a tot ce a dobândit pentru tine moartea lui Isus. Vei descoperi tot ce îţi aparţine citind Cuvântul Lui ca şi cum este o scrisoare personală adresată ţie, nu o relatare istorică. Apoi trebuie să îţi foloseşti glasul pentru a afirma acest Cuvânt în inima ta. Indiferent dacă ţi se pare sau simţi că aceste adevăruri sunt reale, tu eşti reală şi ai tot ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre tine. Dumnezeu îţi dă chiar acum, astăzi, un nume nou, împlinindu-Şi promisiunile şi declarând locul pe care îl ai în calitate de copil al Său. Destinul lui Dumnezeu pentru viaţa ta şi

cuvintele Lui privitoare la tine nu se limitează la situaţia ta prezentă. Făgăduinţa Lui pentru tine este fără egal. Nu te ascunde de ea.

Întâmpin-o cu braţele deschise!

ÎNTREBĂRI DE DISCUTAT

1. Ştii că Dumnezeu ne-a invitat să devenim părtaşe naturii divine a Fiului Său *acum,* prin promisiunile care se găsesc în Cristos?
2. Există un domeniu sau o relaţie care constituie o sursă constantă de vrajbă, de care ar trebui să te îndepărtezi sau pe care trebuie să le repari înainte ca Dumnezeu să poată împlini promisiunea Lui în viaţa ta?
3. Te ascunzi cumva? Dacă da, de ce anume?
4. Te mulţumeşti doar să tragi cu urechea la conversaţiile la care Dumnezeu vrea să iei parte? De ce?
5. Când tăcerea nu este totuna cu supunerea?
6. Există o promisiune pe care ţi-a făcut-o Dumnezeu cu privire la care râzi sau minţi?
7. Ce paşi poţi face pentru a schimba dinamica observării de la distanţă cu cea a implicării active, pline de pasiune?

NU ÎNDRĂZNI SĂ TE COMPARI!

Comparaţia este hoţul bucuriei.

Theodore Roosevelt

Probabil capitolul acesta ar trebui să fie însoţit de un avertisment!

Relatarea pe care urmează să o citiţi este necosmetizată şi grăitoare. Din păcate, este o poveste tristă şi stânjenitor de ridicolă despre mine. Sper că niciuna dintre voi nu a suferit tulburarea temporară care poartă numele de nebunie despre care urmează să scriu acum, însă dacă aţi trecut vreodată pe aici... nu sunteţi singure. Iată ce s-a întâmplat.

Ziua mea a început în mod cât se poate de inocent. M-am îndreptat târându-mi picioarele spre bucătărie, îmbrăcată în capotul legat strâns peste pijamaua de flanelă, pentru a mă feri de frigul obişnuit al dimineţilor de ianuarie din Colorado. John se trezise deja de peste o oră şi citea liniştit în birou. Eu pierdeam vremea în

bucătărie, învârtindu-mă în jurul maşinii de cafea în timp ce i-am zărit ca prin ceaţă pe doi dintre fiii mei pregătindu-se să iasă din casă. Austin pleca la muncă, iar Alec la şcoală. Când s-a închis uşa de la intrare, m-am cuibărit pe canapea să îmi savurez a doua ceaşcă din combinaţia perfectă de espresso şi frişcă, deasupra căreia presărasem puţină cacao pură, scorţişoară, un praf de zahăr şi un strop de boia. (Să menţionez oare că mi-aş dori să le pregătesc tuturor prietenilor mei o asemenea bunătate?) Soarele acelei zile de iarnă de-abia se ridica peste curtea din spatele casei noastre. M-am ghemuit pe canapea urmărind razele rozalii care alungau umbrele de un albastru întunecat. În ziua aceea nu aveam niciun avion de prins. Nu mă aştepta nicio întâlnire în zorii zilei pentru care să mă grăbesc să fac un duş. Îmi puteam începe ziua aşa cum îmi plăcea mie: pe îndelete. Am suspinat şi mi-am făcut palmele căuş în jurul ceştii de cafea, savurând căldura care îmi străbătea trupul în timp ce simţeam cum sângele începe să îmi irige creierul. Totul era cufundat într-o linişte desăvârşită.

Tocmai de aceea ar fi trebuit să îmi întind mâna să iau Biblia şi materialul devoţional pe care îl studiam sau doar să stau nemişcată bucurându-mă de bunătatea Domnului revărsată peste mine.

Ar fi trebuit să ştiu că nu era o idee bună să îmi deschid telefonul. Crede-mă... acum ştiu. Însă unul dintre punctele mele slabe este totodată şi unul tare. Eu văd reţelele de socializare ca pe o oportunitate de a păstra legătura cu prietenii mei. Când trec cu privirea peste postările lor, parcă aş servi cafeaua împreună cu confidenţii mei. Dorinţa după conexiunea cu alţii este bună atunci când e momentul şi locul potrivit pentru ea. Acum nu era

nici una, nici cealaltă. Eu sunt una dintre persoanele care au întâi nevoie de o întâlnire cu cafeaua şi apoi cu Duhul Sfânt înainte de a ieşi între oameni.

Lista

În timp ce treceam cu privirea peste postările apărute pe contul meu de Twitter, am observat un subiect care se repeta în rândul prietenilor mei. Oameni pe care îi cunosc, îi iubesc şi pe care chiar simt nevoia să îi protejez mulţumeau cuiva care îi inclusese pe o listă. Însă aceasta nu era o listă oarecare, ci LISTA, cu literă mare. O listă pe care îmi doream mult să apar şi eu.

Ei bine, odată ajunse aici, este important să vă lămuresc puţin care era contextul.

Este vorba despre o listă refăcută şi actualizată în fiecare an. În ultimele câteva decenii, diferite organizaţii şi feluriţi indivizi au fost responsabili cu alcătuirea „listei”.

De data aceasta, lista fusese întocmită de o persoană, nu de o organizaţie. Autoarea ei era o femeie despre care auzisem, dar pe care nu o cunoşteam. Însă faptul că nu ne ştiam una pe alta nu însemna că nu doream să figurez pe lista ei.

Am trecut atentă cu privirea peste numele înşiruite acolo. Fiind notate în ordine alfabetică şi întrucât numele meu de familie începe cu „B”, nu a durat mult până mi-am dat seama că nu eram trecută pe listă… nici de data aceasta.

De fapt, nu ajunsesem niciodată să figurez pe ea. Dar acum se părea că aproape toate cunoscutele mele erau nominalizate. Persoane cărora le fusesem mentor erau pe listă. O femeie care îmi traduce cărţile în limba spaniolă ajunsese

şi ea pe listă.

Poate că te întrebi. ce era cu lista aceasta şi de ce era atât de importantă pentru mine?

Era lista primelor o sută de femei implicate în slujirea creştină din America.

Inima a început să îmi bată cu putere. Întrebări şi comparaţii ridicole prindeau contur în mintea mea. De ce eu nu apăream pe listă?

Fiindcă nu scriam suficient pe blogul meu?

Mintea mi se frământa în fel şi chip.

De ce milionul şi mai bine de cărţi vândute şi cele peste două decenii de călătorit şi slujit femeilor nu îmi câştigaseră un loc pe lista aceea?

Sunt o prietenă bună. Cum rămâne cu faptul că eram căsătorită de peste treizeci de ani, crescusem patru fii şi aveam o familie ai cărei membri chiar se bucură să fie împreună?

Am citit post-scriptumul trecut după încheierea listei. Se părea că femeia care o alcătuise recunoştea că era posibil să se fi făcut vinovată de anumite omisiuni şi că alte femei care ar fi trebuit să figureze pe listă... nu erau incluse. Ca să rectifice situaţia, lăsase loc pentru adăugarea altor nume.

M-am uitat în josul paginii.

„Ar fi greşit să îmi trec propriul nume?”

Oare chiar vorbeam serios? Bineînţeles că ar fi fost!

„Ce ar fi să o rog pe asistenta mea să mi-l treacă?” Dându-mi seama că eram ridicol de aproape de izbucnirea vecină cu nebunia, tipică unei adolescente, m-am dus să îmi caut soţul.

Am intrat valvârtej în biroul lui, ca o furtună pufoasă în pijamale, jelindu-mă: „John, nu sunt pe listă. nici acum!”

Iubitul meu care citea Scriptura m-a privit peste

ochelari. Era nedumerit. Nu avea idee ce era cu lista. Gesticulând din răsputeri, am început să îi explic despre ce era vorba. Nu s-a clintit. I-am spus cine figura pe listă şi i-am vorbit despre frustrarea mea vădită pricinuită de faptul că eu nu apăream pe ea. Nu s-a ridicat de pe scaun. Şi-a pus deoparte markerul cu care sublinia în Biblie şi şi-a ridicat o sprânceană. Când tirada mea s-a încheiat, mi-a sugerat liniştit câteva pasaje din Scriptură pe care era bine să le recitesc.

Nu acesta era răspunsul pe care îl aşteptam! Voiam să îmi spună: „Lisa, îmi pare tare rău. Sunt de acord cu tine că a fost o greşeală groaznică. Adu-mi telefonul. Rezolv eu să fii adăugată pe listă.” Dar el nu a făcut nimic din toate acestea.

I-am respins sugestiile, zicând: „Nu am de gând să citesc pasajele acelea; le pot cita deja! Nu de asta am acum nevoie de la tine! Nu pricepi? Am peste cincizeci de ani şi nu voi fi niciodată pe listă!”

John m-a întrebat: „Cine a întocmit lista?” I-am spus numele… nu l-a recunoscut.

„O cunoşti pe femeia aceasta?”

Am clătinat din cap în semn că nu. El a încuviinţat încet, după care şi-a plecat din nou privirea spre paginile Scripturii, repetând versetele sugerate, la care a mai adăugat unul, pentru siguranţă.

Se părea că nu urma să primesc nicio brumă de compasiune din partea soţului meu. Am ieşit ca o furtună din biroul lui, strigând: „Nu am nevoie să citesc versete din Biblie ca să ştiu că greşesc! *Ştiu* că greşesc! Dar faptul că ştiu că greşesc nu mă face să simt că ceea ce se întâmplă e *corect!”*

Aveam nevoie de o femeie. Am ieşit pe terasă, înfruntând temperatura care cobora sub zero

grade, îmbrăcată în pijamale, ca soţul meu să nu mă audă repetându-mi jelania. Am avut măcar atâta simţ de prevedere cât să sun o prietenă care ştiam că îmi va spune adevărul, fără a-mi plânge de milă. Mi-am prefaţat povestea cu un „Ştiu că greşesc". după care i-am depănat toată epopeea listei.

„Eu apar pe listă?" m-a întrebat ea.

„Sigur că da! Toată lumea e pe listă în afară de mine!"

„Cui îi pasă?" a îndrăznit ea să spună.

„Evident că mie şi bineînţeles că ţie nu îţi pasă, fiindcă eşti deja pe listă", am replicat eu, după care am mărturisit: „Nu vreau să îmi pese, dar îmi pasă. Ştiu că e greşit, dar simţeam nevoia să spun cuiva. John mi-a sugerat deja nişte pasaje din Scriptură pe care să le citesc."

S-a lăsa tăcerea.

Ai avut vreodată parte de unul dintre acele momente în care te simţi de parcă te afli în afara propriei persoane şi ai în faţa ochilor o femeie care şi-a ieşit din minţi?

Un astfel de moment trăiam eu acum. Cuvintele mele păreau a suna tot mai ridicol de fiecare dată când îmi deschideam gura. Trebuia să pun capăt degrabă convorbirii pe care îmi doream acum să nu o fi început niciodată. Am izbucnit: „Apelez la tine ca la o confidentă a mea. Vreau să privesc cu alţi ochi toată povestea. Am nevoie să o privesc cu alţi ochi!"

A fost în asentimentul meu din toată inima (în aprecierea faptului că greşeam) şi apoi conversaţia s-a încheiat.

Ştiam ce era corect. Soţul meu ştia ce era corect. Prietena mea ştia ce era corect. Dar eu tot mă simţeam de parcă fusesem nedreptăţită.

Acum mă irita ideea de listă şi eram frustrată din pricina autoarei ei din anul acela. Cine ar fi procedat la fel ca ea? În cele din urmă, când am trecut din nou cu privirea peste listă, am văzut că erau şi alte persoane care ar fi trebuit să figureze pe ea şi care îi scăpaseră... Poate că eu ar fi trebuit să fac lista. Eu le-aş fi inclus pe ea! La urma urmelor, aveam mai multe persoane care îmi urmăreau contul pe Twitter şi mai mulţi prieteni pe Facebook decât autoarea. Ce anume făcea ca lista ei să fie validă? Am contemplat ideea acestui demers timp de. vreo zece secunde. În niciun caz nu aveam să fac aşa ceva!

Încercarea mea de a alcătui o asemenea listă ar fi fost în cel mai bun caz una limitată şi, oricât de atentă aş fi fost în întocmirea ei, cu siguranţă aş fi lăsat pe dinafară persoane care ar fi trebuit menţionate. Voiam să stârnesc în inima lor acelaşi conflict de care aveam eu acum parte? (Deşi mă îndoiam că vreo persoană pe care aş fi omis-o eu din greşeală ar fi reacţionat la fel de absurd cum făceam eu de o jumătate bună de oră încoace.)

Mi-am lăsat telefonul deoparte, am închis ochii, am tras adânc aer în piept şi m-am eliberat de toate. În timp ce expiram, am auzit glasul Duhului Sfânt întrebându-mă cu blândeţe: „Lisa, ai fi la fel de supărată în legătură cu lista dacă ai fi fost trecută pe ea? Ai numi-o distructivă şi lipsită de validitate dacă ţi-ar fi inclus numele?”

Era momentul adevărului. În loc să mă supăr, mi-aş fi folosit platforma de pe reţelele de socializare pentru a-i

mulţumi acelei femei pe care nu o cunoşteam şi poate că aş fi comentat ceva în dreptul listei, pentru a atrage şi altora atenţia asupra ei.

Fusesem prinsă cu mâţa în sac.

Da, sunt soţia unui singur bărbat, mama a patru copii şi bunică, dar atunci când întrerup legătura cu adevărata mea identitate, tot pot ajunge să mă zbat, luptând cu cruzimea comparaţiei.

Ţinând cont de faptul acesta, lista a fost un dar, fiindcă m-a ajutat să văd unde mă nu există om pe aflu. Orice faci

Când privim spre alţii aşteptând t hpăi pei uiuaicuii confirmarea lor cu privire la ceea ce suntem, ne vom simţi întotdeauna de [0] rivalitate te parcă am fost lăsate pe dinafară, de unde va priva privim pe geam, înăuntru. Să fiu sinceră, faţa pământului care să
poată umple în întregime vidul nevoii de afirmare din viaţa ta. (Îmi pare rău, dar chiar dacă soţul tău este perfect, tot nu va reuşi să o facă.) Nu există realizare în viaţa aceasta, listă sau premiu care să poată include cuvintele cu care numai Dumnezeu te încredinţează cu privire la identitatea ta, imprimându-ţi-le în inimă:

Iubită, frumoasă, preţioasă, cunoscută îndeaproape... a Mea.

Hoţul bucuriei

Oricum ar arăta situaţia când e privită din afară, numai Dumnezeu înţelege cutremurul din inima unei femei şi doar El ştie cum să potolească isteria femeilor în pijama care uită să îşi liniştească sufletul înainte să vină comparaţia să le răpească pacea. Te pot încredinţa că tot ce faci pentru a

hrăni o rivalitate te va priva de tărie. După cum spunea atât de bine Theodore Roosevelt cândva, „Comparaţia este hoţul bucuriei.”

În dimineaţa aceea am fost, fără doar şi poate, martora unui asemenea furt. Credeam că mă ridicam deasupra unui astfel de comportament. Nu mai avusesem de ani de zile o asemenea izbucnire! Însă în acea dimineaţă, combinaţia dintre neglijarea sufletului şi menopauză s-a dovedit a fi explozivă. Se părea că unele dintre izvoarele vieţii mele au fost înnoroiate, iar grădina inimii mele avea nevoie disperată de atenţie. Îngrijisem nişte lăstari sălbatici care ar fi trebuit de fapt tăiaţi din rădăcini.

Comparaţia îşi jucase şi ea rolul. Dacă îi îngăduim, ea ne îndepărtează întotdeauna de adevărata noastră identitate. Comparaţia va încerca să ne umfle în pene, folosind mijlocul perfid al mândriei, sau ne va doborî la pământ, apelând la tirania nesiguranţei. În oricare dintre situaţii, nu va trece mult până când vom simţi că ne-am pierdut echilibrul şi că privim din afară în loc să ne aflăm înăuntru.

Detest să văd pe cineva lăsat vreodată cu bună ştiinţă pe dinafară. Cu toate acestea, sunt momente în care numai simţământul că *suntem lăsate pe dinafară* ne va face să *privim înăuntru.* În legătură cu autoarea listei, pot spune că este tânără, plină de spirit şi inteligentă. Indiferent dacă susţin sau nu abordarea ei, îi sunt foarte recunoscătoare pentru ceea ce lista ei a scos la lumină din inima mea.

Am trimis apoi un mesaj răbdătoarei mele prietene care îşi punea probabil întrebări cu privire la sănătatea mea mintală. M-am întors în biroul soţului meu celui evlavios şi l-am

îmbrăţişat. M-am îndreptat spre dormitor, am închis uşa şi m-am plecat pe genunchi. Mai jos este un fragment din rugăciunea mea:

Tată ceresc,

Iţi mulţumesc că ai scos la lumină neajunsurile mele. Iartă-mă. Arată-mi care este rădăcina acestei buruieni. În Numele lui Isus, amin.

Ziua şi-a urmat cursul şi am reuşit apoi să privesc în urmă la ceasul meu de nebunie şi să râd de absurditatea mea. Ceva mai târziu m-am întâlnit cu asistenta mea. În timp ce verificam corespondenţa, am dat peste un obiect mai neobişnuit. Fusesem aleasă, împreună cu alte câteva femei, să fim de faţă, ca participante de onoare, la un eveniment recent destinat femeilor. Pentru a-şi exprima preţuirea în absenţa noastră, organizatoarele pregătiseră câte o păpuşă cu chipul fiecăreia dintre noi. Pe a mea i-o trimiseseră lui John, sperând că îşi va găsi un loc undeva în biroul lui. În timp ce o ţineam pe a mea în mână, am izbucnit în râs gândindu-mă că blugii albi nu se numărau în perioada aceea printre piesele de îmbrăcăminte pe care le-aş fi purtat pe scenă. Am pus păpuşa deoparte şi am auzit un glas familiar şoptindu-mi: „Iată că ai fost transformată într-o păpuşă. Eşti fericită acum?”

Nu îndrăzni să te categoriseşti, să te compari

Am clătinat din cap privindu-mi imaginea de plastic, îmbrăcată în blugi albi şi ţinând un microfon în mână. Păpuşa era o imitaţie, ca şi lista. Am râs din nou. Am încercat să mă descotorosesc de păpuşă, dar soţul meu mi-a confiscat-o, amintindu-mi că îi fusese trimisă lui, nu mie. Înclin să cred că o păstrează pentru a descuraja alte izbucniri absurde în viitorul apropiat.

Cele trei interdicţii

Cum rămâne cu pasajele din Scriptură pe care mi-a sugerat John să le citesc şi pe care le ştiam şi

eu? Primul era cel din 2 Corinteni 10:12:

> Noi nu îndrăznim să *ne categorisim* sau să ne *comparăm* cu unii dintre aceia care se *laudă* singuri. Dar atunci când se măsoară pe ei înşişi sau când se compară cu alţii, sunt fără pricepere (traducere liberă din limba engleză).

Învaţă de la mine! Nu *îndrăzni* să te categoriseşti, să te compari sau să te lauzi singură. De ce? Fiindcă aceştia sunt paşi ai mândriei, chiar şi atunci când comparaţia pe care o faci îţi e nefavorabilă. Iar noi ştim toate că mândria merge înaintea căderii. Când trecem peste aceste trei interdicţii, ajungem într-un loc periculos şi uneori înfricoşător.

Ce se întâmplă când categorisim

Cei înţelepţi nu categorisesc. Cei înţelepţi nu îşi doresc să fie categorisiţi. Categorisirea oamenilor nu este elegantă. A categorisi ceva înseamnă a-l pune în locul care îi revine sau a-l aşeza într-o categorie. Câteva sinonime pentru cuvântul *a categorisi* sunt *a clasifica, a clasa, a sorta, a cataloga, a evalua* şi, poate, expresia mai puţin de dorit, *a aşeza într-un cuib de porumbei.* Dicţionarul Merriam-Webster o defineşte pe aceasta din urmă astfel: „ceea ce se foloseşte pentru a descrie o categorie îngustă, care de obicei nu reflectă complexitatea existentă”.

În viaţă nu există categorii perfect ordonate. Viaţa este dezordonată chiar şi în etapele ei cele mai bune. Adevărul este că viaţa tuturor este mult mai complexă decât ceea ce vedem. Şi cine şi-ar dori să fie legat de un cuib de porumbei plin de găinaţ? Reţelele de socializare nu sunt decât una dintre multele oportunităţi de care ne bucurăm

acum care au capacitatea atât de a ne limita, cât şi de a ne extinde prejudecăţile şi percepţiile.

În epoca aceasta nu este rău să ne întrebăm periodic: „La zidirea a ce doresc eu să iau în cele din urmă parte? Vreau să fiu categorisită şi catalogată alături de toţi ceilalţi?" Ştiu că lista pe care am citit-o eu era o încercare de a celebra o anumită categorie, pe cea a femeilor care reuşiseră! Ea fusese întocmită pentru a sărbători ceva ce nu a fost întotdeauna celebrat: femeile implicate în slujire.

Dar când vrem să fim puse într-o categorie, s-ar putea să ne trezim limitate. Un bărbat înţelept, mai înaintat în vârstă, l-a avertizat pe soţul meu cu ani în urmă: „Nu îi lăsa pe oameni să te eticheteze. Dacă reuşesc, atunci vor folosi eticheta în viitor pentru a te descalifica într-o bună zi."

Îngăduie-mi să-ţi spun că cei mai mulţi oameni nu îi evaluează cu îngăduinţă pe ceilalţi. Iar cei care au fost trataţi cu asprime sau lăsaţi pe dinafară vor fi foarte încântaţi să te eticheteze pe tine drept *mai puţin decât* un standard anume.

Ce se întâmplă când comparăm

Cei curajoşi nu îndrăznesc să compare, chiar dacă acea comparaţie i-ar face să iasă deasupra. Ei îşi dau seama că le mai stau mulţi paşi în faţă. Au întrezărit un crâmpei al eternităţii şi realizează că nimic din cele de pe pământ nu se poate compara cu ce este dincolo. Viziunea gloriosului *mai mult* care se află acolo le dă ghes să meargă înainte. Comparaţia este un refugiu pentru cei temători, care nu îndrăznesc să creadă că există ceva mai mult.

Cum se numeşte muntele pe care îl urcăm?

Popularitate? Privit din perspectiva veşniciei, el nu e decât un morman de cenuşă. Sau, dacă vrem să recurgem la limbajul Scripturii şi să îl citǎm pe Pavel, din Filipeni 3:8, este doar un morman de gunoi (de excrement de câine). Excrementele nu sunt ceva pe care să îţi doreşti să urci, ci ceva de care te fereşti şi peste care vrei să treci. Problema este că prea multe dintre noi păşesc ducând pe picioare asemenea mizerie, lăsând în urmă o dâră urât mirositoare. Ne-am obişnuit cu mirosul, dar aceasta nu îl face cu nimic mai plăcut. În Filipeni 3:7-9 citim astfel:

> Fac bucăţi înseşi scrisorile de acreditare pe care aceşti oameni le flutură ca pe ceva deosebit şi le arunc la gunoi, împreună cu toate celelalte pe care le invocam cândva pentru a mi se recunoaşte meritele. De ce? Datorită lui Cristos. Da, toate lucrurile pe care le credeam cândva atât de importante s-au dus din viaţa mea. Puse alături de marele privilegiu al cunoaşterii lui Cristos Isus ca Stăpân al meu, tot ce consideram odinioară de preţ a devenit lipsit de însemnătate, ca un excrement de câine. Le-am lepădat pe toate la gunoi, ca să Îl prind în braţe pe Cristos şi să fiu prins în braţe de El. (The Message)

Oportunitatea de a-L cunoaşte pe Isus ca Stăpân este cel mai înalt privilegiu al nostru. Când am pus mâna pe telefon în loc să aleg să mă apropii de El pentru a-L cunoaşte mai mult, am optat pentru varianta inferioară.

Este nespus mai bine să Îl cunoaştem pe Dumnezeu decât să fim cunoscute de oameni.

Ce se întâmplă când ne lăudăm singure

Cum rămâne cu lauda de sine? Ce e rău în a

celebra din când în când ce am făcut „noi”? Da, există momente potrivite pentru a celebra şi a aplauda creşterea. Dar subiectul devine încâlcit când ne raportăm la ce am primit fără plată ca şi cum ar fi o realizare personală. Roada se cultivă, pe când darurile sunt pur şi simplu primite, şi chiar şi atunci noi nu suntem decât nişte administratori ai darurilor pe care ni le-a încredinţat Dumnezeu.

Unii oameni sunt de o frumuseţe uluitoare. Alţii se nasc în familii care se bucură de mari averi şi privilegii. Puţini au parte şi de una, şi de alta. Apoi sunt alţii care se nasc în împrejurări aflate la polul opus. Trăiesc în sărăcie lucie şi cresc în familii fără relaţii care să îi poată ajuta. Sunt unii lipsiţi de o frumuseţe exterioară vădită. Cei mai mulţi dintre noi se află undeva pe la mijloc. Însă niciuna dintre aceste dinamici nu are puterea de a scrie în cele din urmă povestea ta sau de a-ţi influenţa valoarea. Dumnezeu nu priveşte la înfăţişarea exterioară... el Se uită la inimă. Bogăţiile unei generaţii pot prinde aripi, părăsind generaţia următoare.

Privind lucrurile din punctul meu de vedere, îmi spun că nu e corect, dar sunt încredinţată că Dumnezeu este drept. El ştie cum să cântărească în palma Lui provocările şi avantajele de care are parte fiecare suflet. Doar El are măsura potrivită. Acesta este numai unul dintre motivele pentru care nu ar trebui să facem comparaţii, fiindcă există o parte opusă a monedei care este veşnică şi cât se poate de reală, pentru fiecare aspect cântărit aici, pe tărâmul temporal.

Aici putem ajunge în situaţii dificile, pândindu-ne primejdia de a căuta ceea ce onorează omul, nu

pe Dumnezeu, iar când intervine această dinamică, dăm naştere unor rivalităţi inutile. Haideţi să mergem înainte şi să lămurim ce spune a doua parte a versetului 12 din 2 Corinteni 10:

> Dar atunci când se măsoară pe ei înşişi sau când se compară cu alţii, sunt fără pricepere.

În ce mă priveşte, ştiu că am procedat aşa. Mi-ar plăcea să cred că toate am procedat aşa. Am măsurat şi am comparat. Sunt unele persoane care se compară cu aroganţă cu alţii, în vreme ce altele îngăduie cu nesăbuinţă comparaţiilor să micşoreze ceea ce Dumnezeu vrea să facă în viaţa lor.

Mândria lipseşte de echilibru un capăt al spectrului, pe când nesiguranţa îl schilodeşte pe celălalt. Amândouă extremele sunt periculoase. Există o singură măsură adevărată, şi anume Cristos cel nemăsurat, Unsul Domnului, Împăratul împăraţilor. Numai El este sfânt, curat şi puternic. Noi semănăm cu o furnicuţă care îşi încordează muşchii în pragul muşuroiului, închipuindu-şi cu nesăbuinţă că furnicarului îi e teamă de ea, neştiind că acesta tremură din pricina leului la a cărui umbră se întâmplă să se odihnească ea. Oricât de destoinici sau vrednici de laudă am fi, nu ne putem asemui cu Cel care ne-a recreat.

Iată un alt pasaj din Scriptură asupra căruia m-aş fi putut opri: loan 5:44.

> Cum vă aşteptaţi să ajungeţi undeva în relaţia cu Dumnezeu când vă petreceţi tot timpul luptând pentru poziţii unii cu alţii, făcând clasamente cu rivalii voştri şi ignorându-L pe Dumnezeu? (The Message)

De ce ne-am irosi timpul făcând clasamente ale

rivalilor noştri când am fost invitate în prezenţa unui Dumnezeu fără rival? Ori de câte ori îngădui ca viaţa mea să fie definită de oameni, descopăr că legătura mea cu Tatăl ceresc începe să alunece. Perspectiva mea este curând distorsionată de ceea ce văd şi îi aud pe oameni spunând despre cine sunt, astfel că uit declaraţia lui Dumnezeu despre ceea ce sunt pe cale să devin. Sunt momente în care mă întreb în ce măsură acţiunile mele necugetate şi priceperea mea limitată au consecinţe în ce priveşte înţelegerea mea.

Sper că puteţi râde citind despre ridicola mea dimineaţă şi că veţi reuşi să vă ţineţi în frâu propria înclinaţie spre a face comparaţii. Ea ar deveni epuizantă dacă nu ar fi răzleaţă, ci o dinamică zilnică. Motivul pentru care comparaţia nu reprezintă o constantă în viaţa mea este acela că am în jur oameni ca soţul meu şi prietena mea credincioasă care mă ajută să revin la realitate.

Când oamenii se muşcă şi se mănâncă unii pe alţii

Reţelele de socializare constituie o cale de a invita mulţi oameni şi multe voci în lumea ta. Acesta poate fi un lucru bun, însă ni-i şi face vecini pe mulţi oameni neprietenoşi. Dacă nu îi poţi iubi, poate ar fi mai bine să aşezi înapoi la locul lor anumite bariere. Dacă o persoană se dovedeşte răutăcioasă, nu îi răspunde la fel, ci ridică standardul. Trăirea în epoca harului nu ne dă mână liberă să fim necuviincioşi unii cu alţii, nici nu ne spune să ne comparăm cu cel de lângă noi şi să ne asigurăm că suntem întotdeauna mai sus decât el.

Pavel scria: „Căci toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: «Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi.» Dar dacă vă muşcaţi şi vă mâncaţi unii pe alţii, luaţi seama să nu fiţi nimiciţi unii de alţii” (Galateni 5:14-15). Imaginea pe care o avem în pasajul acesta nu este una plăcută. Doi oameni care muşcă bucăţi unul din celălalt, ca nişte bestii vorace şi nesimţitoare, până când sunt devoraţi amândoi, nu reprezintă modelul pe care ar trebui să îl constituim noi, ca unii care Îl mărturisim pe Cristos. Şi, totuşi, aşa arată unele dintre ciorovăielile noastre de pe bloguri sau de pe reţelele de socializare. Poate că acest carnagiu nu este atât de vădit pe telefonul sau pe website-ul tău, dar este fără doar şi poate sângeros ca spirit. În trecut nu exista un acces atât de facil la oameni. Acum poţi muşca şi devora pe oricine într-o clipită. Din nefericire, ştiu despre ce vorbesc, fiindcă şi eu am procedat aşa.

Lucrurile sau oamenii la care mârâi şi muşc scot de obicei la iveală ceea ce mai are nevoie să fie prelucrat în mine. Dacă cineva atinge un punct sensibil, tendinţa mea este de a-mi proteja rana. Am învăţat să las telefonul deoparte şi să plec de lângă el ca de lângă o armă încărcată.

Se întâmplă adesea ca oamenii să fi avut pur şi simplu o zi proastă, aşa că nu fii foarte aspră cu ei.

Există o mare diferenţă între a-i inspira pe alţii şi a le stârni invidia, după cum este o diferenţă uriaşă între a invita pe cineva înăuntru şi a-i face cu bună ştiinţă pe alţii să se simtă lăsaţi pe dinafară. Dacă urmăreşti postările cuiva de pe o reţea de socializare şi dacă acea persoană scoate la iveală ce e mai rău în tine, în loc să o învinovăţeşti pe ea, poate ar trebui să faci un pas

în spate şi să te întrebi pe tine însăţi: „De ce?”

Rivalitatea te va jefui dacă nu înveţi să transformi ceea ce vrăjmaşul a vrut să facă rău în ce Dumnezeu poate întrebuinţa pentru a face bine. Următorul pasaj din Scriptură ne arată imaginea unui mediu care musteşte de rivalitate:

> Este evident ce fel de viaţă ia naştere atunci când căutaţi ca lucrurile să meargă totdeauna cum vreţi voi: relaţii sexuale plicticoase, lipsite de iubire şi ieftine, strângerea unui morman urât mirositor de gunoi mintal şi emoţional, încercări înnebunite şi lipsite de bucurie de a pune mâna pe fericire, dumnezei de tinichea, o religie care aduce cu spectacolele de magie, singurătate paranoică, competiţie acerbă, dorinţe care vă mistuie dar nu vă împlinesc niciodată, un temperament brutal, neputinţa de a iubi sau a fi iubiţi, cămine şi vieţi dezbinate, căutări mărunte şi strâmbe, *obiceiul vicios de a depersonaliza pe toţi cei din jur, transformându-i în rivali,* dependenţe nestăpânite şi de nestăpânit, parodii hidoase ale comunităţii. Lista ar putea continua. Ştiţi că aceasta nu este prima oară când vă avertizez. *Dacă vă folosiţi astfel libertatea, nu veţi moşteni Împărăţia lui Dumnezeu.* (Galateni 5:19-21, The Message)

Îmi vine să plâng doar citind aceste versete. În ultima vreme am întâlnit prea multe dintre lucrurile enumerate de Pavel aici. Spunând aceasta, nu mă refer la lume; Galateni este o epistolă adresată Bisericii. Ce înseamnă a *depersonaliza* pe cineva? Înseamnă a jefui un om de personalitatea lui, a-l lipsi de individualitatea şi personalitatea sa unică. Naziştii i-au depersonalizat pe evrei până când poporul german nu i-a mai privit ca pe nişte oameni creaţi după chipul lui Dumnezeu... ci a văzut în ei o problemă colectivă care nu se potrivea

prototipului arian. Din nefericire, tactica aceasta se foloseşte încă şi astăzi, atât la nivelul unor grupuri, cât şi la nivel individual.

Oamenii sunt mult prea grăbiţi să judece şi să eticheteze. Cei din jur au o inimă şi, fie că îţi dai seama, fie că nu, cuvintele trimise în format electronic rănesc şi ele. După cum remarca Esop, „Este uşor să fii curajos de la o distanţă confortabilă.” Multe dintre mediile reţelelor sociale creează o asemenea „distanţă confortabilă”. Dinamica aceasta îi încurajează pe cei laşi sau critici, punându-le la îndemână instrumentele prin care hărţuiesc şi defăimează oamenii pe care i-au depersonalizat. Nu ar îndrăzni niciodată să spună în faţă aşa ceva unui om. De ce? Fiindcă este greu să pretindem că cineva e un robot când îi vedem ochii plini de lacrimi. Am văzut creştini folosind unii pentru alţii fel de fel de apelative, de la eretic la târfă... în timp ce Satana nu făcea decât să râdă. Cu cât îi facem mai mult lucrarea, cu atât îi rămân lui mai puţine de făcut.

Cum să mustrăm şi să corectăm

S-ar putea ca unii să obiecteze deja: „Dar cei ce greşesc nu ar trebui să fie corectaţi în public?” Ei bine, vestea bună este că Dumnezeu are o aplicaţie pentru aceasta:

> Mai bine o mustrare pe faţă [deschisă] decât o prietenie [dragoste] ascunsă. Rănile făcute de un prieten dovedesc credincioşia lui, dar sărutările unui vrăjmaş sunt mincinoase. (Proverbe 27:5-6)

La ce se referă textul acesta din Scriptură când încurajează mustrarea *deschisă?* Cheia stă tocmai în cuvântul *deschis.* Mustrarea funcţionează cel

mai bine când are loc cu inima deschisă, cu braţele deschise, cu chipul deschis. Noi toate ar trebui să îi corectăm pe alţii aşa cum am vrea să auzim şi noi mustrarea. În mod ideal, mi-aş dori să fiu corectată de oameni care scot la lumină ce e mai bun în mine.

Versetele citate vorbesc despre corectarea care are loc între prieteni, dar ea poate privi şi un lider, un profesor sau un angajator, fiindcă orice corectare are şanse mai mari de a fi acceptată când vine direct de la cineva care te cunoaşte sau căruia îi pasă din tot sufletul de tine. Ideal este ca această interacţiune să aibă loc între patru ochi. Dacă nu se poate avea stabili o întâlnire între persoanele implicate, opţiunea cea mai bună este telefonul.

(Ca o paranteză, nu aş recomanda corectarea făcută prin mesaje pe telefon. Se poate pierde prea mult din semnificaţia celor ce se vor comunicate. Mesajele nu includ indiciile transmise de limbajul nonverbal şi nici tonul vocii. Eu şi John am avut parte de numeroase experienţe ridicole în care comunicarea prin mesaje nu şi-a atins scopul. Unul dintre noi, de obicei eu, scria ceva cu majuscule pentru a SUBLINIA ideea, iar celălalt trăgea concluzia greşită că SE STRIGĂ la el!)

Am avut cu toţii parte de mustrări „închise”, adică de situaţii în care cineva ne-a corectat pe la spate. Când oamenii abordează nevoia de a te corecta tară implicarea ta, trebuie să pui sub semnul întrebării sinceritatea mustrării lor. Deşi s-ar putea să aibă dreptate în ceea ce spun, cuvintele lor nu te vor ajuta decât dacă eşti inclusă în proces.

De tapt, acest tel de corectare de obicei vatămă procesul dezvoltării, fiindcă atunci când oamenii

vorbesc despre tine pe la spate, nu tac decât să îţi pregătească reacţia detensivă. „Mustrarea deschisă”, taţă în taţă, a unui prieten adevărat oteră ambelor persoane implicate şansa de a reacţiona şi de a se dezvolta în cadrul procesului corectării.

Corectarea cuiva pe o reţea de socializare *nu* este o mustrare deschisă doar pentru că este deschisă publicului. Eu am prieteni deosebiţi, puternici pe care îi iubesc şi îi respect. Ei sunt cei de care sunt îndeajuns de apropiată pentru a şti cum îşi trăiesc viaţa. I-am văzut pe aceşti oameni evlavioşi fiind atacaţi direct de alţii care nu s-au obosit niciodată să vină la ei cu preocupările pe care le aveau legate de persoana lor, ci au etalat public o distorsionare a adevărului prin care i-au rănit pe prietenii mei. Biblia este toarte clară cu privire la subiectul acesta:

> După întâia şi a doua mustrare, depărtează-te de cel ce aduce dezbinări *[să nu mai ai nimic de-a face cu el],* căci ştim că un astfel de om este stricat şi păcătuieşte, de la sine fiind osândit. (Tit 3:10-11)

Aceasta înseamnă: nu le citi blogurile, nu intra în dispute cu ei, nu îi urmări pe Twitter, nu deveni prietena lor pe Facebook... nu iniţia niciun fel de relaţie. Nu este sănătos pentru tine. Caută ceea ce te inspiră, nu ce dezbină.

În traducerea The Message, pasajul din Tit 3:10-11 spune astfel:

> Avertizează un om certăreţ o dată sau de două ori, după care rupe legătura cu el. Este vădit că un astfel de om a depăşit măsura, răzvrătindu-se împotriva lui Dumnezeu. Prin stăruinţa lui în ale dezbinării, se izolează singur.

Odată cu înaintarea în vârstă, prietenii mi-au

devenit mai puţini, dar mai autentici. Prietenii îmi arată cine vreau să fiu, pe când duşmanii îmi arată cine nu vreau să fiu. S-ar putea ca un mediu care dă naştere rivalităţii să scoată la început ce e mai rău din noi. Când ne trezim clătinându-ne, Dumnezeu Se poate implica, folosind lupta pentru a ne dezvolta caracterul.

Următorul verset din Proverbe 27 ne oferă o cale mai bună:

> Sătulul calcă în picioare fagurul de miere, dar pentru cel flămând toate amărăciunile sunt dulci. (v. 7)

Eu sunt dintre cei flămânzi să vadă mai mult din roada neprihănirii în viaţa lor, să crească mai mult. Cu cât mă apropii mai tare de Dumnezeu, cu atât văd ce pune piedici vieţii Lui să se manifeste în mine. Una dintre experienţele cele mai frumoase de care am avut parte în viaţă a fost cea a prietenilor cărora le-a păsat îndeajuns pentru a mă răni cu adevărul. Vrăjmaşii ne pot flata sau răni cu minciuni. Haide să nu ne mulţumim cu liste întocmite de oameni şi cu comparaţii. Când observăm împunsătura sentimentului că suntem neadecvate, pe care o aduce rivalitatea, sau îngâmfarea şi izolarea mândriei, să ne plecăm pe genunchi. Dacă mergem înaintea Tatălui nostru, El va fi mai mult decât fericit să îndepărteze ceea ce ne împiedică să ne apropiem mai mult de El.

Întrebări de discutat

1. Ai fost vreodată etichetată sau inclusă într-o categorie îngustă? (Exemplele pot viza sexul căruia îi aparţii, rasa ori vârsta.) În ce fel te-

au limitat aceste etichetări? Cum poţi trece dincolo de această clasificare?

2. În ce domenii din viaţa ta comparaţia îţi răpeşte bucuria?
3. Când clasificăm, comparăm şi ne lăudăm, al cui semn mai adânc sunt de fapt aceste tipuri de comportament? (Găseşti un indiciu în Proverbe 29:25.)
4. Te inspiră sau te incită reţelele de socializare? Ce paşi poţi face pentru a te asigura că ele au o influenţă constructivă?
5. Explică diferenţa dintre abordarea şi motivaţiile unei mustrări „închise”, comparativ cu cele ale uneia deschise.

CÂND EŞTI PRIVITĂ CA O RIVALĂ

O anumită măsură de împotrivire este de mare folos omului. Zmeiele se înalţă împotriva vântului, nu purtate de vânt.

Lewis Mumford

Stăteam de curând de vorbă la telefon cu o prietenă dragă. Soţul ei este un muzician talentat şi producător, iar ea este o slujitoare a Domnului plină de putere şi o persoană cu totul uimitoare. I-am ştiut dintotdeauna ca pe nişte oameni cu inima curată, smeriţi şi plini de compasiune, deşi trecuseră prin multe în ultima vreme. Fuseseră vorbiţi
de rău, respinşi şi judecaţi greşit.

Prietena mea mi-a spus: „Ne-au ponegrit în faţa...” şi a continuat enumerând numele

câtorva pianişti. Am ascultat-o.
O înţelegeam. Apoi am pierdut şirul cuvintelor ei, fiindcă nu mai vedeam în ce situaţie fuseseră şi nici măcar prin ce treceau în prezent. Întrezăream unde urma să îi ducă viitorul. Am ajuns atât de entuziasmată de ceea ce vedeam încât am izbucnit: „Foarte bine! Trebuie să Îi mulţumeşti lui Dumnezeu pentru ei. Purtarea lor urâtă a făcut din voi ceea ce sunteţi astăzi.”

Eu nu celebram modul greşit în care fuseseră ei trataţi; ceea ce mă făcea să ştiu că îi aştepta un viitor luminos era felul în care răspunseseră nedreptăţii ce li se făcuse.

Desigur că mie îmi era uşor să vorbesc astfel în timp ce priveam din afară ce li se întâmpla. Apoi m-am inclus şi pe mine în celebrarea despre care vorbeam şi am zis: „Am învăţat să fiu nespus de *mulţumitoare* pentru împotrivirea rivalilor din viaţa mea.”

Conversaţia aceea era chiar lucrul de care aveam nevoie în momentul respectiv. M-a încurajat într-o zi care fusese şi pentru mine dificilă. Sper să nu fii judecată vreodată cu asprime şi numită eretică. În cazul în care ai fost, atunci ştiu că astfel de experienţe rănesc.

Însă, în loc să mă dau bătută şi să mă bălăcesc în disperarea descurajării, am învăţat să privesc în urmă şi să văd credincioşia pe care mi-a arătat-o mereu Dumnezeu. El m-a purtat de fiecare dată când credeam că nu mai rezist nici măcar o zi. Am învăţat mai multe despre credincioşia lui Dumnezeu de la duşmanii mei decât de la prieteni. Aş merge chiar mai departe, spunând că am învăţat mai multe despre mine însămi de la duşmani decât de la

prieteni.

Prietenii sunt cei care îţi oferă adăpost. Lucrul acesta este bun, dar nu constituie neapărat o dinamică prin care e încurajată dezvoltarea. Prietenii vor să te vadă protejată de furtunile vieţii, pe când vrăjmaşii îşi vor da toate silinţele să te încuie pe dinafară, lăsându-te în ploaia care te udă până la piele. Dar dacă te afli într-o perioadă în care Dumnezeu vrea să înveţi că El este adăpostul tău suprem? Cine este un instructor mai bun: un rival sau un prieten?

Rivalii fac parte din viaţă. Ştiu. Îmi pare rău că aşa stau lucrurile. Nici mie nu îmi place, dar e adevărat. Însă existenţa lor nu este lipsită de noimă. A trăi o viaţă fără rival nu presupune îndepărtarea rivalilor din viaţa ta, ci mai degrabă înţelegerea faptului că, într-adevăr, toate lucrurile pot lucra împreună pentru binele celor chemaţi după planul lui Dumnezeu. Noi putem folosi dinamica rivalităţii pentru a ne îmboldi să creştem mai mult şi să ajungem la o înţelegere mai profundă a lucrurilor.

Când sunt priviţi corect, rivalii pot sluji drept catalizator, scoţându-ne la lumină slăbiciunile şi provocându-ne să ne dezvoltăm punctele tari. Ei ne împing dincolo de limitele noastre şi ne fac să privim în sus când ne simţim singure.

Poate că zici: „Stai puţin! Tocmai mi-ai spus că sunt o fiică fără rival, o moştenitoare a unor promisiuni fără rival, creată pentru a mă închina unui Dumnezeu fără rival.”

Este adevărat. Tu eşti o fiică fără rival în ochii lui Dumnezeu. Aşa ar trebui să te vezi pe tine însăţi *în relaţia* cu Creatorul tău şi aceasta este poziţia de pe care te raportezi la alţii. Însă am fi

mai mult decât naive dacă am pretinde că rivalităţile nu există şi că promisiunile ne sunt servite pe tavă, fără nicio luptă. Declaraţia: „Voi sunteţi lumina lumii” (Matei 5:14) nu neagă existenţa întunericului. A spune că eşti o fiică fără rival nu înseamnă că nu vei mai întâlni rivali, aşa cum a spune că eşti lumină nu înseamnă că nu te vei confrunta niciodată cu întunericul.

Cuvântul *rival* poate avea trei valori gramaticale diferite [în limba engleză, *n. trad.]:* de substantiv, adjectiv şi verb.

Noţiunile elementare de gramatică ne spun de la bun început că „rival” poate *fi* o persoană, un loc sau un lucru, poate *descrie* o persoană, un loc sau un lucru şi, în cele din urmă, poate viza *acţiunile* unei persoane, ale unui loc sau lucru. Ca substantiv, sfera semnificaţiei cuvântului *rival* poate varia de la termenii joviali care descriu un coleg, un egal sau un competitor, la sfera mai întunecată a adversarilor, duşmanilor sau inamicilor. Ca adjectiv, cuvântul *rival* face referire la tot ce se cuprinde în domeniul provocărilor competiţiei cu un prieten, până la lupta unei întreceri cu un inamic. În cele din urmă, ca verb, definiţia cuvântului include de la sensurile inofensive (a fi pe măsura cuiva, a semăna sau a compara) până la cele care denotă dominarea (a depăşi, a confrunta şi a întrece).

Rivalii sunt reali. Ai toate şansele chiar şi acum ca cineva să te privească *pe tine* ca pe rivalul lui şi nici măcar să nu ştii. Cei mai mulţi oameni nu aleg cu bună ştiinţă rivalitatea decât în cazul în care concurează în domeniul sportiv, academic, ştiinţific, al concursurilor de

frumuseţe sau al alegerilor electorale. Nu mergi la serviciu aşteptându-te să dai peste un rival sau o rivală şi cu siguranţă nu te aştepţi să dai peste astfel de persoane în biserică! Cu toate acestea, rivalii apar în fiecare domeniu al vieţii şi nu poţi controla decât în prea mică măsură felul în care ceilalţi aleg să te privească. Îmi pare rău. Chiar dacă ar fi să angajezi cea mai bună firmă de relaţii cu publicul pentru a interacţiona în numele tău cu cei din jur, tot nu vei putea decât să influenţezi percepţiile lor. Cu cât accepţi mai devreme acest fapt, cu atât mai bine. Vestea cea bună este însă că poţi controla în totalitate felul în care *tu* alegi să îi priveşti *pe alţii.* Şi există momente cât se poate de reale în care schimbarea modului în care îi vezi pe alţii schimbă radical felul în care te văd ei pe tine. Voi insista mai mult asupra acestui subiect într-un capitol ulterior.

Indiferent care sunt motivele care îl animă pe un rival, poţi întoarce întotdeauna o rivalitate în folosul tău. Tot ce trebuie să faci este să ţii minte următoarele două aspecte cheie privitoare la control.

1. Nu poţi controla şi nu eşti responsabilă de ceea ce spun, gândesc, fac sau simt alţii.
2. Poţi controla şi eşti responsabilă de ceea ce spui, gândeşti, faci sau simţi tu.

Noi toate ştim ce ne pot face *nouă* rivalii, însă în secţiunea aceasta vreau să vorbesc despre ceea ce rivalii pot face *pentru noi.*

Rivalii relevă puterea lui Dumnezeu

Destinul ne este revelat mai degrabă în perioadele de confruntare

Ascuns din momentul naşterii, salvat de cineva din familia regală şi crescut apoi în casa faraonului, Moise a avut parte de o viaţă plină de uneltiri încă de la început. Dumnezeu a folosit aceşti factori pentru a-l păstra în viaţă. Dar, asemenea nouă, Moise a învăţat că *destinul ne este revelat mai degrabă în perioadele de confruntare decât în cele de tihnă.* Moise a învăţat adevărul acesta într-un mod mai puţin confortabil, când a încercat să ia lucrurile în propriile mâini doar pentru a se vedea apoi exilat, separat de poporul lui şi de tot ce cunoscuse vreodată. Îmi închipui că peregrinarea lui prin pustie a semănat cu un fel de pus pe tuşă prelung şi nomad. Apoi, dintr-o dată, Dumnezeu l-a bătut uşor pe umăr în timp ce se afla la capătul pustiei, trăind ca refugiat. Descoperim o lecţie în povestea aceasta. Simplul fapt că ai acţionat greşit într-o privinţă în trecut nu înseamnă că eşti pusă pe tuşă definitiv în domeniul acela şi în viitor. Moise a ştiut de ce îi fusese păstrată viaţa şi înţelegea într-o anumită măsură ce îl chema Dumnezeu să facă şi să fie, dar îi lipsea caracterul unui eliberator. Dumnezeu trebuia să cultive profunzimea în Moise, o profunzime pe care

viaţa la palat nu ar fi putut-o dezvolta niciodată. Dumnezeu ne pregăteşte în taină pentru ceea ce vom avea de înfruntat într-o zi în public. A venit mai apoi şi ziua în care un cu totul alt Moise a fost înapoiat fratelui său, Aron, surorii sale, Miriam, şi poporului Israel. La împlinirea vremii, Dumnezeu l-a uns ca eliberator şi ambasador pentru a-l întâlni pe faraon.

Dumnezeu urma să îi confere lui Moise o poziţie de proeminenţă mondială, silindu-l să meargă înaintea rivalului său, a lui faraon. Chiar atunci când l-a trimis pe Moise să îl întâlnească pe faraon, Dumnezeu i-a spus că acesta din urmă nu avea să îl ia în seamă:

> Tu vei spune tot ce-ţi voi porunci Eu, iar fratele tău Aaron va vorbi lui faraon ca să lase pe copiii lui Israel să plece din ţara lui. Eu voi împietri inima lui faraon şi îmi voi înmulţi semnele şi minunile în ţara Egiptului. Totuşi, faraon n-are să v-asculte. Apoi îmi voi întinde mâna asupra Egiptului şi voi scoate din ţara Egiptului oştile Mele, pe poporul Meu, pe copiii lui Israel, prin mari judecăţi. Egiptenii vor cunoaşte că Eu sunt Domnul, când îmi voi întinde mâna asupra Egiptului şi când voi scoate din mijlocul lor pe copiii lui Israel. (Exod 7: 2-5)

Dumnezeu avea un scop în ceea ce părea a fi o misiune sortită eşecului. însuşi motivul pentru care faraonul deţinea poziţia sa înaltă de cârmuitor era acela de a-L mări pe Dumnezeu în faţa popoarelor pământului:

> Dacă Mi-aş fi întins mâna şi te-aş fi lovit cu ciumă, pe tine şi pe poporul tău, ai fi pierit de pe pământ. Dar te-am lăsat să rămâi în picioare ca să vezi

> puterea Mea şi Numele Meu să fie vestit în tot pământul. (Exod 9:15-16)

Rivalii relevă puterea lui Dumnezeu. Conflictul cu Egiptul a slujit la înălţarea şi remarcarea unui grup oprimat de oameni care se închina unui Dumnezeu fără chip sau nume, într-o naţiune de închinători la idoli. Ce conflict s-ar putea să folosească Dumnezeu chiar acum pentru a I se vedea mâna în viaţa ta şi a te elibera pe tine şi pe alţii de apăsare? Uită-te cu băgare de seamă cine sau ce luptă împotriva destinului tău şi vezi dacă nu cumva recunoşti darul unui rival în jurul tău.

Cine l-a făcut renumit pe împăratul David? Un profet, un părinte sau un prieten? Nu, ci un rival: Goliat.

Fără această confruntare faţă în faţă cu rivalul filistean, David ar fi putut rămâne în pustietatea anonimatului. La urma urmelor, el era cel mai tânăr dintr-o familie cu opt fii. Deşi David fusese uns ca împărat de profetul Samuel, i-au rămas o serie de rivali de depăşit înainte de a ajunge pe tron. Ungerea te pune deoparte, însă confruntările cu Goliat te pun pe picioare.

Când Goliat a înaintat pe câmpul de bătaie, probabil căuta să îl provoace la luptă pe Saul. Acesta din urmă era luptătorul de frunte al poporului Israel, un războinic iscusit, deşi nu avea statura uriaşului. Biblia ne spune că Saul îi întrecea de la umăr în sus pe toţi ceilalţi bărbaţi din Israel. Cercetătorii Scripturii estimează că Saul măsura în înălţime undeva între 1,85 şi 2 metri. Pe de altă parte, Goliat măsura peste 2,75 metri.

În orice caz, războinicul Goliat îl întrecea cu mult în înălţime pe împăratul Saul. Iar acesta din urmă îl întrecea cu mult pe păstorul David. Însă David avea ceva ce îi compensa statura mai puţin impresionantă. David avea fermitate. Aceasta înseamnă că avea îndrăzneală, curaj, hotărâre şi consecvenţă. Un studiu recent a arătat că acest element numit „fermitate" este în măsură să determine mai bine care dintre cadeţi vor absolvi la West Point decât testele SAT sau ierarhizarea pe criterii academice.[1] Studiul a inclus o evaluare personală care cuprindea măsurarea fermităţii pe o scală de la 1 la 5.

Sunt destul de sigură că David avea 5+. Nu îndrăzneşti să înfrunţi un leu sau un urs fără să ai o doză serioasă de fermitate. David avea prea multă fermitate pentru a se îndoi de rezultatul înfruntării cu uriaşul. Saul era mai înalt, dar înclin să cred că era sub nivelul lui David la capitolul fermitate. Nimeni nu devine o legendă în absenţa fermităţii. Nu este nimic remarcabil în câştigarea unei lupte în care adversarii au forţe egale. Trebuia să existe o disproporţie remarcabilă încât toţi cei prezenţi să fie luaţi prin surprindere de rezultat, iar observatorii să plece spunând: „Nu am prevăzut aşa ceva, dar finalul a fost nemaipomenit." David avea nevoie de un rival îndeajuns de colosal pentru a-l face cunoscut. Renumele faimosului, dar şovăielnicului războinic Saul şi groaza pe care o inspira viteazul scos în faţă de filisteni l-au pus pe David în postura de a deveni un războinic fără rival.

În *David şi Goliat,* autorul Malcolm Gladwell

evidenţiază în mod strălucit următoarele:

> O mare parte a ceea ce noi considerăm a fi de preţ în lumea noastră ia naştere în urma acestor conflicte în care forţele sunt disproporţionate, fiindcă actul înfruntării unor sorţi copleşitori dă naştere măreţiei şi frumuseţii…
> Aflarea pe o poziţie inferioară îi poate schimba pe oameni în moduri pe care deseori nu le apreciem: ea poate deschide uşi, crea oportunităţi, educa, lumina şi face posibil ceea ce altminteri ar fi părut de neconceput.[2]

Atunci când vă aflaţi în faţa unui rival imposibil, aveţi două opţiuni: să vă predaţi şi să cedaţi sau să vă ridicaţi la adevărata voastră statură şi să apelaţi la acel ceva mai mare şi plin de fermitate dinăuntrul vostru.

David s-a dezbărat de limitările armurii împăratului Saul şi a chemat Numele Dumnezeului său:

> David a zis filisteanului: „Tu vii împotriva mea cu sabie, cu suliţă şi cu pavăză, iar *eu vin împotriva ta în Numele Domnului oştirilor, în Numele Dumnezeului oştirii lui Israel,* pe care ai ocărât-o. Astăzi Domnul te va da în mâinile mele, te voi doborî şi-ţi voi tăia capul; astăzi voi da stârvurile taberei filistenilor păsărilor cerului şi fiarelor pământului. *Şi tot pământul va şti că Israel are un Dumnezeu."* (1 Samuel 17:45-46)

Pe lângă faptul că Goliat a contribuit semnificativ la înaintarea lui David spre destinul lui, victoria asupra filisteanului a făcut cunoscut *întregului pământ* că mâna lui Dumnezeu era peste Israel. Ştiu că tu, aidoma lui David, îţi

doreşti cu ardoare să Îl faci pe Dumnezeu renumit. Mai sunt şi astăzi astfel de uriaşi în lumea noastră. Ei ne provoacă şi sfidează existenţa Dumnezeului nostru. Aceşti uriaşi se ascund sub forma agresorilor şi fanfaronilor din şcoli, de la locul de muncă, din spaţiul opiniei publice. A venit vremea să nu ne mai ascundem în spatele stâncilor, ci să păşim înainte purtând Cuvântul lui Dumnezeu în gură.

Tu eşti plină cu acelaşi Duh care L-a înviat pe Cristos din morţi. Rivalii vor să lupţi în termenii lor şi prin propriile-ţi puteri, însă nu trebuie să faci una ca asta, ci să te ridici deasupra aşteptărilor lor. În calitate de copii ai lui Dumnezeu care nu au rival, noi facem bine când suntem trataţi rău. În ultimă instanţă, lupta nu se dă pentru slava noastră, ci pentru a Domnului.

Goliat l-a făcut pe David faimos. Reţelele de socializare pot face pe cineva faimos. Dar nu faima face dintr-un om împărat. Dacă e folosită greşit, ea slujeşte la hrănirea pornirilor dictatoriale egoiste, nu la zidirea de slujitori. Dumnezeu nu a vrut un alt lider nesigur care să conducă după modelul lui Saul. El avea nevoie de cineva care să I se închine Lui şi prin care să Îşi manifeste făţiş puterea. Noi am fost desemnaţi ca împăraţi şi preoţi în slujba Dumnezeului nostru şi suntem loiali Domnului, nu popularităţii de care ne bucurăm în rândul oamenilor. David se temea de Dumnezeu; Saul se temea de oameni.

Rivalul tău te va învinge sau va scoate ce este

Cealaltă parte a monedei popularităţii

presupune că ai fani... nu ucenici sau oameni care te urmează. Fanii pot fi nestatornici. Te iubesc acum, pentru ca în clipa următoare să te urască. Împăratul David nu avea nevoie de fani, ci de bărbaţi şi de femei care erau gata să îl urmeze până la moarte. Împăraţii evlavioşi au nevoie de sfătuitori înţelepţi, de o armată loială şi de slujitori credincioşi. Pentru a atrage la sine astfel de oameni, David avea nevoie să treacă printr-un proces al rafinării. Dumnezeu a pregătit un alt rival care să îl pregătească să ajungă pe tron.

Rivalii îţi relevă destinul

Rivalii au puterea de a te scoate din anonimat sau de a te doborî de pe poziţia proeminentă pe care te afli. Vestea cea bună este că tu poţi alege ce fel de efect vor avea în viaţa ta. Rivalul tău te va învinge sau va scoate ce este mai bun din tine? Acesta este motivul pentru care un rival poate, de asemenea, să îţi releve destinul.

David Îl cunoscuse pe Dumnezeu de pe poziţia lui de fiu şi păstor. Înconjurat de oi, se închinase lui Dumnezeu sub lumina strălucitoare a stelelor Orientului Mijlociu. În pustie, înfruntase leul şi ursul, salvându-şi oile. Acum David avea să înveţe ce însemna să fie atacat şi hăituit ca o fiară sălbatică.

Împăratul Saul era pornit să îl alunge pe David cel hotărât din prezenţa oamenilor în cea a lui Dumnezeu; acolo David urma să îşi primească ungerea şi acolo avea să i se descopere destinul său ca împărat.

Relaţia dintre Saul şi David nu a pornit aşa cum s-a încheiat. La început, Saul l-a iubit pe

David şi a recunoscut mâna lui Dumnezeu care era peste viaţa lui. Saul l-a chemat în preajma sa când se simţea vulnerabil şi chinuit, încredinţându-i lui David problemele împărăţiei. Iată ce ne spune pasajul din 1 Samuel 18:5:

> Orice îi dădea Saul de făcut, David făcea şi încă foarte bine; atât de bine încât Saul l-a făcut responsabilul operaţiunilor lui militare. Toată lumea, atât poporul, cât şi slujitorii lui Saul, încuviinţau şi admirau modul lui David de conducere. (The Message)

Saul nu putea cere un general mai bun, iar atunci când duhul cel rău îl chinuia pe împărat, David lua harpa şi cânta până când sufletul acestuia se liniştea. Totul a mers bine până când împăratul Saul a auzit un cântec. Probabil cunoşti povestea:

> Când s-au întors acasă, după ce David l-a omorât pe filistean, femeile au ieşit din toate satele lui Israel cu cântece şi dansuri, întâmpinându-l pe împăratul Saul cu tamburine, cântece de sărbătoare şi alăute. Pline de veselie, femeile cântau: „Saul a ucis cu miile, iar David cu zecile de mii.” Aceasta l-a înfuriat foarte tare pe Saul, care a luat-o ca pe o insultă la adresa lui. A zis: „Pun pe seama lui David zeci de mii, iar pe a mea doar mii. Nu mai lipseşte decât să îi dea împărăţie!” De atunci, Saul nu l-a mai scăpat pe David din ochi.” (1 Samuel 18:6-9, The Message)

Deşi niciunul dintre cei doi nu doborâse literalmente un număr atât de mare de duşmani, Saul era ofensat de comparaţia făcută. Cântecul acelor femei parcă i-ar fi deschis ochii lui Saul, după care el şi-a deschis gura şi şi-a profeţit propria cădere. Versurile cântecului se voiau a

fi o tachinare, însă împăratul nu le-a găsit deloc amuzante. Dimpotrivă, ele au atins o coardă sensibilă. Trecuseră anii de când profetul îi spusese lui Saul că neascultarea lui îl va costa împărăţia. Samuel îl avertizase că aceasta avea să fie smulsă de la el şi dată altuia mai bun (1 Samuel 15:28). Odată cu acest cântec, pânza vieţii lui Saul a început să se destrame. Într-o clipă, a fost copleşit de presimţiri rele când a recunoscut în David pe înlocuitorul lui. Saul nu avea de gând să se dea la o parte de bunăvoie.

Atunci când te lupţi cu nesiguranţa, o comparaţie nefavorabilă poate schimba într-o clipită un prieten într-un rival. Saul nu l-a mai privit pe David ca pe un om de valoare, cum se dovedise până atunci a fi; a început să vadă în el o ameninţare şi totul s-a schimbat peste noapte:

> A doua zi, duhul cel rău trimis de Dumnezeu a apucat pe Saul, care s-a înfuriat în mijlocul casei. David cânta, ca şi celelalte zile (1 Samuel 18:10).

Versetul acesta ne dă puţin peste cap teologia şi ne aminteşte tuturor... că Dumnezeu poate folosi pe oricine doreşte pentru a-Şi atinge scopul. În cazul de faţă, a trimis pentru aceasta un agent chinuitor pentru a-l face pe împăratul cel invidios să îşi piardă cumpătul.

În ziua aceea, David cânta la harpă, ca de obicei, dar Saul avea altceva decât de obicei în mână, fiindcă ceva se schimbase în inima lui.

> Saul era cu suliţa în mână. Saul a ridicat suliţa, zicându-şi: „Voi pironi pe David de perete.” Dar David s-a ferit de el de două ori. (v. 10-11)

Imaginează-ţi scena şi contrastul cuprins în ea. Saul se dezlănţuise ca o furtună în casă, în

timp ce David cânta liniştit la coardele instrumentului de închinare. Ne-am putea gândi la un contrast mai puternic? Cine ar goni prin casă cu suliţa în mână? Saul devenise un veritabil om de peşteră.

Fiindcă am scris pe subiectul săbiilor, am câteva în diferite locuri din casa noastră, însă rareori ajunge vreuna dintre ele în mâna mea. Nici măcar în zilele în care hormonii mei sunt cu totul întorşi pe dos nu îndrăznesc să ridic vreuna, fiindcă atunci când suntem sub presiune suntem tentate să azvârlim cu orice avem în mână. (Vorbesc din experienţă.) David era nevoit acum să se ferească de acelaşi om alături de care mersese până atunci la luptă. *Ce era mai bun* în David scosese la lumină *ce era mai rău* în Saul, iar presimţirea rea care stăruia în mod supărător a luat forma unui adevărat duh de frică.

> Acum *Saul se temea de David. Era limpede că Dumnezeu era cu David şi că îl părăsise pe Saul.* Astfel, Saul l-a îndepărtat pe David de lângă el şi l-a făcut ofiţer în armată. David mergea deseori la luptă. Tot ce făcea se sfârşea bine. Într-adevăr, Dumnezeu era cu el. Când Saul a văzut că David se bucură de tot mai mult succes, a devenit tot mai temător. (1 Samuel 18:12-15, The Message)

Succesul militar al lui David ar fi trebuit sărbătorit ca una dintre victoriile împăratului Saul. Dar în loc să vadă aceste isprăvi ca pe nişte fapte ale lui David prin care se întărea împărăţia sub conducerea lui, ca împărat, lui Saul i se părea că fiecare asemenea luptă îi ştirbeşte autoritatea. Saul nu îl mai privea pe David ca pe fiul lui şi tovărăşia tânărului nu îi

mai aducea alinare. Voia să nu îl mai vadă pe David în faţa ochilor. Dar raţionamentul lui nu s-a oprit aici. Simplul fapt că nu îl mai avea înaintea ochilor şi că şi-l scotea din minte nu era destul. Împăratul Saul l-a trimis pe David la luptă sperând că acesta îşi va pierde viaţa. Dar şi măsura aceasta nu a făcut decât să îi pregătească lui David contextul în care să propăşească. David se înălţa în timp ce Saul căuta să îl doboare:

> Pe măsură ce Saul şi-a dat tot mai mult seama că Dumnezeu era cu David şi cât de mult propria-i fiică, Mical, îl iubea pe David, *frica lui de David a sporit şi s-a transformat în ură. Saul îl ura pe David.* (1 Samuel 18:28-29, traducerea liberă din limba engleză)

În foarte scurt timp, modul în care îl privea Saul pe David s-a preschimbat din suspiciune în teamă şi apoi în ură. Dus era David cel considerat fiu preaiubit, erou militar şi aliat. David era etichetat acum drept proscris. Scurta perioadă în care se bucurase de bunăvoinţă la curtea lui Saul ajunsese la sfârşit. Îngrijorat de această schimbare survenită fără nicio provocare din partea lui, David a fugit ca să scape cu viaţă.

Această plecare de la curtea împăratului a constituit începutul unei noi etape în viaţa lui David. În locul statutului înalt şi al răsplătirilor, etapa amintită a stat sub semnul respingerii necontenite, a atitudinii aspre a semenilor şi a primejdiei întâlnite în pustie. Unii cercetători ai Scripturii apreciază că perioada aceasta a durat în jur de opt ani. În exil şi în întinsul stâncos şi sterp al pustiei şi-a însuşit David lecţiile care

aveau să îl pregătească pentru a deveni un împărat după inima lui Dumnezeu.

David a fost vânat de un lup nesăţios care l-a gonit din peşteră în peşteră. S-a întristat când a auzit că Saul măcelărise preoţii şi familiile lor doar pentru că îl ajutaseră pe el fără să ştie. În cursul anilor de suferinţă, rivalitatea lui Saul cu David l-a ajutat pe acesta din urmă să înveţe că, indiferent dacă se găsea într-un palat sau într-o peşteră, ceea ce conta cu adevărat era dezvoltarea evlaviei în viaţa lui. David înfrunta acum cel de-al doilea Goliat.

Îngăduie-mi să explic la ce mă refer.

Nu cred că ar fi exagerat să spun că se poate ca David să fi avut anumite probleme legate de relaţia cu tatăl lui. De fiecare dată când a stat de vorbă cu împăratul în pustie, a strigat spre Saul: „Părinte!” Pasajul din 1 Samuel 24:11 constituie o fereastră spre suferinţa inimii lui:

> Uite, *părintele meu,* uite colţul hainei tale în mâna mea. Fiindcă ţi-am tăiat colţul hainei şi nu te-am ucis, să ştii şi să vezi că în purtarea mea nu este nici răutate, nici răzvrătire, şi că *n-am păcătuit împotriva ta. Totuşi, tu îmi întinzi curse ca să-mi iei viaţa.*

Nu avem motive să credem că exista ranchiună în relaţia dintre David şi tatăl lui, dar, fiind al optulea fiu în familie, se poate ca David să fi fost uşor de trecut cu vederea. Se pare că tânărul se pierduse întrucâtva în umbra celorlalţi şapte fraţi mai mari. Ca toţi fiii, David trebuie că nădăjduise să se bucure de aprecierea şi recunoaşterea valorii lui din partea tatălui său, însă acesta din urmă nu a trimis după el când profetul Samuel a venit să-l

ungă pe unul dintre fiii lui Isai:

> Şi aşa a trecut Isai pe cei şapte fii ai lui pe dinaintea lui Samuel; şi Samuel a zis lui Isai: „Domnul n-a ales pe niciunul dintre ei.” Apoi Samuel a zis lui Isai: „Aceştia sunt toţi fiii tăi?” Şi el a răspuns: „A mai rămas cel mai tânăr, dar paşte oile.” Atunci Samuel a zis lui Isai: „Trimite să-l
>
> aducă, fiindcă nu vom şedea la masă până nu va veni aici.”
>
> (1 Samuel 16:10-11)

De ce a fost nevoit Samuel să întrebe dacă mai rămăsese vreun fiu? Ne-am fi aşteptat ca Isai să trimită după David de când a sosit Samuel. Probabil că Isai nu a considerat că David se număra printre potenţialii aleşi. Dacă profetul Samuel ar fi venit la noi acasă, aş fi făcut tot ce-mi stătea în putere pentru a mă asigura că *întreaga* mea familie era de faţă. Aş fi recurs la Skype, la FaceTime sau i-aş fi sunat să vină, astfel încât, dacă nu erau de faţă, să pot da socoteală cu privire la ei.

David avea şapte rivali în ce priveşte atenţia tatălui său, şi anume pe fraţii lui. Interacţiunile consemnate în Scriptură între David şi fraţii lui nu zugrăvesc o imagine din care să răzbată căldura şi sprijinul. De fapt, fratele lui cel mai mare l-a acuzat de mândrie, i-a bagatelizat rolul în casa tatălui lor şi i-a spus că are o inimă îngâmfată şi rea (1 Samuel 17:28).

Poate acesta este motivul pentru care, când citesc psalmii lui David, nu aud cuvinte... ci inima lui. Împletită cu versurile lor, văd agonia născută din anii de izolare şi epuizare. David şi-

a dovedit în mod repetat nevinovăţia faţă de Saul, dar lupta continua să vuiască.

La un moment dat, David a înţeles că nevinovăţia lui nu va fi recunoscută niciodată în faţa curţilor de judecată omeneşti. Saul nu avea să îl ierte vreodată pe David. Numai Dumnezeu avea să o facă. În timp ce fugea şi se ascundea de Saul, David a învăţat să fugă şi să se ascundă *în* Dumnezeu. Mulţi oameni vor să fie unşi, dar uită că ungerea vine însoţită de un scop care este şlefuit în prezenţa duşmanilor lor.

Mai târziu, când David a ajuns să fugă de Absalom, a strigat:

> Doamne, ce mulţi sunt vrăjmaşii mei
> [cât de mult s-au înmulţit cei ce mă tulbură]!
> Ce mulţime se scoală împotriva mea!
> Cât de mulţi zic despre mine:
>
> „Nu mai este scăpare pentru el la Dumnezeu!”
> Dar Tu, Doamne, Tu eşti scutul meu,
> Tu eşti slava mea şi Tu îmi înalţi capul!
> Eu strig cu glasul meu către Domnul şi
> El îmi răspunde din muntele Lui cel sfânt.
> Mă culc, adorm şi mă deştept iarăşi, căci Domnul este sprijinul meu.
> Nu mă tem de zecile de mii de popoare care mă împresoară din toate părţile.
> (Psalmul 3:1-6)

Cum s-au înmulţit cei ce-l tulburau pe David? Bună întrebare. De ce nu i-a şters Dumnezeu de pe faţa pământului? De ce nu i-a îngropat pe toţi în pustie cu ajutorul unei furtuni de nisip?

David nu a cerut să fie uns ca împărat de profetul Samuel. David, tânărul cel ferm, nu putea să nu fie curajos pentru Dumnezeul lui. În

timp ce era un fiu care dovedea credincioşie cu privire la cele încredinţate lui de Tatăl său, era totodată un războinic credincios faţă de împăratul lui. Ionatan nu ar fi putut cere un prieten mai devotat. Sub aspectul faptelor lui, David era fără vină. Cu toate acestea, în cursul vieţii sale necazurile au sporit. De ce?

Noi am vrea să existe un motiv, fiindcă dacă este, toată tărăşenia ar avea înţeles. Însă ea pare a fi lipsită de sens. Cuvintele acestea au fost trăite şi profeţite de David, iar bătălia lui identifica lupta altcuiva: ele treceau peste timp, ajungând în viitor şi dând la iveală ceea ce urma să I se întâmple lui Isus. De ce suntem surprinse când apar rivali în viaţa noastră? Pasajul din 1 Petru 4:12-13 ne aminteşte următoarele:

> Preaiubiţilor, nu vă miraţi de încercarea de foc din mijlocul vostru care a venit peste voi ca să vă încerce ca de ceva ciudat care a dat peste voi: dimpotrivă, bucuraţi-vă, întrucât aveţi parte de patimile lui Cristos, ca să vă bucuraţi şi să vă veseliţi şi la arătarea slavei Lui.

Presiunea exterioară produce transformare interioară. Rivalii revelează destinul pe care îl are Dumnezeu pregătit pentru noi. Noi ne micşorăm ca slava lui Dumnezeu să poată creşte în viaţa noastră. Darul unui rival face parte din procesul învăţării, rafinării şi pregătirii. Dorinţa de a evita greutăţile stă în natura umană. Dar atunci când suferim, pe lângă faptul că ne facem părtaşi durerii lui Isus, noi luăm parte de asemenea la slava Sa, în vreme ce El ne descoperă destinul Său pentru noi.

Rivalii te silesc să îţi păzeşti inima

Atunci când inima ta de piatră se frânge, în locul ei apare una de carne. Când te trezeşti implicată într-o rivalitate lipsită de sens, inima ta se simte atacată. Eşti bombardată cu întrebări care te fac să te verifici încă o dată pe tine şi motivaţiile tale. Te întrebi: „E ceva în neregulă cu mine? Doamne, unde eşti? Cum s-au întâmplat toate acestea? De ce continuă să se întâmple?”

Vom îngădui atacurilor să ne împietrească inima sau Îl vom lăsa pe Dumnezeu

Deseori, singurul răspuns pe care îl primim la aceste întrebări este tăcerea. Începem să ne îndoim că Dumnezeu ne aude. În ce mă priveşte, am ajuns să înţeleg că El păstrează tăcerea atunci când a survenit o pauză. Scena urmează să se schimbe, iar personajele îşi găsesc locul în ea. Fii încurajată. Etapa în care te afli este în tranziţie spre alta. În loc să te evaluezi în funcţie de locul în care te afli, nu uita de cele

prin care El te-a trecut deja.

În timp ce ascultăm în tăcere, ne pregătim pentru tranziţie. Vom crede ce a spus Dumnezeu sau vom pleca urechea spre cuvintele acuzatorilor care ne sunt rivali? Acelaşi Dumnezeu care a început în noi această bună lucrare va fi credincios pentru a o duce până la capăt. Vom îngădui atacurilor să ne împietrească inima sau Îl vom lăsa pe Dumnezeu să o vindece? Ne vom concentra atenţia asupra cuvintelor unui inamic sau asupra celor ale Creatorului nostru?

> Drag prieten, ia aminte bine la cuvintele mele, pleacă-ţi urechea la glasul meu. Păstrează necontenit mesajul meu înaintea ochilor tăi. Concentrează-te! Învaţă-l pe de rost! Cei ce descoperă aceste cuvinte trăiesc, trăiesc cu adevărat; mustesc de sănătate, în trup şi în suflet. Veghează cu grijă asupra inimii tale; de acolo izvorăşte viaţa. (Proverbe 4:2023, The Message)

Nu urmări ce fac potrivnicii; nu asculta ce spun ei. Nu îţi compara situaţia prezentă cu a lor. Păzeşte-ţi inima şi fiecare promisiune şoptită în momentele de răgaz ale sufletului tău. Îndepărtează-te de atitudinea statică şi dezvoltă-ţi abilitatea de a-ţi acorda auzul la frecvenţa vocii lui Dumnezeu. El nu te-ar încuraja să o faci dacă nu ar tânji să îţi vorbească. Glasul Lui îţi ia inima în stăpânire.

O bună parte a vieţii acesteia este statică. Viaţa vibrantă din Dumnezeu, cea fără pereche după care tânjeşti nu poate fi găsită în urma unei căutări ocazionale. Ea presupune concentrare într-o lume bombardată cu factori care ne distrag atenţia. Dacă nu urmăreşti cu

bună ştiinţă acest ţel, vei fi abătută din drum de numeroasele lucruri care rivalizează pentru captarea atenţiei tale.

Mesajul lui Cristos rămâne cel aflat mereu în prim plan pentru noi. Cuvintele Creatorului nostru au puterea de a transforma în realitate ce este scris cu privire la viaţa noastră. Îndreptarea atenţiei noastre spre însăşi sursa vieţii ne aliniază trupul şi sufletul, astfel încât viaţa noastră va deborda de sănătate, scop şi putere. Când ne concentrăm asupra Cuvântului Său, nu asupra rivalilor noştri, începem să trăim o viaţă aflată dincolo de tărâmul la care au ei acces.

Pe lângă faptul că trebuie să ne concentrăm asupra Cuvântului divin, care este ca o sămânţă, noi trebuie şi să ne păzim grădina, care este inima.

Există o mare diferenţă între *păzirea* inimii tale şi o inimă *întemniţată.* În primul caz este vorba despre vegherea unui bun de mare preţ; în al doilea, despre o inimă ţinută în detenţie.

Prea mulţi oameni aleg să îşi împietrească inima în speranţa că aceasta le-o va proteja până mai târziu, când se vor simţi în siguranţă să o lase să se vindece. În anii adolescenţei am ales deseori tactica aceasta. La început, sentimentul uşurării era uriaş. Îi ţineam la distanţă pe cei ce mă răneau. Am trântit de atâtea ori uşa inimii mele încât m-am trezit încuiată în siguranţă înăuntru. Mi-am închis inima atât de des, până am făcut-o prizoniera mea. Mi-am închipuit că durerea nu mă mai putea atinge astfel, doar pentru a descoperi prea târziu că inima îmi devenise atât de

amorţită încât nu mai putea simţi nici bucuria.

Păzirea inimii tale presupune protejarea, nu întemniţarea ei. Dacă ţi-ai condamnat inima la detenţie, fă-ţi timp pentru rugăciune. Cere Domnului să îţi elibereze inima din închisoarea de piatră în care se află şi să îţi dea în schimb o inimă care simte atât bucuria, cât şi durerea.

Deşi doare, nu îţi bloca lacrimile. Lasă-le să îţi ude pământul inimii şi să îl păstreze moale. Nu îţi îneca durerea în droguri sau alcool, care îţi deformează simţurile şi te fac să cazi. Nu îţi întuneca mintea cu gânduri de răzbunare, care îţi înnegresc sufletul. Încetează să te mai gândeşti obsesiv la cele petrecute, aşază-te undeva şi plângi de câte ori simţi nevoia. Retrage-te în singurătate şi lasă durerea să te izbească cu toată forţa, iar atunci când se aşterne liniştea, întoarce-ţi faţa spre cer şi înalţă-ţi glasul către Domnul. Urmează modelul lui David şi dezvoltă practica zilnică a încredinţării sufletului, cauzei şi rivalilor tăi în mâna lui Dumnezeu. Psalmul 51:8-12 surprinde foarte bine această practică:

Fă-mă să aud veselie şi bucurie,
şi oasele pe care le-ai zdrobit Tu se vor bucura.
Întoarce-Ţi privirea de la păcatele mele,
şterge toate nelegiuirile mele!
Zideşte în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune
în mine un duh nou şi statornic!
Nu mă lepăda de la faţa Ta
şi nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt.
Dă-mi iarăşi bucuria mântuirii Tale
şi sprijineşte-mă cu un duh de bunăvoinţă!

O inimă împietrită şi captivă devine surdă, iar oasele legate nu pot răspunde. Cei ce îi judecă pe alţii trăiesc necontenit sub apăsarea greutăţii propriului păcat. Numai Dumnezeu poate curăţa ceea ce ne murdăreşte inima şi poate îndrepta ce am făcut greşit, astfel încât să ne ridicăm şi să stăm iarăşi în picioare în prezenţa Lui.

Inimile împietrite nu stau în picioare în prezenţa Domnului. Ele se izolează sau se aşază la masă în tovărăşia celor dispreţuitori, care batjocoresc durerea oamenilor care au ales calea delicată a vindecării.

Te avertizez încă o dată că mulţi aleg abordarea aceasta doar pentru a descoperi prea târziu că inima nu le-a fost păzită, ci a ajuns prizonieră. Empatia şi compasiunea pleacă, în locul lor instalându-se cruzimea şi indiferenţa. Este o mare deosebire între păzirea a ceea ce este sacru şi punerea sub lacăt a propriei inimi.

Când inima noastră se simte goală şi stearpă, e vremea să ne umplem gura cu cântece. Saul era prea chinuit pentru a-şi cânta singur, aşa că David a cântat pentru el ca să îi alunge suferinţa. Cântecele care ne înconjoară pot ţine ceva la distanţă, dar se întâmplă un lucru semnificativ când cântecul se ridică dinăuntrul nostru. În timp ce cântăm şi nu ne mulţumim doar să ascultăm, inima ne este descuiată şi se înfiripă o legătură între ea şi Creatorul ei.

Împăratul Saul avea un trecut caracterizat de vorbe şi fapte nesăbuite. Tulburarea din inima lui se exprima în acţiunile întreprinse. După cum David a învăţat să îşi liniştească inima, putem învăţa şi noi să o liniştim pe a noastră:

Am rămas cu capul pe umeri şi am cultivat o inimă

> liniştită. Ca un copilaş mulţumit în braţele mamei lui, aşa este mulţumit şi sufletul meu. (Psalmul 131:2, The Message)

Îţi pot împărtăşi un adevăr destul de stânjenitor? În loc să îmi liniştesc sufletul ca un copilaş, eu înclin să mă port ca unul. Cu câteva zeci de ani în urmă, biserica noastră cânta versurile Psalmului 3 în serviciile ei de închinare, iar ca reacţie, eu plângeam ca un copilaş. Se pare că asemănam cumva jalea mea cu ceea ce simţise David când a compus psalmul. Singura problemă era aceea că eu plângeam cu privire la suferinţe mărunte. Ce e drept, mie mi se păreau majore la vremea aceea. Eram convinsă că îmi străpunseseră sufletul până în adâncul lui.

Privind în urmă, văd altfel lucrurile. Greşelile făcute faţă de mine erau mărunte şi deplorabile. O privire în care citeam desconsiderarea, nişte vorbe lipsite de bunătate sau poate o ceartă cu soţul meu. Am întâlnit atât de multe femei care ar da orice să li se greşească în felul acesta. Am cunoscut peste hotare femei curajoase care trăiesc zilnic sub ameninţarea morţii, din pricina credinţei lor. Oriunde îmi întorc privirea dau peste mame singure care trudesc neobosite pentru a asigura cele necesare copiilor, ca să nu le mai amintesc pe cele care au fost bătute, violate, vândute de membrii familiei, ajungând victime ale traficului de fiinţe umane.

Nu caut să îţi minimalizez durerea. Ştiu că ea este reală. Dar când vom avea în sfârşit revelaţia faptului că Dumnezeul nostru întoarce chiar şi cea mai rea situaţie în avantajul Lui, atunci va veni ziua în care vom putea spune ca

losif:

> Voi, negreşit, v-aţi gândit să-mi faceţi rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine. (Geneza 50:20)

Dacă îţi schimbi perspectiva asupra rivalilor tăi, Dumnezeu îţi va răscumpăra durerea. Dramaturgul Edmond Burke a rezumat astfel această dinamică: „Cel care se luptă cu noi ne întăreşte nervii şi ne ascute iscusinţa. Potrivnicul nostru este ajutorul nostru."

În ce mă priveşte, am învăţat că hotărârea de a închide uşile în faţa altora se va traduce pentru noi în viitor tot prin uşi închise. Ori de câte ori încercăm să ne izolăm, riscăm să ne excludem pe noi înşene. Inimile deschise vor deschide uşi şi îi vor întâmpina pe alţii cu braţele deschise. Dumnezeu L-a trimis pe Isus în speranţa că nimeni nu va fi lăsat pe dinafară. Lucrează din greu în ce priveşte inima ta, păzeşte-o bine în loc să păzeşti ceea ce crezi că este poziţia ta.

Mulţi vor să fie lideri, dar a avea o anumită măsură de influenţă este o sabie cu două tăişuri, care poate tăia şi într-o parte, şi în alta. Întotdeauna vor exista oameni care te plac, dar care nu te cunosc, după cum vor exista şi oameni care te detestă, fără să te cunoască. Aceştia sunt spectatorii. Ei nu sunt rivalii tăi, ci doar urmăresc felul în care decurg lucrurile. Moise a crescut în casa faraonului. David fusese ca un fiu pentru Saul. (Goliat a fost doar unul dintre uriaşii vieţii lui.) În majoritatea cazurilor, rivalul este o persoană care te-a cunoscut bine cândva. David descrie astfel un asemenea ins:

> Nu un vrăjmaş mă batjocoreşte, căci aş suferi: nu

> potrivnicul meu se ridică împotriva mea, căci m-aş ascunde dinaintea lui. Ci tu, pe care te socoteam una cu mine, tu, frate de cruce şi prieten cu mine! Noi, care trăiam împreună într-o plăcută prietenie şi ne duceam împreună cu mulţimea în casa lui Dumnezeu! (Psalmul 55:12-14)

În zilele noastre a apărut un nou termen în limba engleză: „frenemy”, pe care dicţionarul Urban îl defineşte drept „un duşman deghizat în prieten”. Mai simplu spus, este vorba despre un rival. Este un dar să fim capabile să discernem cine ne sunt adevăraţii prieteni; în acelaşi timp, deseori rivalii noştri ne fac să fim oameni adevăraţi. Putem să ne pledăm singure cauza sau o putem aduce şi lăsa înaintea Domnului. Îi putem mulţumi lui Dumnezeu că foloseşte un rival pentru a ne rafina sau repoziţiona, ori putem alege să ne văicărim. Ne putem plânge sau putem începe să ne rugăm şi să cântăm. Alegerea ne aparţine şi niciun rival nu ne poate lipsi de ea.

Întrebări de discutat

1. Relatează o împrejurare în care un rival a devenit dascălul tău.
2. Ce a dat în vileag un rival în viaţa ta?
3. Care sunt câteva domenii în care dai dovadă de fermitate?
4. Care sunt altele în care nu eşti atât de fermă şi care ar trebui întărite?
5. Enumeră trei diferenţe dintre fani şi oamenii care îţi calcă pe urme.
6. Goneşti cumva prin casă cu o suliţă în mână? Cum ai putea-o pune jos?
7. Cum îţi poţi păzi inima fără să o

întemniţezi?

GEN FĂRĂ RIVAL

Nu pot să mă opun rasismului, care discriminează oamenii din pricina unui fapt asupra căruia nu au niciun control (culoarea pielii lor), iar apoi să accept cu nepăsare nedreptatea teribilă a pedepsirii altora pentru un alt fapt cu privire la care nu pot face nimic: genul căruia îi aparţin.

Arhiepiscopul Desmond Tutu

Unele rugăciuni le rostesc atunci când sunt singură. Cel mai adesea, aceasta înseamnă că sunt într-o cameră de hotel sau la mine în maşină. Am făcut unele rugăciuni destul de neobişnuite în timp ce mă găseam în găoacea maşinii mele. Nimic nu se poate compara cu momentele acelea în care dau la maxim muzica de închinare şi trăiesc pe deplin clipa. Cu câţiva ani în urmă, viaţa mea se derula într-un ritm ameţitor.

Uneori nici nu mai ştiam dacă merg sau dacă vin. Cartea mea, *Trezirea leoaicei,* fusese lansată în toamna aceea, în timp ce eu mă aflam în Iordania. Anul se apropia de final, iar Ziua Recunoştinţei bătea la uşă. Rugăciunea rostită de mine în perioada aceea suna cam aşa: „Tată ceresc, sunt convinsă că ştii despre lansarea cărţii mele, *Trezirea leoaicei.* A fost deja publicată în cinci limbi, dar aş vrea să ştiu că aceasta a fost voia Ta. Ştiu că faptul este deja consumat, dar mai ştiu că Tu nu eşti încorsetat în timp, aşa că aş dori o confirmare a faptului că Tu ai pus toate acestea la cale. În Numele lui Isus, amin." Într-adevăr, situaţia era oarecum stânjenitoare, dar aceasta nu o făcea mai puţin reală. Ştiam că trebuia să iau preocuparea din inima mea şi să o las în mâinile Lui.

Ei bine, confirmarea cerută nu a întârziat prea mult. În seara aceea, pe la ora opt, m-am trezit pe neaşteptate implicată într-un proiect pe care îl avea de făcut pentru şcoală fiul meu cel mai tânăr. Desfăcusem în bucăţi proiecte mai vechi ale fraţilor lui mai mari, luând din ele ce ne putea fi de folos, când m-a informat că avea nevoie de un anumit tip de carton pe care să îşi realizeze proiectul. Am înfruntat viscolul de afară pentru a face rost de cartonul dorit, dar nu înainte de a consimţi să îi plătesc pe fraţii mai mari să îl ajute să termine proiectul. M-am întors într-o casă în care domnea haosul: poze decupate din reviste, carioci şi litere tronau în dezordine pe masa noastră din sufragerie. Un frate tehnoredacta ce dicta Arden, în timp ce

altul decupa imaginile care urmau să fie lipite. Tocmai întinsesem pe masă cartonul pe care aveau să asambleze toate piesele, când a sunat telefonul. Era John.

Din glasul lui răzbătea entuziasmul; din al meu, oboseala.

Mi-a explicat că întâlnise chiar în seara aceea o persoană cu care trebuia să stau de vorbă. Soţul meu are obiceiul de a-mi pune la telefon oameni pe care nu i-am întâlnit niciodată. Nu prea ştiu cum se întâmplă una ca asta, dar se întâmplă... şi încă des. Probabil că oamenii aceştia nici nu ţin să stea de vorbă cu mine, dar John se lasă dus de val şi crede că eu trebuie să vorbesc cu ei.

La început, mă împotriveam acestui mod de a-mi fi prezentaţi oamenii. Între timp am înţeles că e inevitabil. Un sfat pentru femeile înţelepte: dacă soţul tău are un obicei enervant care durează de mai bine de zece ani, trebuie să hotărăşti că obiceiul cu pricina e drăguţ. Aşadar, soţul meu are obiceiul drăguţ de a mă pune în legătură, la telefon, cu necunoscuţi. Însă în seara aceea am protestat.

John, nu am timp să stau de vorbă cu nişte străini. Sunt pe cale să-mi dau duhul din cauza unui proiect pe care îl are de făcut Arden pentru şcoală.

Nu e nicio problemă, nu trebuie să vorbeşti chiar acum cu omul. E un ofiţer din armată; acum e ocupat, aşa că i-am dat numărul tău. Să îi răspunzi când te va suna ceva mai târziu. Trebuie să plec. Te iubesc!

Şi, înainte să mai pot spune ceva, a închis telefonul.

Munca finalizării proiectului s-a înteţit. După o oră a sunat telefonul. Am hotărât să răspund cu cel mai stins glas cu putinţă.

Alo, am îngăimat eu.

Persoana care mă sunase păru să ezite.

Lisa Bevere?

Da…

Lisa, soţul tău ne-a arătat la întâlnirea din seara asta noua ta carte, *Trezirea leoaicei.* Şi ne-a spus că leii sunt cei mai buni ucigaşi, dar că leoaicele sunt cei mai buni vânători.

Mi-am zis: „Bineînţeles că a spus asta. E tot ce ştie din carte, fiindcă eu i-am spus-o. Sunt sigură că nu a citit-o încă!”

Omul a continuat:

Ei bine, aşa este. E adevărat că leoaicele sunt cei mai buni vânători.

Nu eram prea sigură încotro se îndrepta discuţia. De ce mă suna omul acela să mă informeze ce îi spusese soţul meu, mai ales că era vorba despre nişte lucruri pe care le ştiam deja, fiindcă eu le scrisesem? Ei bine, urma să aflu îndată.

Lisa, ştii că nu câştigăm războiul din Afganistan?

Am mormăit un soi de aprobare. Fiindcă locuiam în Colorado Springs, întâlneam deseori în avion, în drum spre casă, militari care se întorceau din misiune.

Vrei să ştii care e unul dintre motivele pentru care nu câştigăm acest război?

Sigur, m-am oferit eu.

- Nu putem vorbi cu femeile lor, a zis el, explicându-mi apoi: dacă nu poţi vorbi cu femeile, nu poţi schimba cultura, iar dacă nu

schimbi cultura, nu poţi câştiga războiul.

Acum îmi captase atenţia.

Dă-mi voie să îţi explic ce fac eu la baza militară de aici. Lucrez în domeniul operaţiunilor speciale. Din cauza pericolelor de pe teren, ne-am concentrat mai ales pe echipe specializate de bărbaţi, dar acum trimitem şi echipe de femei. Ele le vor spune femeilor afgane că au un glas şi că sunt valoroase. Le vor explica de ce democraţia va fi în folosul fiilor şi fiicelor lor. Se vor îngriji de nevoile lor medicale de bază şi le vor aduce pe lume copiii. Ştii care este numele acestei unităţi speciale alcătuite din femei?

L-am încredinţat cu nu ştiam.

Mi-a zis:

Se numeşte *Echipa Leoaica* şi urmează să plece cât de curând pe teren. Îmi poţi trimite câte un exemplar din cartea ta pentru fiecare dintre ele?

Bineînţeles că i-am trimis!

Femeile acestea meritau să fie susţinute în timp ce întindeau o mână altor femei şi le ajutau să spere pentru copiii lor la mai mult decât la perspectiva sumbră a războiului şi a foametei. Aceste leoaice aveau nevoie să ştie că ele nu se mărgineau la executarea unor ordine militare, ci că făceau parte dintr-un plan veşnic, împlinind mandatul de a duce vindecare şi viaţă surorilor lor care erau izolate şi deseori dispreţuite pentru simplul fapt că s-au născut femei. Bărbaţilor în uniformă

le era interzis să vorbească femeilor afgane, dar femeilor în uniformă li se ordona să o facă.

După ce am încheiat convorbirea, am realizat încă o dată că, fără implicarea femeilor, sunt multe lupte care nu pot fi câştigate.

Fără implicarea femeilor, sunt multe lupte care

Dacă armata Statelor Unite înţelege că, fără implicarea femeilor, o naţiune poate lupta, dar nu poate câştiga, nu e oare vremea ca Biserica să îşi împuternicească fiicele să se alăture bărbaţilor, astfel încât să nu mai fim doar martorii luptei, ci şi ai victoriei?

Rivalitatea dintre sexe a pendulat dintr-o extremă în alta, însă cel mai adesea femeile sunt cele care au parte de discriminare. De peste trei decenii le port în inimă pe femeile care au fost rănite din pricina acestei rivalităţi. Nu pot scrie o carte fără să ating într-un fel sau în altul problema aceasta.

S-au făcut progrese mari în multe sfere, dar în fiecare săptămână aud povestea câte unei femei care a avut de suferit în căsnicie, în familia ei, la locul de muncă sau în casa de închinare. Citesc mereu comentarii pline de ură adresate femeilor pe reţelele de socializare. Aceasta nici nu atinge măcar problema dureroasă a traficului de femei, a avortului pe criterii de sex şi a pornografiei.

Din păcate, prejudecăţile legate de genul căruia aparţin credincioşii încă înceţoşează cuvintele Evangheliei. Se pare că le folosim pentru a oferi pe deplin bărbaţilor răscumpărarea şi eliberarea, în vreme ce rezervăm femeilor doar o măsură limitată a acestora.

Ameninţarea liderilor religioşi

Aş vrea să deschid acest subiect al prejudecăţilor legate de gen întorcându-ne în timp, în epoca în care Biserica de-abia venită în fiinţă după înviere era plină de viaţă şi creştea, având parte de revărsarea Duhului lui Dumnezeu peste fii şi fiice deopotrivă. Evanghelia se răspândea atât prin cuvânt, cât şi prin fapte în timp ce era vestită învierea lui Isus. Cuprinşi de frică, liderii religioşi ai vremii au încercat să domolească furtuna arestându-i pe Petru şi pe Ioan după vindecarea unui om care fusese olog timp de patruzeci de ani.

> Ei i-au chemat înapoi şi i-au avertizat *să nu mai vorbească şi să nu mai dea învăţătură cu niciun chip în Numele lui Isus.* (Fapte 4:18, The Message)

Cuvântul *ei* din episodul acesta se referă la liderii religioşi ai vremii, iar Petru şi Ioan erau cei avertizaţi cu atâta asprime. Această minune săvârşită în Numele lui Isus (vindecarea unui om) deschisese larg uşa predicării lui Cristos, Mântuitorul cel înviat. Liderii iudei s-au trezit prinşi între ciocan şi nicovală, fiindcă nu aveau cum să tăgăduiască vindecarea ologului. Iată ce au chibzuit între ei:

> Dar acum se ştie în tot oraşul că s-a petrecut o minune în spatele căreia se află ei. Nu avem cum să o dezminţim. Dar, ca să nu se meargă mai departe, *haideţi să îi reducem la tăcere prin ameninţări,* ca să nu mai îndrăznească să pomenească nimănui Numele lui Isus. (Fapte 4:16-17, The Message)

Ştim cu toţii că ameninţările nu au dat rod. Ele au avut tocmai efectul opus celui scontat şi

nu au făcut decât să le întărească ucenicilor hotărârea.

> Dar Petru şi Ioan le-au răspuns: „Hotărâţi voi dacă este corect înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de El. În ce ne priveşte, nu încape îndoială că nu putem să nu vorbim despre ce am văzut şi am auzit.” (Fapte 4:1820, The Message)

În ce îi privea pe Petru şi pe Ioan, liderii religioşi puteau continua să se certe oricât între ei, căci ucenicii nu puteau fi opriţi. Ucenicii şi-au dat seama că ar fi fost zadarnică încercarea de a-i convinge pe mai marii poporului, astfel că nu aveau de ales decât să continue să înveţe mulţimea şi să predice ceea ce ştiau că era adevărat. Aceşti oameni au înţeles că sunt momente în care tăcerea este totuna cu neascultarea.

Ameninţările acestea răsună chiar şi astăzi în urechile noastre, doar că destinatarii lor sunt diferiţi. Ordinul acesta nu mai este o directivă izolată dată de liderii religioşi unor pescari simpli din Galileea, ci a îmbrăcat forma unei presiuni culturale universale. Chiar dacă sună diferit, obiectivul este identic. Lumea seculară îţi va îngădui să vorbeşti despre Dumnezeu şi să fii cât de spiritual doreşti, câtă vreme nu foloseşti Numele lui Isus.

Şi, cu toate că nu ar trebui să fim surprinşi când mediile seculare blochează învăţătura şi predicarea în Numele lui Isus, situaţia e cu totul alta când Biserica îşi restricţionează membrii şi îi reduce la tăcere.

Timp de peste două milenii liderii religioşi au

limitat şi uneori au interzis miilor de fiice ale Bisericii să predice şi să dea învăţătură în locurile sacre sub guvernarea ei. Citeşte încă o dată textul din Fapte 4:18:

> După ce i-au chemat, le-au poruncit să nu mai vorbească cu niciun chip, nici să nu mai înveţe pe oameni în Numele lui Isus.

În timp ce meditam la acest verset, am auzit glasul Duhului Sfânt şoptindu-mi: „Pe mult prea multe dintre fiicele pe care le-am chemat şi le-am înzestrat prin Duhul Meu pentru lucrare, Biserica le-a ţinut pe loc şi le-a contestat chemarea.”

Poate că aţi auzit unii lideri religioşi spunând: „Femeile pot *da învăţătură* altor femei, dar nu bărbaţilor”, „Femeile pot împărtăşi experienţe, dar nu au voie să predice” sau „Femeile pot conduce, câtă vreme o fac în afara bisericii.” Aceste ameninţări voalate par a fi mai rezonabile, dar rezultatul este acelaşi: Evanghelia este limitată. Femeile pline de îndrăzneală în ce priveşte credinţa lor sunt etichetate neîntârziat drept agresive. Femeile care sunt încrezătoare în Domnul lor sunt luate în mod greşit drept ambiţioase. Însă întrebarea care ne stă înainte este aceeaşi întrebare ridicată de Petru şi Ioan. Este drept în ochii lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de oameni decât de El? Şi ce i-a învăţat Dumnezeu atât pe fii, cât şi pe fiicele Lui să facă? Răspunsul se găseşte în cuvintele rostite de Isus chiar înainte de înălţarea la cer:

> „Duceţi-vă în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptură. Cine va crede şi se va

> boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit. Iată semnele care vor însoţi pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci, vor vorbi în limbi noi, vor lua în mână şerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; îşi vor pune mâinile peste bolnavi şi bolnavii se vor însănătoşi." Domnul Isus, după ce a vorbi cu ei, S-a înălţat la cer şi a şezut la dreapta lui Dumnezeu. (Marcu 16:15-19)

Instrucţiunea a fost dată *tuturor* celor ce cred. Marea trimitere ne dă mână liberă; ea nu presupune nici măcar o clădire sau o organizaţie, ci este un mandat care include deopotrivă bărbaţii şi femeile. În Cristos, toţi sunt chemaţi şi ni se oferă toată libertatea de a proclama vestea cea bună a lui Dumnezeu. Odată ce am cunoscut libertatea şi adevărul lui Dumnezeu, nu ar trebui să mai îngăduim ameninţărilor oamenilor să ne reducă la tăcere.

Daţi ascultare Împăratului

Dumnezeu este Împăratul nostru cel mare şi sfânt. Împăratul nostru ne-a încredinţat o misiune şi ne-a împuternicit să o împlinim. El îţi cere să vorbeşti copiilor Săi în numele Lui. Aşa stând lucrurile, cum ai putea îngădui celor care conduc sub autoritatea Împăratului să te împiedice? Fiecare dintre noi trebuie să constituie o proclamare vie a versetului 10 din Matei 4:

> Domnului Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-I slujeşti.

Dacă ascultarea de supuşii Împăratului înseamnă neascultare faţă de Împăratul Însuşi,

atunci avem o problemă în relaţia cu Împăratul. În cartea Estera găsim un exemplu al modului în care putem aborda această problemă. Împăratul Persiei nu o chemase la el pe Estera, iar obiceiurile curţii sale interziceau împărătesei să meargă înaintea lui. Dar Estera a înţeles că respectarea regulilor împăratului însemna neascultare faţă de Dumnezeu. Estera s-a temut mai mult de Dumnezeu decât de dezaprobarea oamenilor, aşa că s-a dus. L-a abordat pe împărat cu diplomaţie, dar nu a îndrăznit să păstreze tăcerea când erau atât de multe vieţi în joc. Nu pot să nu mă întreb cât de diferită este astăzi lumea noastră. Multe fiice stau ascunse în locuri şi împrejurări strategice. Unele postesc şi se roagă chiar acum alături de surorile lor, urmărind şi aşteptând momentul potrivit pentru a interveni şi a mijloci.

Prin cele spuse până aici nu susţin răzvrătirea faţă de soţul tău sau faţă de liderii bisericii tale. Sper să te ajut să conştientizezi în mai mare măsură faptul că există un vrăjmaş cât se poate de real care nu se va mulţumi doar să te reducă la tăcere. El e pe urmele tale, căutând să ia viaţa ta şi a copiilor tăi.

A venit momentul adevărului: dacă soţul tău ţi-ar interzice să împărtăşeşti Evanghelia, l-ai asculta?

Nu mă refer la urcatul la amvon în rolul de păstor principal sau la vorbitul în public. Te întreb dacă eşti cu adevărat liberă şi capabilă să fii o martoră a Evangheliei. Eşti gata să răspunzi întrebărilor altei femei, să te rogi cu ea sau să o conduci pe calea uceniciei?

Stăteam de vorbă cu John de curând despre

subiectul acesta. M-a întrebat de ce atât de multe femei par a căuta scuze pentru a evita rolul de ambasador al lui Isus. I-am spus că, după părerea mea, unele se tem pur şi simplu de repercusiuni. În aceeaşi săptămână am stat în avion lângă un bărbat care mi-a spus că mi-a fost adresat pe la spate un nume peiorativ. I-am răspuns: „Mi-au fost adresate astfel de nume şi în faţă, nu numai pe la spate!”

Vremea pe care o trăim nu este pentru cei slabi de inimă şi pentru cei sensibili. Întâmpinăm un război purtat pe toate fronturile împotriva purtătorilor chipului lui Dumnezeu, atât bărbaţi, cât şi femei. Ultimul lucru de care avem nevoie este să luptăm unii împotriva altora! Acestea fiind spuse, cred că unele femei trebuie să înfrunte situaţia. Se prea poate ca unele să fi fost învăţate că supunerea înseamnă tăcere şi să nu ştie că Dumnezeu le-a schimbat numele. Ce te îndeamnă Dumnezeu să faci? Ai în jurul tău o mamă tânără care are nevoie să fie îndrumată de tine în procesul uceniciei? Cum ar fi să găzduieşti un grup de rugăciune sau de studiu biblic în casa ta? Supunerea evlavioasă îi onorează pe soţii noştri în timp ce Îi dăm ascultare lui Dumnezeu.

Alte femei se tem de punctele lor tari, fiindcă nu le-a învăţat nimeni niciodată cum să le administreze. Noi toate am văzut femei purtându-se nepotrivit sau am fost chiar noi însene în această postură. În ce mă priveşte, ştiu că mi s-a întâmplat şi mie să calc în strâchini şi aceasta nu fiindcă voiam să fiu dificilă, ci pentru că nu ştiam cum să mă fac auzită. Procesul învăţării presupune un urcuş

abrupt, fiindcă până de curând femeile care au păşit în faţă au fost puţine şi s-au remarcat la intervale mari.

Răspunsul nu stă în eliminarea vocii femeilor, ci în educarea lor. Dacă nu mi se oferă oportunitatea de a creşte, nu voi creşte. Dacă nu cresc, nici nu fac loc altora.

Vom îngădui să fim etichetate drept femei furioase sau vom dobândi înţelepciune, astfel încât fiicele în gura cărora se află Cuvântul Tatălui lor să poată vorbi? Ar trebui să fie reduşi la tăcere cei care deţin doar o parte a răspunsului? Doamne păzeşte! Noi ar trebui să ne pregătim în mod activ fiicele în calea evlaviei şi a ascultării. Iar cât despre cei care ne întreabă cum se împacă aceasta cu 1 Petru 3, care subliniază faptul că femeile trebuie să fie blânde şi liniştite, sunt întru totul de acord cu pasajul acesta! Şi pot da exemple de blândeţe din viaţa lui Isus şi a lui Moise.

> Moise însă era un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe faţa pământului. (Numeri 12:3).

> Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre. (Matei 11:29)

Atât Isus, cât şi Moise au fost modele de urmat pentru noi în ce priveşte blândeţea.

Unele dintre chestiunile pe care le despicăm noi în patru legate de bărbaţi şi femei sunt pur şi simplu caraghioase. Eu nu îl întreb pe John dacă pot invita prieteni la noi acasă, iar el nu mă întreabă dacă poate merge să joace golf. Eu nu

îl întreb dacă pot vorbi despre Isus cu o persoană pe care o întâlnesc în supermarket sau dacă pot predica tinerilor strânşi la o întâlnire în casa noastră. Ne consultăm unul pe altul cu privire la aspectele care ne afectează pe amândoi sau familia noastră, dar nu în legătură cu felul în care ne administrăm ziua. Dacă ne-am duce unul la celălalt pentru fiecare mărunţiş, ar deveni tare obositor. În plus, el are încredere în mine şi eu în el! Eu sunt soţie, nu copil.

Trăim într-o vreme în care mult prea mulţi oameni sunt prinşi în capcana fricii. Ei au nevoie de nădejdea slavei pe care o porţi tu în inimă.

În ultimă instanţă, numai noi suntem vinovaţi pentru neascultarea faţă de însărcinarea pe care ne-a dat-o Isus. Într-adevăr, alţii ne pot face să ne împiedicăm şi să păcătuim (Matei 18:6, Marcu 9:42, Luca 17:2), dar ascultarea faţă de Împăratul nostru este în cele din urmă o alegere care ne aparţine. Aidoma fraţilor noştri, Petru şi Ioan, noi, surorilor, putem păşi înainte în plinătatea minunăţiei vieţii cu Cristos, iar aceasta înseamnă că nici noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut şi am auzit.

Atacuri verbale

În zilele noastre, femeile care aleg această cale s-ar putea să nu fie bătute şi întemniţate cum au fost Petru şi loan, însă trebuie să fie pregătite pentru a fi evitate şi pentru a întâmpina împotriviri. Aceasta înseamnă că vor risca să fie înţelese greşit şi că deseori se vor confrunta cu atacuri verbale şi cu izolarea.

Eu şi John avem perspective diferite cu privire

la dinamica aceasta. El m-a asigurat că majoritatea bisericilor la care merge primesc femei la amvon. Mi-a enumerat numele a trei femei implicate în lucrare care sunt bine cunoscute şi iubite la noi în ţară şi peste hotare. Ele conduc, dau învăţătură *şi* predică. Am fost de acord cu John că, teoretic, este adevărat, dar lucrurile nu stau la fel în practică. Atunci când i-am cerut să îmi spună numele unor biserici care primesc cu regularitate femei la amvon (iar evenimentul anual al Zilei Mamei nu se pune la socoteală), a reuşit să enumere mai puţin de zece.

În timp ce discuţia noastră a continuat, John m-a asigurat că eu, ca femeie, nu puteam spune nimic pentru a schimba părerea teologilor care se împotrivesc prezenţei femeilor în sfera conducerii şi a învăţăturii. Mi-a sugerat să îmi folosesc cuvintele pentru a le învăţa pe femei şi a le spune că ele pot predica, fiindcă orice argument cu care aş fi venit ar fi fost irosit în interacţiunea cu liderii.

I-am împărtăşit părerea; liderii nu erau cei spre care îmi îndreptam atenţia. Eu scriu cu frică şi cutremur surorilor mele, mamelor şi fiicelor care încă au nevoie să fie convinse. Le-am explicat că eu nu pot învăţa femeile să predice câtă vreme ele nu sunt sigure dacă este bine sau nu ca ele să *dea învăţătură* şi *să vorbească* în biserică. Litera legii a fost folosită pentru a ne străpunge inima. Nicio fiică sinceră a lui Dumnezeu nu doreşte să încalce sau să pângărească voia Tatălui ei. Ele nu vor învăţa ceea ce liderii lor nu îngăduie. Dacă o persoană care deţine o poziţie de autoritate şi care Îl

reprezintă pe Dumnezeu îţi spune toată viaţa că eşti *inferioară,* aşa vei crede. Minciuna aceasta este uşor de acceptat mai cu seamă când ai un trecut nu foarte luminos.

Ştiu lucrul acesta, fiindcă *am fost* în această postură.

Când eşti nesigură, vei avea mereu îndoieli cu privire la tine însăţi şi la dreptul tău de a contribui cu ceva. Aş vrea să îţi desprind urechea de la ceea ce ţi s-a spus până acum, să îţi îndepărtez acoperitoarea de pe ochi şi ghimpele legalismului din inima ta. Apoi te vei putea vindeca şi vei reuşi să auzi tu însăţi. S-ar putea ca Duhul Sfânt să te cheme să fii o ambasadoare a Evangheliei în sfera dreptului, a medicinei, a afacerilor, administraţiei publice sau ca mamă care stă acasă şi îşi creşte copiii. Tot ce facem ar trebui să fie ca pentru Domnul. Practica aceasta transformă secularul în sacru. Dar este greşit să spunem unei femei că nu Duhul Sfânt îi vorbeşte dacă se simte chemată să dea învăţătură, să predice sau să conducă în vreo calitate sau alta în biserică.

Genul căruia îi aparţinem are prea puţin de-a face cu capacitatea cuiva de a conduce. Faptul că Margaret Thatcher a fost femeie nu a reprezentat elementul care a calificat-o în ultimă instanţă să fie unul dintre cei mai mari lideri ai Regatului Unit. De fapt, genul căruia îi aparţinem nu constituie problema; provocarea noastră o constituie mândria şi tendinţa de a ne lăsa conduşi de prejudecăţi şi de a-i judeca pe alţii. Aceste slăbiciuni vor orbi un om care este, de altfel, un lider bun. Smerenia, experienţa, credincioşia, educaţia şi virtutea sunt doar

câteva dintre calităţile care îi califică pe lideri, dar genul în sine nu face dintr-un om un lider. Iar despărţiţi de Cristos, niciunul dintre noi nu se califică. Iată ce citim în 2 Corinteni 3:4-6:

> Avem încrederea aceasta tare în Dumnezeu, prin Cristos. Nu că noi prin noi înşine suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu, care ne-a şi făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului; căci slova omoară, dar Duhul dă viaţă.

Însă iată cum a interpretat un lider proeminent textul din 1 Timotei 2: „Pavel afirmă pur şi simplu că, atunci când vine vorba despre conducere în biserică, femeile sunt nepotrivite pentru acest rol, fiindcă sunt mai lesne crezătoare şi mai uşor de amăgit decât bărbaţii.”[1]

Vom ajunge îndată la pasajul din Timotei. Mai întâi, aş vrea să ştiu cum v-a făcut să vă simţiţi citatul de mai sus. Ruşinate, vinovate, pângărite? Uşurate şi îndreptăţite să vă daţi la o parte?

Fără îndoială că declaraţia citată nu ne face pe niciuna dintre noi să ne simţim împuternicite şi incluse. Am fost pe punctul de a nu reda citatul acesta, însă el rezumă modul de gândire aflat în spatele cenzurii larg răspândite de care au parte femeile. Liderul acesta a spus mai departe: „Deşi multe femei scoase din fire nu au fost de acord de-a lungul anilor cu cuvintele lui Pavel, se pare că femeile care nu au încredere în îndrumarea lui şi care nu îi urmează învăţătura seamănă cu mama lor, Eva, şi sunt bine intenţionate, dar greşit informate.”[2]

Ar trebui să fim scoase din fire ca să ne exprimăm dezacordul? Eu îmi pot exprima dezacordul faţă de soţul meu, fără să îmi ies din fire. Eu şi personalul organizaţiei noastre putem avea dezacorduri fără să ne ieşim din fire, ceea ce pot spune şi despre relaţiile cu prietenii mei.

Premisa este că, dacă nu suntem de acord cu această interpretare a pasajului din 1 Timotei 2, aceasta este din pricină că suntem nişte femei scoase din fire, greşit informate. Nu încape loc pentru ideea că am putea fi nişte femei evlavioase, care gândesc şi cercetează, încercând să descopere cum să se raporteze la genul căruia îi aparţin în timp ce caută să Îl asculte pe Dumnezeu. Nici nu este luată în calcul posibilitatea ca Pavel să fi abordat un aspect prezent în cultura aceea, dar care nu se mai regăseşte în a noastră.

Această explicaţie ne oferă o sursă greşită a identităţii noastre. Eva nu este mama noastră. Odată ce ne naştem din nou, noi nu mai suntem copiii părinţilor noştri căzuţi, Adam şi Eva, ci devenim copiii lui Dumnezeu.

Din cuvintele acestui autor răzbate dorinţa de a reduce la tăcere şi de a face de ocară; aud în ele hărţuirea sexistă şi misogină. Ceea ce nu aud este glasul Duhului Sfânt. Când Isus dă învăţătură şi instruieşte, El o face cu dragoste şi acceptare faţă de toţi. El Şi-a asemănat Biserica cu o mireasă. Cuvintele acestui autor sunt mai degrabă în armonie cu vrăjmăşia şarpelui faţă de femei.

Prima epistolă către Timotei a fost scrisă de Pavel pentru a aborda chestiunile cu care se confrunta ucenicul lui în lucrarea de pionierat a

înfiinţării unei biserici în cultura greacă. Ceea ce li se aplica lor ni se aplică şi nouă astăzi, când absolut nimic nu mai este la fel în serviciile noastre de închinare şi în cultura noastră? Poate că nu eşti încă sigură. Poate că, fiindcă vrei să Îl cinsteşti pe Dumnezeu şi să nu pui niciodată sub semnul întrebării conducerea liderilor, ai acceptat această etichetare ca pe soarta care îţi revine în viaţă.

Haide să mergem cu cercetarea puţin mai departe. Ai îngădui să i se vorbească fiicei tale în felul acesta? Ai sta cu mâinile încrucişate, cufundată într-o tăcere aprobatoare, în timp ce cineva ar numi-o nepotrivită, lesne crezătoare, uşor de amăgit sau greşit informată? Ar fi acesta un mod dătător de viaţă, inspirat de Duhul Sfânt pentru a corecta sau a descrie pe cineva, fie el bărbat sau femeie? Ţi-ai închipuit vreodată, chiar şi pentru o clipă, că Dumnezeu Tatăl priveşte la vreun domeniu al vieţii tale şi te etichetează pentru totdeauna cu aceste trăsături decăzute?

Înţeleg că se prea poate ca tu însăţi să fi rostit aceleaşi cuvinte cu privire la tine. Dacă eşti creştină de câtva timp, se poate să fi auzit o dată sau în repetate rânduri un învăţător sau un lider dând glas aceloraşi idei în legătură cu viaţa femeilor din biserica ta. De curând o femeie care slujea de ani întregi a luat legătura cu organizaţia noastră şi ne-a întrebat dacă ceea ce făcea ea era scriptural, având în vedere toată prigonirea de care avea parte.

Iată ce îţi pot promite ţie, fiica, sora, prietena mea: Mirele şi Domnul nostru, Isus, nu a spus niciodată cu privire la tine astfel de cuvinte

menite să te facă să te simţi mică. El nu mi-a spus niciodată că Îl necinstesc prin faptul că predic. Aceasta nu înseamnă că nu încape loc de îmbunătăţire; mă evaluez singură după fiecare serviciu. Crede-mă, simt corectarea Duhului Sfânt în fiecare domeniu al vieţii mele. Însă când vine vorba să fac ce m-a chemat El să fac şi când vine vorba despre felul în care mă vede El, aud o necontenită şoaptă încurajatoare. Ascultă ce zice El despre tine şi despre mine: El spune că eşti cu totul încântătoare, potrivită şi capabilă. El ţi-a dat o inimă nouă şi un duh însufleţit care te fac înţeleaptă şi autentică. El te-a umplut cu Duhul Sfânt şi ţi-a încredinţat Cuvântul lui Dumnezeu aşa încât, în loc să fii o fiică a Lui care cade pradă amăgirii, ochii înţelegerii tale să fie luminaţi pentru a putea discerne (Psalmul 45:11, Ezechiel 36:26, 2 Corinteni 3:6, Efeseni 1:18).

Mireasa Lui este alcătuită din bărbaţi şi din femei. El ne-a spălat pe toţi de murdăria noastră prin apa Cuvântului Său, iar în cadrul acestui proces a răscumpărat amândouă genurile prin sângele Lui. Cu toate acestea, când am citit acea interpretare a textului din 1 Timotei 2 femeilor care se strâng regulat în casa mea la studiu biblic, am citit pe chipurile lor resemnarea, însoţită de groază şi şoc. Unele şi-au spus că, poate, cuvintele acelui citat conţineau un sâmbure de adevăr; poate că fuseseră lesne crezătoare şi nepotrivite în trecut. Altele renunţaseră să mai creadă că pasajul biblic va mai fi vreodată interpretat şi altfel.

Când te-am întrebat despre fiicele tale, ai

simţit că se stârneşte ceva înăuntrul tău? Şi cum rămâne cu tine? Eşti mulţumită cu limitele care îţi sunt impuse în locul libertăţii pe care ţi-a dobândit-o Cristos? Dacă nu ai îngădui asemenea limite pentru fiica ta, nu ar trebui să le îngădui nici pentru tine. În Efeseni 2:10 ni se spune: „Căci noi suntem lucrarea Lui şi am fost zidiţi în Cristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.”

Nădăjduiesc şi mă rog să nu te resemnezi niciodată acceptând descrierea ta drept o persoană nepotrivită, lesne crezătoare şi uşor de amăgit. Dacă suntem greşit informate, putem schimba acest fapt educându-ne şi informându-ne mai bine. În ce mă priveşte, am hotărât să accept această provocare, strângând resurse provenite de la oameni mai înţelepţi decât mine. Mai întâi, haide să privim învăţăturile lui Pavel în lumina celorlalte care vizează aceeaşi temă. În 1 Corinteni 14:34-35, citim:

> Soţiile nu trebuie să întrerupă închinarea, vorbind când ar trebui să asculte, ridicând întrebări pe care ar fi mai potrivit să le pună soţilor lor acasă. Cartea Legii lui Dumnezeu călăuzeşte aici conduita şi obiceiurile noastre. Soţiile nu sunt libere să folosească timpul de închinare pentru vorbării gratuite. (The Message)

Apoi, în 1 Timotei 2:11-15, găsim următorul text:

> Nu îngădui femeilor să preia conducerea şi să le spună bărbaţilor ce să facă. Ele ar trebui să se silească să păstreze liniştea şi să asculte alături de toţi ceilalţi. Adam a fost creat întâi şi apoi Eva;

> femeia a fost amăgită întâi, fiind deschizătoarea de drum într-ale păcatului, iar Adam a urmat-o îndeaproape. Pe de altă parte, naşterea ei de copii a adus mântuirea şi, în felul acesta, reversul faptei Evei. Însă de această mântuire au parte numai cei care stăruiesc în credinţă, dragoste şi sfinţenie, ajungând la maturitate. Puteţi avea încredere în adevărul acesta. (The Message)

Toţi membrii congregaţiei alcătuite din greci învăţau împreună despre creştinism. Femeile nu îşi mai puteau aroga poziţia care le revenise în lumea păgână: cea de oracole pe care le-o atribuise templul unde se aducea închinare zeiţei Diana. Când citim instrucţiunile date de Pavel lui Timotei despre ordinea din biserică, el nu cita Legea. Nu Îl cita nici pe Isus. Pavel îi sugera lui Timotei cum se puteau desfăşura în mod decent întâlnirile noilor credincioşi în cultura greacă. În vremea şi în cultura aceea, femeile erau privire drept o autoritate în chestiunile spirituale.[2]

În traducerea The Passion, realizată după textul aramaic, spusele lui Pavel din 1 Timotei 2:11 sunt redate astfel:

> Femeile nou convertite să fie gata să înveţe alături de toţi ceilalţi supunerea faţă de lideri şi să nu vorbească atunci când nu e rândul lor. Nu recomand ca femeile nou convertite să fie învăţătoare în biserică, asumându-şi autoritatea asupra bărbaţilor, ci să trăiască în pace. Căci Dumnezeu l-a creat întâi pe Adam şi apoi pe Eva. Şi nu Adam a condus-o pe Eva pe un drum greşit, ci Eva l-a condus pe el pe un drum greşit şi a încălcat porunca lui Dumnezeu. Totuşi, femeia va trăi bucurându-se de restaurarea demnităţii ei prin intermediul copiilor ei, primind binecuvântarea

care vine în urma creşterii lor ca odrasle consacrate, hrănite în credinţă şi dragoste, umblând în înţelepciune.

Pentru a găsi răspunsuri cu privire la modul în care se transpune aceasta în practica zilelor noastre, am apelat la un teolog şi lider al unei biserici care s-a confruntat în mod practic cu dinamica femeilor implicate în lucrarea de predicare şi de conducere într-o biserică locală înfloritoare. Dr. Gilbert Bilezikian, profesor la colegiul Wheaton şi prezbiter în biserica Willow Creek, a lansat un studiu realizat

în decurs de un an şi jumătate pe tema implicării femeilor în conducere. Iată câteva dintre descoperirile lui, incluse pentru prima oară în cartea sa, *Beyond Sex Roles:*

Pe scurt, am concluzionat că, înainte de cădere, bărbatul şi femeia se raportau unul la altul în calitate de coregenţi, amândoi fiind purtătorii chipului lui Dumnezeu şi chemaţi să îşi reunească forţele pentru a purta de grijă lumii create de El. Bărbatul şi femeia sunt responsabili deopotrivă să îşi împlinească lucrările de slujire pentru slava lui Dumnezeu, în modul în care i-a înzestrat El şi după măsura credinţei lor. În mod tragic, în urma căderii, această relaţie de cooperare a avut de suferit profund. Noi credem că planul plin de har al lui Dumnezeu cu privire la răscumpărare este ca tot ce a fost frânt în urma păcatului, inclusiv relaţia dintre bărbaţi şi femei, să poată fi readus la frumuseţea care exista în acele prime zile ale creaţiei. Mulţi creştini devotaţi şi inteligenţi nu sunt de acord cu concluziile noastre. Va veni o zi în care vom afla cu toţii în ce măsură ne-am abătut de la a lui Dumnezeu în privinţa acestui subiect şi a multor altora. Până atunci, eu adopt poziţia aceasta cu smerenie, dar totodată cu fermitate. Sunt gata să îmi asum riscul de a încuraja femeile să acţioneze aşa cum cred că le cere Scriptura: să se facă pe deplin disponibile pentru toată gama de daruri spirituale.[4]

Bărbatul şi femeia au fost creaţi pentru a fi separaţi în exprimare,

Dacă o femeie se simte chemată să predice, să dea învăţătură sau să conducă şi dacă trăieşte o viaţă pe care o califică virtuţile

subliniate în Scriptură, atunci ar trebui educată şi lăsată să se pregătească pentru a putea predica, pentru a da învăţătură şi a conduce din orice postură îi încredinţează Dumnezeu. Aidoma dr. Bilezikian, adopt poziţia aceasta cu smerenie, dar totodată cu fermitate.

Perspectiva unui rabin cu privire la Eva

Nu cu mult timp în urmă am avut privilegiul de a sta de vorbă pe îndelete cu un strălucit rabin mesianic, Brian Bileci. Am împărtăşit cu el preocuparea mea legată de faptul că mult prea multe dintre fiicele lui Dumnezeu nu ştiu cine sunt ele. Devine tot mai vădită realitatea că identitatea şi demnitatea fiicelor lui Dumnezeu sunt ţinta unui atac necruţător din partea spiritului acestei lumi şi un număr mult prea mare de case de închinare nu ştiu cum să cultive darurile pe care le-a dat Dumnezeu femeilor.

Am vrut să aflu de la un cercetător evreu cum Îşi privea Dumnezeu fiicele. L-am rugat să înceapă cu Eva şi să continue cu Sara, până la mireasa lui Cristos, Biserica. Rabinul mi-a spus multe lucruri dintre care am selectat câteva elemente preţioase pe care vreau să vi le transmit, fiindcă vă vor ajuta să vă susţineţi identitatea.

Dumnezeu nu l-a iubit mai mult pe Adam, iar pe Eva mai puţin. Încă de la început, Eva s-a aflat înăuntrul lui Adam. Cu toate că Adam i-a pus numele şi că avea nevoie de ea, Eva a fost dintotdeauna ideea lui Dumnezeu. Domnul i-a dat Evei perspectiva şi exprimarea feminină unică. Femeia a fost întotdeauna înăuntrul

bărbatului, motiv pentru care el se descurcă mai bine împreună cu ea decât fără ea. (Geneza 2:18). După ce i-a fost adusă Eva înainte, starea lui Adam s-a schimbat de la „nu este bine” la „foarte bine”.

Ştim din Scriptură că Dumnezeu a trimis un somn adânc peste Adam, că i-a deschis coasta şi a plămădit-o pe Eva (Geneza 2:21). Bărbatul şi femeia erau separaţi în mod unic, însă niciunul dintre ei nu reprezintă o jumătate dezmembrată. Fiecare este un întreg complet. Bărbatul şi femeia au fost creaţi pentru a fi separaţi în exprimare, dar niciodată dezbinaţi în scopuri. Este important să observăm că, înainte de cădere, nu exista o împărţire a rolurilor. Prin urmare, cei doi puteau fi una în ce priveşte scopul lor, una în suflet şi una în trup.

Într-o zi tragică, Eva a fost amăgită şi Adam s-a răzvrătit. Alegerea Evei nu le-a predestinat pe *toate* femeile la o slăbiciune neregenerată spre amăgire mai mult decât trădarea lui Adam i-a predispus pe *toţi* bărbaţii la răzvrătire. Mult prea des întâlnesc încercarea de a zugrăvi păcatul lui Adam drept *mai mic* decât al Evei. I-am auzit pe unii făcând referire la el ca la un „păcat săvârşit prin omisiune”, însă rabinul nu a fost de acord cu ideea aceasta. El a confirmat învăţătura Scripturii:

> Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulţi au fost făcuţi păcătoşi, tot aşa, prin ascultarea unui singur om, cei mulţi vor fi făcuţi neprihăniţi. (Romani 5:19)

Păcatul lui Adam nu a constat într-o omisiune. În cel mai bun caz ar putea fi etichetat drept

„neascultare voită”, însă unii cercetători ai Scripturii îl numesc răzvrătire trădătoare.

Mă întreb dacă nu cumva Adam şi Eva nu au încercat un furt de identitate; la urma urmelor, au vrut să fie Dumnezeu!

În casa noastră, când copiii ignoră cu bună ştiinţă instrucţiunile părinţilor şi ascultă glasul prietenilor sau chiar al celorlalţi fraţi ai lor, noi nu numim acţiunile lor omisiune, ci considerăm că alegerea lor este o neascultare. În termeni militari, dacă un ordin nu este împlinit în mod intenţionat, acţiunea aceasta se numeşte insubordonare, nu omisiune. Citeşte acum modul în care descrie Dumnezeu păcatul lui Adam:

> Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale şi ai mâncat din pomul despre care îţi poruncisem: „Să nu mănânci deloc din el”, blestemat este acum pământul din pricina ta. (Geneza 3:17)

Din anumite motive, a apărut un curent care minimalizează rolul lui Adam. (Nu înţeleg prea bine de ce ar simţi cineva nevoia să apere alegerile sau faptele lui Adam, din moment ce toţi suntem acum răscumpăraţi în Cristos.) Susţinătorii acestei idei le cer bărbaţilor să se ridice şi să fie lideri buni, îndemn la care adaug şi eu din toată inima: „Da şi amin!” Sunt de acord că există o nevoie disperată de oameni care să constituie exemple de urmat pentru bărbaţi. Preocuparea mea este stârnită de modul în care susţin unii acest proces. Ei cred că bărbaţii din biserică ar conduce mai bine prin reducerea la tăcere a glasului femeilor, iar raţionamentul lor se întoarce în timp până în

vremea căderii.

Găsesc multe neajunsuri acestei argumentări şi abordări. Nu încape îndoială că puteau fi prevenite multe rele dacă Adam ar fi intervenit şi ar fi spus adevărul. Prevederea şi atenţia lui faţă de cerinţa lui Dumnezeu ar fi fost mai bine puse în aplicare în raport cu şarpele, cu amăgitorul, decât cu Eva. Adam ar fi trebuit să îşi folosească vocea pentru a reduce la tăcere şarpele; la urma urmei, noi nu avem de luptat împotriva cărnii şi a sângelui. Tot astfel, bărbaţii ar trebui să îşi folosească acum glasul pentru a reduce la tăcere răul, nu femeile pe care Dumnezeu le-a creat după chipul Său şi pe care le-a numit bune.

Cel mai bun mod de a proteja pe cineva de la săvârşirea unor greşeli viitoare este îndrumarea directă, nu interdicţia. Faptul că Eva a făcut o greşeală gravă în trecut nu ar trebui să înăbuşe glasul fiicelor ei în viitor, după cum nici păcatul lui Adam nu ar trebui să îi lege pe fiii lui! Timp de peste douăzeci de veacuri bărbaţii şi femeile au învăţat umăr lângă umăr în Biserică. A venit vremea să ne dăm seama cine suntem în Cristos şi să conducem umăr lângă umăr, după cum am fost creaţi la început să funcţionăm în grădină. Bărbaţii ar trebui să conducă în calitate de bărbaţi şi femeile în calitate de femei.

Acum avem modelul lui Isus, care ne-a arătat tiparul corect pentru interacţiunea cu Satana:

> Pleacă, Satano!... Căci este scris: „Domnului, Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-I slujeşti.” (Matei 4:10)

Noi avem menirea de a relua ca un ecou

cuvintele lui Dumnezeu, nu de a ne împotmoli într-o încleştare a argumentelor. Haide să Îl slujim pe Dumnezeu într-un mod atât de uimitor încât să devenim argumente vii, în carne şi oase pentru trăirea unei vieţi de credinţă. Iar modelul nostru suprem este Isus. Noi suntem chemate să umblăm cum a umblat El, să Îl urmăm pe El mai mult decât pe oricine altcineva, inclusiv pe apostolul Pavel. Acesta l-a sfătuit pe Timotei să îl urmeze numai în căile şi potrivit cu tiparul în care el Îl urma pe Cristos: „Călcaţi pe urmele mele, întrucât şi eu calc pe urmele lui Cristos” (1 Corinteni 11:1)

Minciunile Satanei; vindecarea lui Dumnezeu

Satana îi jefuieşte pe bărbaţi şi pe femei deopotrivă când plecăm urechea la sfatul lui care duce la dezbinare şi când sporim puterea unuia dintre cele două genuri, micşorând-o pe a celuilalt. Timpul trece pe nesimţite. A venit vremea să împlinim mandatul lui Isus şi să căutăm în continuare să salvăm ce este pierdut (Luca 19:10). A sosit de multă vreme timpul ca Biserica să fie un exemplu viu pentru lumea frântă, dezbinată, cu privire la un modul de viaţă multirasial şi multigeneraţional care uneşte cele două genuri la nivelul scopului urmărit. Prin abordarea greşită a chestiunilor privitoare la ele, atât o tabără, cât şi alta au fost divizate şi rănite. Când ne vom recâştigam identitatea pe care o avem în Cristos, va începe vindecarea în domeniul acesta.

Uneori confuzia este atât de mare încât femeile pun sub semnul întrebării propria

identitate de gen, simţind că ar fi trebuit să se nască într-un trup de bărbat. Multe încearcă să se vindece schimbându-şi sexul sau îmbrăţişând androginia. Citeşte cuvintele spuse de Dumnezeu prin profetul Isaia:

> Stricaţi ce sunteţi! Oare olarul trebuie privit ca lutul sau poate lucrarea să zică despre lucrător: „Nu m-a făcut el”? Sau poate vasul să zică despre olar: „El nu se pricepe”? (Isaia 29:16)

Întrebarea care rămâne este aceasta: avem încredere în Dumnezeu? Credem că El este bun, înţelept şi că nu a făcut o greşeală când ne-a plămădit în pântecele mamei noastre şi ne-a făcut fiice? S-ar putea ca El să urmărească în ultimă instanţă un scop în dezamăgirea noastră, scop pe care luarea situaţiei în propriile mâini îl poate împiedica?

Crede-mă, înţeleg ce înseamnă să fii rănită. Sunt conştientă şi de faptul că pentru multe femei durerea este mult mai profundă decât cea de care am avut eu parte... dar, cu toate acestea, Dumnezeu Îşi poate întinde mâna pentru a atinge ceea ce mâinile oamenilor nu pot vindeca vreodată. Îmi amintesc foarte clar că detestam faptul că eram femeie. Nu ştiu dacă aceasta era din pricina relaţiei şubrede pe care o aveam cu mama mea sau dacă era doar un atac preventiv al duşmanului, menit să submineze planul lui Dumnezeu pentru viaţa mea. Fie din cauza incidentelor din viaţa mea, a interacţiunii cu alte femei sau a întâlnirilor din biserică, adevărul este că mi-au displăcut vulnerabilităţile asociate cu feminitatea. În copilărie, am fost o fată băieţoasă ai cărei

prieteni au fost mai mult băieţi decât fete. Mă înţelegeam mai bine cu băieţii. Când am ajuns la vârsta pubertăţii, mă simţeam ca un extraterestru într-o lume a rozului şi frumuseţii. Fetele vorbeau o limbă presărată cu aluzii, insinuări şi şoapte pe care eu nu o înţelegeam, şi se mişcau cu o graţie şi frumuseţe pe care eu, ca o fată deşirată ce eram, nu le aveam. În anii de liceu m-am îmbrăcat în blugi şi salopete pentru a masca lipsa formelor feminine şi a ascunde faptul că eram dureros de conştientă de neajunsurile mele.

Când m-am logodit cu John, am încercat să îi explic cu grijă că avea în faţă un trup de femeie cu un creier de bărbat. (John mi-a explicat îndată că nu exista posibilitatea aceasta!) Latura pozitivă a situaţiei a fost, cred eu din toată inima, că acesta a fost modul lui Dumnezeu de a mă pregăti pentru viaţa de mamă a patru băieţi! Dumnezeu mi-a purtat paşii într-o călătorie a vindecării. Şoapta Lui caldă a dat valoare feminităţii mele. În prezenţa Lui, toată ruşinea cu care religia îmbrăcase imaginea femeii a fost înlocuită cu veşmintele splendorii. El a pătruns până în adâncul sufletului meu şi mi-a dat curaj şi tărie în locul fricii şi mentalităţii de victimă pe care mama mea le ataşase fără să îşi dea seama identităţii mele de femeie. Am învăţat să îmi iubesc trupul nu doar pentru felul în care arăta, ci şi pentru ceea ce putea face. A fost un proces şi o călătorie pe care am reuşit să le împărtăşesc pentru ca şi alţii să poată găsi vindecare.

Dar ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi întâmpinat

dificultăţi în acceptarea feminităţii mele în zilele de astăzi, în această epocă în care este încurajată şi chiar aplaudată redefinirea genului? Cultura noastră mi-ar fi spus să iau problema în propriile mâini şi să devin efectiv bărbat! Însă procedând astfel aş fi împiedicat procesul vindecător al lui Dumnezeu şi aş fi pierdut toate lecţiile pe care le-am învăţat în cursul lui. Când încetăm să ne mai comparăm unii cu alţii, atunci ne putem accepta pe noi înşene cu toate minusurile noastre.

Care sunt atunci paşii pe care îi poţi face pentru a începe procesul vindecării?

1. *Roagă-te.* Cere Duhului Sfânt să îţi dea o inimă neîmpărţită şi să îţi descopere orice mod greşit de gândire şi orice domeniu în care s-a strecurat neascultarea. Prejudecăţile legate de gen şi resentimentele îşi pot face loc şi ne pot întina perspectiva privitoare la noi înşene şi la cei din jur. Roagă-te să fii o mijlocitoare a reconcilierii, nu a dezbinării.
2. *Supune voia ta lui Dumnezeu.* Poate că ai dat înapoi sau te-ai ascuns în spatele regulilor impuse de oameni în loc să asculţi de ceea ce ştiai şi ai văzut în Scriptură sau de ce ţi-a fost descoperit în rugăciune. Poate ai îngăduit fricii de oameni (sau temerii care însoţeşte faptul că eşti femeie) să te împiedice să păşeşti înainte, împlinind voia lui Dumnezeu. Întreabă-L pe El cum ar trebui să arate Marea trimitere în viaţa ta şi în etapa aceasta, înţelegând că ea poate arăta diferit în etapa următoare.
3. *Cunoaşte-ţi duşmanul.* Noi nu luptăm

împotriva cărnii şi a sângelui. Atunci când oscilăm mereu şi suntem nehotărâte, ne purtăm ca nişte agenţi dubli. Iacov ne spune că, odată ce ne-am supus lui Dumnezeu, trebuie să ne împotrivim Diavolului, care trebuie să fugă.

4. *Examinează-ţi viaţa şi conversaţiile.* Ce anume din ceea ce spui şi faci hrăneşte prejudecăţile de gen? Dacă Duhul Sfânt ţi-a descoperit domenii ale vieţii tale care au fost compromise, atunci se prea poate ca aceste prejudecăţi sau resentimente să fi fost şi comunicate altora.
5. *Ia atitudine.* Oamenii care nu iau atitudine pentru nimic riscă să cadă în plasa oricărei capcane. Cei care se opun conlucrării femeilor şi bărbaţilor se împotrivesc în mod neintenţionat mandatului iniţial al lui Dumnezeu.
6. *Luptă pentru unitate în trupul lui Cristos.* Bărbaţii şi femeile nu sunt rivali. Noi suntem fraţi şi surori, protectori şi aliaţi apropiaţi. Noi suntem chemaţi să păşim împreună pe drum, în părtăşia, respectul reciproc şi afecţiunea cuvenite unor fraţi şi surori. În acelaşi timp, fiecare trebuie să încurajeze darurile celorlalţi. Dumnezeu nu le-ar fi dat niciodată femeilor un glas dacă ar fi vrut ca ele să rămâne cufundate în tăcere.

   Dumnezeu a ştiut că Adam şi lumea noastră vor avea nevoie de vocea şi de influenţa femeilor.

Complementari şi interdependenţi

Vreau ca nepoatele mele să fie împuternicite să gândească, să studieze şi să pună întrebări ca să poată învăţa cu adevărat şi, învăţând, să îşi trăiască plenar credinţa. Noi spunem că femeile pot avea parte de experienţa naşterii din nou, dar există încă doctrine şi dogme care neagă faptul că ele au fost cu adevărat şi pe deplin eliberate. Am putea spune cu mai multă acurateţe că majoritatea femeilor sunt libere să acţioneze mai degrabă în limitele impuse de Biserică decât potrivit cu însărcinarea dată de Cristos.

Unii oameni lipsiţi de înţelepciune, bărbaţi şi femei, se învinovăţesc unii pe alţii pentru alegerile lor greşite, începând din Eden. Învinovăţirea şi ocărârea nu au ajutat niciodată cu adevărat pe cineva să meargă înainte. Vinovăţia şi ruşinea doar tulbură apele şi întunecă atât chipul fiilor, cât şi al fiicelor. Urmarea acestei abordări este că ceea ce Dumnezeu a făcut curat în Cristos arată iarăşi murdar şi respingător.

Genul a fost creat pentru a exprima frumuseţea divină. Din nefericire, noi ne-am dezbrăcat unii pe alţii de demnitatea noastră divină şi de tăria noastră, în încercarea de a obţine unii de la ceilalţi aprobarea şi aprecierea pe care numai Dumnezeu ni le poate oferi în ultimă instanţă. El ne-a creat pentru a ne celebra unii altora diferenţele, nu pentru a le privi cu dispreţ.

Iar acum, în Cristos, goliciunea noastră este îmbrăcată în neprihănire. În Cristos, bărbatul şi femeia îşi amintesc că sunt aliaţi, nu duşmani.

Cuvintele lui Pavel din 1 Corinteni 11:1012 ne arată mai clar ce putem şi ce ar trebui să fim unii pentru alţii. Haide să analizăm pasajul verset cu verset. Traducerea parafrazată a versetului 10 din versiunea The Message sună astfel:

> Apropo, nu căutaţi mai mult decât este în diferenţele dintre bărbaţi şi femei. Nici bărbatul, nici femeia nu se descurcă singuri şi nici nu pot pretinde că au prioritate.

În Cristos, bărbaţii şi femeile sunt mai degrabă interdependenţi decât independenţi. În ultimă instanţă, şi unii, şi alţii îşi au obârşia în Dumnezeu, însă versetele acestea abordează străvechea rivalitate cunoscută sub numele de lupta dintre sexe.

Deosebirile dintre noi au avut menirea de a ne ajuta să ne completăm unii pe alţii. Acolo unde există dependenţă reciprocă şi acceptare, supremaţia şi ierarhia sunt eliminate. Cuvintele poetice ale traducerii The Message continuă să expună astfel această rivalitate:

> Bărbatul a fost creat întâi, ca o oglindire frumoasă şi strălucitoare a lui Dumnezeu, într-adevăr. Dar capul aşezat pe umerii unei femei pune în umbră în mod vădit frumuseţea capului „capului" ei, adică a soţului. (v.11)

Pavel trece aici de la subiectul bărbatului şi femeii la cel mai specific al soţului şi soţiei. Îmi place mult valoarea pe care o conferă ambelor genuri. Soţul meu mă face să arăt bine prin felul în care Îl iubeşte pe Dumnezeu, pe mine şi pe copiii noştri, după cum şi eu îl fac să arate bine

prin modul în care Îl iubesc pe Dumnezeu, familia noastră şi pe el. Pavel revine apoi la subiectul mai general al celor două genuri, lăsând deoparte dinamica întâlnită în căsnicie.

> Prima femeie a venit din bărbat, într-adevăr; dar de atunci încoace, fiecare bărbat vine dintr-o femeie! (v. 12)

Originea femeii era ascunsă în coasta bărbatului, iar acum bărbatul este plămădit în pântecele femeii. Femeia a fost întâia născută dintr-un bărbat, din Adam, iar apoi noi toţi ne-am născut din al doilea Adam, adică din Isus. Pavel continuă astfel:

> Iar fiindcă totul îşi are în cele din urmă obârşia în Dumnezeu, haideţi să încetăm să mai trecem prin obişnuitele discuţii despre „cine este cel dintâi”. (v. 12)

Rivalitatea privitoare la întâietate şi la superioritate ar trebui să se oprească pe dată, cu un scrâşnet asurzitor, când înţelegem cine este Dumnezeu. Trebuie să ne redobândim perspectiva divină care ne spune că numai Dumnezeu este sfânt. El este cel dintâi şi cel de pe urmă, începutul şi sfârşitul, Alfa şi Omega. Nimeni nu conduce şi nimeni nu iubeşte ca Tatăl nostru.

Aceasta înseamnă că El nu Îşi iubeşte fiii mai mult şi fiicele mai puţin. El nici nu iubeşte fiecare gen în mod egal, ci iubeşte bărbatul şi femeia în mod unic. Atunci când ne ridicăm unul deasupra celuilalt, ne îndepărtăm de imaginea Lui, fiindcă Dumnezeu a ales genul ca un mod de a Se exprima pe Sine.

Bărbaţii şi femeile în Biserica primară

În lipsa unei înţelegeri sănătoase a istoriei noastre, ne micşorăm deseori destinul, dar nu am nicio îndoială că Duhul Sfânt smulge vălul pe care duşmanul a căutat să îl aşeze peste înţelegerea noastră. Atunci când cercetăm Scriptura, nu putem să nu observăm că Biserica primară a fost o forţă demnă de luat în seamă. Când cultura vremii a încercat să îi îngrădească mişcarea, aceasta nu a făcut decât să i-o extindă şi să o ajute să câştige noi teritorii. Primii creştini nu s-au făcut mici de frică în faţa ordinelor împăraţilor lumii, fiindcă ei îşi plecaseră deja genunchiul înaintea Dumnezeului celui Preaînalt. Ei trăiau *zilnic* o viaţă de semne şi minuni, înţelegând că autoritatea lor ultimă se găsea pe tărâmul nevăzutului.

Aceşti ucenici au purtat amprenta Duhului lui Dumnezeu, au fost puşi deoparte pentru a săvârşi isprăvile Lui. Nu îţi închipui că în sanctuarele lor bărbaţii şedeau într-o parte, iar femeile în alta; cel mai adesea, ei se întâlneau în case, în locurile unde îşi desfăşurau activitatea, în catacombe şi chiar pe corăbii şi în temniţe. Aceşti credincioşi erau din orice seminţie, de orice limbă sau obicei şi, cu toate acestea, erau uniţi de unul şi acelaşi Duh Sfânt. Atât bărbaţii, cât şi femeile alcătuiau laolaltă un singur trup, mireasa lui Cristos. Atunci când suntem una, nu există mai multe tabere, ci doar cea a lui Dumnezeu. Ucenicii împărtăşeau Evanghelia din casă în casă. În Fapte 2:42-44 vedem o imagine a modului organic în care creştea acest trup:

> Ei stăruiau în învăţătura apostolilor, în legătura

> frăţească, în frângerea pâinii şi în rugăciuni. Fiecare era plin de frică şi prin apostoli se făceau multe minuni şi semne. Toţi cei ce credeau erau împreună la un loc şi aveau toate de obşte.

Expresia „toate de obşte”, adică în comun, nu ar trebui limitată la nevoile lor; ea includea şi închinarea, teama de Domnul, părtăşia, mesele, rugăciunile şi bunurile materiale. Modul în care se manifesta acest „în comun” era reciproc, răspândit, zilnic şi colectiv.

Bărbaţii şi femeile erau îndeajuns de apropiaţi pentru a fi devotaţi unii altora atât în domeniul părtăşiei, cât şi al învăţăturii. Învăţătura fără părtăşie nu dă naştere unei comunităţi în care credincioşii îşi slujesc unii altora, împlinindu-şi nevoile. Adevărul este că învăţătura lipsită de discuţiile din jurul mesei încurajează o mentalitate elitistă sau distorsionează adevărul. Ceea ce învăţăm este pus la încercare prin modul în care trăim adevărul, nu prin ceea ce cunoaştem ca fiind adevărat. Mult prea mulţi sunt victimele conflictului reprezentat de ceea ce ştiu la nivelul minţii dar nu trăiesc în viaţa de fiecare zi. Este nevoie deopotrivă de familie şi de prieteni pentru a adopta o abordare holistică în aplicarea adevărului.

În această Biserică primară, femeile aveau o voce. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, atunci incidentul cu Anania şi Safira ar fi decurs în alt mod. În Fapte 5:1-11 găsim povestea unui soţ care, în absenţa soţiei lui, îl minte pe Petru şi apoi cade mort la pământ. După trei ore soseşte şi soţia lui. Ea nu ştie nimic despre moartea soţului ei, dar ştie ce răspuns trebuie să dea în faţa celorlalţi. Când Petru o ia la întrebări,

repetă minciuna cu privire la care se înţelesese cu soţul ei şi, aidoma lui, cade moartă la pământ. Ideea pe care vreau să o subliniez este aceea că, în contextul unei mari părţi a învăţăturii despre supunere pe care o primim astăzi, ea ar fi trebuit să „acopere sau să onoreze dorinţele soţului ei" minţind. Dar atunci când Safira a ales să mintă în loc să spună adevărul, şi-a pierdut viaţa drept pedeapsă. Ea şi-a folosit în mod greşit glasul. Dacă i-ar fi spus lui Petru adevărul, ar fi rămas în viaţă.

Acolo unde există o revelaţie copleşitoare a îndurării şi a harului, nimeni nu mai poate fi lăsat pe dinafară. Femeile şi bărbaţii contribuiau deopotrivă în cadrul comunităţii. Mulţi dintre ei experimentau pentru prima oară o asemenea dinamică. Dumnezeu i-a uns pentru a lua parte la restaurarea a ceea ce răpise căderea. Bărbaţii şi femeile munceau împreună, cu har şi putere, în „câmpurile cetăţilor lor şi în colţurile îndepărtate ale lumii". Pasajul din Fapte 2:46-47 descrie ritmul Bisericii primare în felul următor:

> Toţi împreună erau nelipsiţi de la templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă şi luau hrana cu bucurie şi curăţie de inimă. Ei lăudau pe Dumnezeu şi erau plăcuţi înaintea întregului norod. Şi Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiţi.

Versetele surprind ritmul de fiecare zi în care se desfăşura existenţa Bisericii primare. Credincioşii iudei mergeau împreună la templu, se strângeau în case la părtăşie şi stăteau în jurul mesei cu inimi recunoscătoare şi generoase. Viaţa lor era plină ochi de laude la

adresa lui Dumnezeu, iar ei aveau trecere înaintea oamenilor.

De ce ne-am închipui că mireasa lui Isus, Biserica Lui, ar exclude vreodată, ar desconsidera sau ar minimaliza rolul femeilor? De ce am acceptat minciuna că noi nu putem face parte din rândul eroilor, aidoma bărbaţilor?

De prea multă vreme ideea *bărbaţilor şi a femeilor care lucrează împreună* a fost ţinută ascunsă. Efectul negativ al vieţii trăite sub semnul segregării produse de egoism şi prejudecăţi i-a rănit atât pe bărbaţi, cât şi pe femei.

Dar acesta nu este sfârşitul poveştii noastre, nici ultimul ei cuvânt. În proiectul conceput de Dumnezeu, genul nu este menit să producă nici răni, nici să constituie câmpul de luptă al rivalităţilor. Noi suntem aduşi laolaltă de diferenţele dintre noi şi suntem mai puternici împreună decât suntem separat. Măreţia trăirii în unitate a fiilor şi fiicelor lui Dumnezeu aşteaptă încă să fie revelată lumii noastre. Iar prin unitatea aceasta, chipul lui Dumnezeu va fi dezvăluit, iar slava Lui va străluci în sfârşit în toată splendoarea ei orbitoare.

Întrebări de discutat

1. Care sunt unele dintre luptele pe care bărbaţii trebuie să le poarte singuri?
2. Ca femeie, ai experimentat vreodată tensiunea dintre chemarea lui Dumnezeu şi limitele tradiţiilor omeneşti?
3. Cum arată în viaţa ta Marea Trimitere?
4. Cum te-a făcut să te simţi descrierea

femeilor drept „nepotrivite”, „mai lesne crezătoare” şi „mai uşor de amăgit”?

5. Cum poţi îmbunătăţi nivelul abilităţilor tale în ce priveşte modul în care mânuieşti Evanghelia?
6. În ce domenii ai căzut în capcana jocului învinovăţirii?

RIVALITATEA ŞI ERICIU A DRAGOSTEI

Dragostea este frumuseţea sufletului.
Fericitul Augustin

De curând am participat împreună cu John la o sesiune de întrebări şi răspunsuri pe tema căsniciei, la una dintre bisericile noastre preferate. Întâlnirea din acea seară de duminică s-a desfăşurat în mijlocul celor care ne sunt la fel de apropiaţi ca membrii unei familii. La încheierea sesiunii a fost pusă o întrebare semnificativă: „După peste treizeci de ani de căsnicie, este ceva ce, privind în urmă, aţi fi făcut diferit?” Era rândul meu să răspund. Fiindcă mai rămăsese puţin timp, am vrut să fiu deopotrivă sinceră şi concisă. Am tras adânc aer în piept şi am mărturisit: „I-aş fi dat lui John dreptul să facă mai multe greşeli şi l-aş fi iubit mai neînfricat.”

Un freamăt a părut să străbată mulţimea. De unde stăteam eu, am văzut bărbaţi şi femei ştergându-şi în grabă lacrimile; am auzit multe suspine adânci şi i-am văzut pe mulţi încuviinţând în tăcere.

Frica este unul dintre cei mai mari rivali ai dragostei... egală în intensitate şi fatală în ce priveşte capacitatea de a degrada.

Atât de multe dintre lucrurile de care m-am temut în căsnicia noastră nici nu au fost măcar vreodată pe cale să se întâmple. Grijile care mă tulburau noaptea stăteau doar aliniate înaintea ochilor mei, dar nu au îmbrăcat nici măcar forma unei trăsături de penel pe pânza vieţii mele. Aceasta nu s-a întâmplat fiindcă eu am ştiut să o pictez atât de bine, ci datorită credincioşiei uluitoare a lui Dumnezeu.

Nu îmi place să greşesc, aşa cum nu place nimănui. Dar, privind în urmă, mi-aş fi asumat mai multe riscuri. Nu voi şti niciodată de această parte a veşniciei cât de multe a răpit frica din viaţa amândurora. Ştiu însă un lucru: frica este un sfătuitor groaznic în căsnicie. Ea va paraliza şi va ţine în lanţuri ceea ce dragostea tânjeşte să lase liber şi să pună în mişcare. Căci, fie că ne dăm seama, fie că nu, dragostea şi riscul sunt strâns legate între ele.

Eu am crescut într-o casă în care domnea mai degrabă frica decât dragostea. Frica a fost o voce care s-a auzit necontenit în căsnicia părinţilor mei. Ea s-a întreţesut şi în relaţiile lor de prietenie, şi atunci când secătuia resursele financiare ale familiei noastre. Niciodată nu erau destui bani, niciodată destulă dragoste şi niciodată destui oameni demni de încredere. Ecoul osândei ei răsuna în încăperile frumoasei noastre case şi se izbea de pereţii goi, pe care nu atârna nicio fotografie. Tatăl meu era constructor, dar frica a făcut ca în niciuna dintre casele în care am locuit să nu ne simţim acasă.

În nenumărate nopţi eu şi fratele meu stăteam în pat, încercând să adormim, în timp ce părinţii se certau până la ore târzii. La lumina unei lanterne, scriam în jurnalul meu şi făceam jurăminte în beznă. Credeam că aceste însemnări febrile aveau să mă protejeze. Mi-am promise mie însemi că nu voi fi *niciodată* vulnerabilă. În cele din urmă părinţii mei au divorţat (de două ori) şi apoi şi-au văzut fiecare de drumului lui, mai degrabă ca duşmani decât ca amici.

Când am devenit creştină, inima mea a găsit un cămin, dar aceasta nu însemna că ştiam cum să mă port în unul. În primul deceniu de căsnicie, am avut de înfruntat atât de multe dintre defectuoasele plase de siguranţă pe care mi le împletisem în copilărie. Refuzul de a fi vulnerabilă însemna că nu ştiam cum să iert sau să fiu iertată. Funiile acestor plase s-au răsucit în jurul meu şi aproape ne-au sugrumat căsnicia. Soţul meu nu semăna câtuşi de puţin cu tata, iar eu nu eram mama, dar uneori, în toiul neînţelegerilor noastre, din gura mea ieşeau cuvinte dureroase, ca un ecou al celor pe care le auzisem când părinţii mei credeau că dorm.

Eu duceam moştenirea fricii primită de la ei în viitorul meu şi trebuia să mă opresc înainte ca ea să pună stăpânire şi pe casa noastră. Imperfecţiunile lui John le scoteau la lumină pe ale mele la o scară mult mai mare decât îmi închipuisem eu că era posibil. În loc să fac ce ştiam că e bine, acţionam după scenariul învăţat în copilărie.

Deşi mie îmi fuseseră iertate multe, îi făceam parte cu mare zgârcenie lui John de clemenţă.

Legământul căsniciei se transforma cu repeziciune într-un contract, iar dragostea noastră scădea în tot acest răstimp.

Am refuzat să îl iubesc pe John cu neînfricare, fiindcă *mie* îmi era frică.

În încercarea de a mă proteja pe mine însămi, am început să revendic părţi mari din teritoriul inimii mele. În primii câţiva ani de căsnicie, am aflat că John adusese atât pornografia, cât şi masturbarea în relaţia noastră. (John şi eu am fost foarte deschişi pe tema aceasta.) Uitând cât de înţelegător se arătase John când venise vorba despre trecutul meu, eu m-am îndepărtat de el. Cumva, povaţa lui Isus de a ierta aşa cum am fost şi noi iertaţi a dispărut din mintea mea odată cu descoperirea păcatului lui John. Trăiam sub apăsarea fricii şi îl făceam pe el să se simtă ruşinat în timp ce se zbătea să se elibereze de dependenţe, cu puţin sprijin sau chiar fără niciun suport din partea mea. Nu am abordat problema ca pe o provocare *a noastră...* ci ca pe a lui. În parte, motivul pentru care nu l-am ajutat era acela că începeam să simt greutatea propriului trecut apăsând asupra mea şi, în consecinţă, am crezut că nu meritam ceva mai bun decât situaţia de care aveam parte.

Am început să ne certăm întruna. Eu m-am separat de John emoţional şi îi urmăream lupta de la distanţă. Într-un fel, faptul că îl judecam pe el mă făcea pe mine să mă simt în siguranţă. Dacă el nu se schimba, nu trebuia să îl iert. În acest context, şi alte domenii din viaţa noastră au început să aibă de suferit. Nu am nicio îndoială că aceasta a făcut ca primii câţiva ani ai căsniciei noastre să fie mai dificili decât era

nevoie.

Într-o seară, în mânia şi zdrobirea mea, am strigat spre Dumnezeu: „Îl voi ierta când se va schimba!”

În ce mă privea, toată încrederea dintre mine şi John fusese spulberată şi nu voiam să fiu dezamăgită încă o dată. Dumnezeu a răspuns declaraţiei mele cu o întrebare:

Ai încredere în Mine, Lisa?

Da.

Foarte bine. Atunci trebuie să îl ierţi pe John ca să se poată schimba.

Dumnezeu mi-a spus chiar şi cuvintele pe care trebuia să le rostesc în auzul soţului meu: „Cred că vrei să te schimbi şi te iert.”

Contrastul era uriaş între ele şi cele din scenariul meu obişnuit: „Voi crede că îţi pare rău când te vei schimba.”

Acest mod de gândire era atât de departe de cel obişnuit al meu încât am ştiut că Dumnezeu era Cel care mă călăuzea. Când i-am oferit lui John iertarea necondiţionată, a început procesul vindecării pentru amândoi. El a reuşit să iasă din întunericul ruşinii, păşind în lumină, unde a găsit eliberarea din legăturile care îl robeau. Această schimbare de perspectivă a fost un adevărat punct de cotitură. Puteam avea încredere în Dumnezeul cel neschimbător.

Dragoste neînfricată

Dragostea neînfricată nu se bazează pe performanţele unei persoane, ci pe credincioşia iubitoare a lui Dumnezeu. Când îmi mărturisesc păcatele şi luptele înaintea Tatălui, în Numele lui Isus, nu sunt niciodată făcută de ruşine. El crede că viitorul meu va fi mai bun.

Se întâmplă adesea ca atunci când oamenii ne dezamăgesc să începem să le oferim dragoste cu ţârâita, proporţional cu greşelile lor, ca să minimalizăm orice risc viitor.

Fiindcă ne temem să ne implicăm cu toată inima… dăm înapoi. C.S. Lewis a explicat cu multă înţelepciune greşeala acestei abordări în cartea sa, *Cele patru iubiri:*

> A iubi câtuşi de puţin înseamnă a fi vulnerabil. Iubeşte orice şi inima îţi va fi chinuită şi poate chiar frântă. Dacă vrei să te asiguri că o vei păstra intactă, nu o da nimănui, nici măcar unui animal. Inveleşte-o într-un loc sigur, în hobbyuri şi mici extravaganţe; fereşte-te de orice complicaţii sentimentale. Incuie-o în coşciugul propriului egoism. Dar în acel coşciug, în siguranţă, beznă, nemişcare şi lipsă de aer, se va schimba. Nu va fi zdrobită; va deveni incasabilă, impenetrabilă, irecuperabilă. A iubi înseamnă a fi vulnerabil.[1]

Iată concluzia: *a iubi înseamnă a fi vulnerabil.* Poate că nu ne place această asociere, însă în ce mă priveşte am învăţat că ea nu poate fi evitată. (Şi, crede-mă, am încercat.) Nu presupune însă că *vulnerabilitatea* te pune în postura de a fi siluită. De fapt, ea te pune în postura de a fi *absolvită,* fiindcă dragostea nu dă greş niciodată.

Haide să cercetăm mai îndeaproape riscul pe care îl implică vulnerabilitatea. Una dintre definiţiile termenului *vulnerabil* este cea de „expus”. Putem pune cu uşurinţă semnul egalităţii între *vulnerabil* şi *dezgolit.* Este riscant să fii dezbrăcată, fiindcă nu mai rămâne nimic ascuns şi nimic protejat. În mod ideal, dragostea este un loc al siguranţei, în care eşti

goală fără să îţi fie ruşine.

Cultura noastră face mult prea repede saltul de la „gol” la „sexual”. Aş vrea să vedem ce înseamnă să fim goale, fără să ne fie ruşine, având inima dezvelită. Ne găsim în poziţia cea mai puternică atunci când stăm deschise înaintea Dumnezeului nostru. Chiar dacă ni se pare paradoxal, este mult mai bine să stăm goale înaintea lui Dumnezeu decât să încercăm în zadar să ne acoperim firea omenească folosind zdrenţele ruşinii sau hainele neprihănirii proprii.

Isus a devenit vulnerabil de dragul nostru când S-a dezbrăcat pe Sine de natura Lui divină pentru a Se face ca noi, aşa încât noi să putem deveni ca El. Isus a devenit vulnerabil ca să ne descopere dragostea lui Dumnezeu faţă de noi. Acesta este motivul pentru care putem iubi neînfricat, putem crede în mod uluitor şi putem spera în mod revoltător.

Dacă vrei să iubeşti neînfricat, atunci mergi înainte şi crede în mod uluitor. Ancorează-ţi speranţa în ape atât de adânci încât ceilalţi să o găsească înfricoşătoare.

Credinţa, speranţa şi dragostea: acestea trei rămân. Ele convieţuiesc împletindu-se armonios laolaltă pentru a ne da tăria de care avem nevoie ca să rămânem în picioare. Cea mai mare dintre aceste trei forţe este dragostea. Fără ea, nu există credinţa adevărată şi nici speranţă.

Dumnezeu este dragoste. Dragostea este veşnică. Ea nu dă greş niciodată; nimic din ce este încredinţat dragostei nu se pierde vreodată şi tot ce se naşte din dragoste nu poate pieri. Dar există anumite locuri în care dragostea nu poate creşte; ea nu poate înflori

Opusul fricii nu este credinţa, nici măcar curajul

în tovărăşia rivalei ei, frica. Aceasta din urmă are capăt; de fapt, ea însăşi este un capăt de drum înfundat. Frica este un duh rău care duce la chin şi suferinţă. Frica ne dă sfaturi de pe scaunul ei aşezat la umbra îndoielii, în vreme ce dragostea îşi extrage înţelepciunea din lumina credinţei. Dacă urmezi prea multă vreme sau prea îndeaproape sfaturile fricii… vei da greş.

Cu mulţi ani în urmă, când scriam prima mea carte, am avut revelaţia faptului că opusul fricii nu este credinţa şi nici măcar curajul. ci dragostea. Ar fi trebuit să îmi amintesc lecţiile copilăriei, care spuneau că dragostea l-a făcut curajos pe Leul cel Fricos din *Vrăjitorul din Oz.* Ideea aceasta a prins cu adevărat contur când am inserat în pasajul din 1 Corinteni 13 atributele opuse fricii:

> Frica este nerăbdătoare şi lipsită de bunătate, în timp ce invidiază şi se laudă; este arogantă şi necioplită. Frica ţine morţiş să i se facă pe plac; este irascibilă şi plină de resentimente; se bucură de rău mai degrabă decât de adevăr. Frica nu acoperă nimic, nu crede nimic, nu speră nimic, nu suferă nimic. Frica se va sfârşi.

Roadele şi motivaţiile fricii sunt opuse căilor dragostei. Orice lucru bun pe care l-am făcut vreodată, orice lecţie de viaţă pe care am învăţat-o a presupus să trec dincolo de vălul fricii.

Sunt unii oameni căutători de adrenalină care iubesc fiorul pericolului. Ei sunt curajoşi, însă numai cei ce iubesc sunt neînfricaţi.

Dumnezeu este dragoste. Dragostea este neînfricată. Dumnezeu este neînfricat. Noi suntem ale lui Dumnezeu. Noi putem iubi

neînfricat. Suntem în postura de a iubi fără frică atunci când primim dragostea neînfricată a lui Dumnezeu pentru noi. Cei care iubesc neînfricat. trăiesc neînfricat.

Poate că această progresie pare evidentă, dar sunt mulţi cei care se poartă ca şi cum Dumnezeu ar fi fost luat prin surprindere. Suntem cuprinşi de teamă sau furie în urma a ceea ce auzim şi vedem, iar apoi ne închipuim că răspunsul Lui faţă de cruzime, ticăloşie sau calamitate îl oglindeşte pe al nostru, însă nu este aşa.

Dragostea desăvârşită

În absenţa motivaţiei dragostei, cei curajoşi nu fac decât să îşi etaleze bravada. Faptele lor caută mai mult să îi impresioneze pe alţii decât să le manifeste dragostea. Nu este suficient *să ne arătăm* curajoase, căci fapta cea mai curajoasă pe care o poate face vreun om este de a se pune de-a curmezişul răului de dragul altuia. Aceasta înseamnă că vor fi momente în care ne jertfim viaţa în loc să ne ridicăm la luptă.

> Nu este mai mare dragoste decât să-şi dea cineva viaţa pentru prietenii săi. (Ioan 15:13)

Traducerea The Message sună astfel:

> Aceasta este cea mai bună cale de a iubi: jertfeşte-ţi viaţa de dragul prietenilor tăi.

O astfel de faptă nu este făcută pentru a impresiona, ci e săvârşită de dragul altora. Pasajul din 1 Corinteni 13:3 cântăreşte în felul următor curajul şi sacrificiul lipsite de dragoste:

> Şi chiar dacă mi-aş împărţi toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aş da trupul să fie ars şi n-aş avea dragoste, nu-mi foloseşte la nimic.

Un jurământ al sărăciei sau un act de martiraj *lipsite de dragoste* nu sunt nimic mai mult decât o jertfă religioasă.

Isus a fost iubit profund de Tatăl Lui şi El a ales să iubească la fel de profund cum L-a iubit Tatăl. Dragostea I-a dat tăria să îndure pe baza credinţei, iar noi suntem viziunea nădejdii Lui.

Isus m-a iubit în ciuda trecutului meu. El nu S-a temut că voi face greşeli în viitor. A ştiut că voi face. Deşi noi toate *facem greşeli,* aceasta nu înseamnă că tu eşti o greşeală. În cazul în care crezi că eşti o greşeală... greşeşti.

Cu toate că eu păcătuiesc, aceasta nu înseamnă că eu sunt un păcat. Indiferent ce simt eu în privinţa aceasta, Isus m-a făcut neprihănită. Răspunsul cel mai neînfricat şi mai plin de iubire pe care îl pot da faţă de speranţa Lui privitoare la mine este să onorez credinţa Lui printr-o viaţă de ascultare.

> Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El. (2 Corinteni 5:21)

Isus a promis că este răspunsul care întrece cu mult orice problemă a noastră. Îţi poţi folosi tot timpul şi energia concentrându-te asupra păcatului tău şi atunci nu va trece mult până nu vei mai vedea nimic altceva în faţa ochilor. Vei fi copleşită de păcătoşenia ta, iar când devine prea mult, îţi vei întoarce privirea spre păcătoşenia altora. Nu sunt surprinsă când aflu că un lider

care este dur cu ceilalţi oameni este şi mai dur cu el însuşi. Atunci când privesc la mine, văd neajunsuri; când privesc la Cristos, imperfecţiunile mele se pierd în strălucirea Lui. Îmi place nespus mai mult perspectiva pe care mi-o oferă El.

Când îţi întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie şi nu

ţi se umple faţa de ruşine. (Psalmul 34:5)

Isus nu îngăduie păcatelor noastre şi umbrelor să Îi învăluie şi să Îi întunece dragostea. Când ne simţim vulnerabile, este momentul potrivit pentru a ne ridica privirea cu speranţă, nu pentru a ne-o feri, acoperite de ruşine. Dragostea Lui desăvârşită se împotriveşte tuturor fricilor noastre. De ce aş îngădui ca temerile mele imperfecte să se împotrivească iubirii Lui desăvârşite? Chiar dacă nu înţeleg motivul în ecuaţia aceasta, am învăţat că pot avea încredere în Cel ce stă în spatele ei, fiindcă dragostea lui Dumnezeu este fără rival. El Şi-a îndreptat dragostea spre mine; de aceea, şi eu aleg să îmi îndrept speranţa spre El. Îngăduie-mi să modific puţin Psalmul 91, ca să putem vedea în el mesajul lui Dumnezeu pentru fiicele Lui.

Fiindcă ea Mă iubeşte, zice Domnul, de aceea o voi izbăvi; o voi ocroti, căci cunoaşte Numele Meu. (v.14)

Dacă stăm să ne gândim mai bine... cum ar putea dragostea să ne pună în pericol când ea nu poate da greş? Dragostea are puterea de a vindeca toate rănile pe care ni le face viaţa.

Sunt multe feluri de a iubi neînfricat.

Iubirea plină de îndrăzneală îndreptată spre soţul nostru este doar una dintre sfere. Copiii şi părinţii ar trebui să fie iubiţi cu neînfricare. Prieteniile noastre ar trebui să fie hrănite cu dragoste, nu cu gelozie, spirit posesiv şi frică. Poţi iubi ceea ce faci şi locul unde lucrezi. Poţi iubi faptul că faci parte dintr-o organizaţie sau biserică. Poţi iubi lectura şi râsul. Indiferent unde găseşti dragoste, mai devreme sau mai târziu vei întâlni şi provocări, ba chiar şi dezamăgiri.

Aceasta ne duce la pasul următor: iubirea vrăjmaşilor. De ce ne-a cerut Isus una ca asta?

Fiindcă acesta este felul de dragoste care separă oile de capre. Noi ne deosebim de cei din jur când îi iubim pe semenii noştri care ne vor răul. Când tu *alegi* să îi iubeşti pe cei ce te leagă şi te rănesc. ceva se schimbă. Chiar dacă împrejurările rămân aceleaşi, nu mai eşti prinsă în capcană, ci eşti liberă.

Ţin minte că am citit cândva o poveste despre un sclav din timpul Războiului Civil care a ales să îşi ducă stăpânul rănit la medici, în loc să fugă şi să îl abandoneze pe câmpul de luptă. Nu a fost o alegere uşoară, însă hotărârea lui a dat la iveală faptul că era deja un om cu adevărat liber. Fapta aceasta a eliberat un om cu mult timp înainte ca armata Unionistă să îi învingă pe rebeli.

Cineva poate declara libertatea cu privire la tine în toate zilele vieţii tale, iar tu să alegi să rămâi legată sau poţi alege să umbli ca un om liber, în timp ce oamenii îşi închipuie cu nesăbuinţă că eşti proprietatea lor. Ştiu că,

tehnic vorbind, s-ar putea ca sclavia să nu devină niciodată o realitate în viaţa ta, însă când oamenii trăiesc cu simţământul că le datorezi ceva, aceasta este o formă de îndatorare. Sunt unii care par liberi dar, cu toate acestea, trăiesc legaţi. Nu poţi controla ce spun oamenii despre tine sau modul în care te percep, dar poţi alege cum le răspunzi.

Dragostea alege. Frica reacţionează.

Dragostea înseamnă libertate. Frica înseamnă robie.

Dragostea desăvârşită alungă frica.

Iubeşte oricum

Următorul citat al lui Kent M. Keith este atribuit deseori Maicii Teresa, fiindcă ea obişnuia să îl păstreze în preajmă ca să şi-l amintească mereu. Sunt sigură că aţi auzit porţiuni din el, dar iată aici textul în întregime:

Poruncile paradoxale

Oamenii sunt ilogici, nerezonabili şi egoişti.
Iubeşte-i oricum.

Dacă faci binele, oamenii te vor acuza că ai motivaţii egoiste. *Fă binele oricum.*

Dacă izbândeşti, vei câştiga prieteni falşi şi duşmani adevăraţi.
Izbândeşte oricum.

Binele pe care îl faci astăzi va fi uitat mâine.
Fă bine oricum.

Sinceritatea şi francheţea te fac vulnerabil.
Fii sincer şi franc oricum.

Oamenii cei mai mari, cu cele mai măreţe idei, pot fi împuşcaţi de oamenii cei mai mărunţi, cu minţile

cele mai mărginite.
Gândeşte la nivel mare oricum.

Oamenii îi acceptă pe cei ce le sunt subordonaţi, dar îi urmează doar pe cei aflaţi deasupra lor.
Luptă pentru câţiva subordonaţi oricum.

Ceea ce construieşti în ani întregi poate fi distrus peste noapte.
Construieşte oricum.

Oamenii chiar au nevoie de ajutor, dar s-ar putea să te atace dacă îi ajuţi.
Ajută oamenii oricum.

Dă lumii ce ai mai bun şi te vei trezi lovit cu piciorul.
Dă lumii ce ai mai bun oricum.[2]

Oamenii te vor dezamăgi... iubeşte-i oricum. Regăsesc atât de multe din povestea relaţiilor mele cu semenii în cuvintele lui Keith. Ai dezamăgit vreodată pe cineva? Eu da. Poate că oamenii aceia au clătinat din cap şi s-au îndepărtat murmurând: „Lisa e o mare dezamăgire pentru mine.” Duşmanii şi chiar prietenii te vor răni şi te vor trăda. Ştii ce trebuie să faci atunci. iubeşte-i oricum. Dacă vrei să clădeşti o viaţă fără rival, trebuie să o trăieşti dincolo de raţionamentele şi capacitatea omenească.

Ştiu că la început s-ar putea ca aceasta să nu aibă logică, însă atunci când le laşi oamenilor demnitatea de a învăţa din greşelile lor, îi împuterniceşti să acţioneze mai bine în viitor.

Odată ajunse aici, simt nevoia de a face următoarea precizare. Greşelile despre care vorbesc nu includ abuzul, trădarea sau acţiunile ilegale. Greşelile intră în categoria erorilor, a

neînţelegerilor şi a judecăţilor greşite. Acestea nu sunt fapte care însoţesc o intenţie infamă legată de perversiune, cruzime sau răzbunare. Eu mă refer la căderile de care avem cu toţii parte în timp ce ne îndreptăm în direcţia cea bună.

Atât cel neprihănit, cât şi cel netrebnic se împiedică, se clatină şi cad. Singura diferenţă este aceea că dragostea îl constrânge pe cel neprihănit să se ridice. Cel rău rămâne jos şi caută deseori să îi tragă şi pe alţii lângă el, pe când cel neprihănit se ridică, îi ridică şi pe alţii, iar apoi îşi continuă drumul (Proverbe 24:16). Dragostea alege întotdeauna să se ridice.

> Ci, credincioşi adevărului, în dragoste *[spunând adevărul în dragoste],* să creştem în toate privinţele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Cristos. Din El tot trupul, bine închegat şi strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură, îşi primeşte creşterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părţi în măsura ei, şi se zideşte în dragoste. (Efeseni 4:15-16)

Trupul este zidit atunci când adevărul este spus în dragoste. Dragostea produce creştere în toate domeniile vieţii. Cuvintele răutăcioase vatămă şi întârzie creşterea. Însă dragostea este mai puternică decât ura şi frica.

Abordarea dezamăgirii

Dezamăgirea este cultivată atunci când aşteptările nu sunt împlinite. Dragostea *crede* ce e mai bun despre alţii, ceea ce diferă substanţial de *a pretinde* ce e mai bun. Aşteptările se pot traduce în cerinţe, la fel cum

dragostea creşte şi se traduce în speranţă.

Eu am încredere în soţul meu, dar speranţa mea ultimă este ancorată în Dumnezeu. Eu şi soţul meu ne iubim unul pe altul, dar aceasta nu înseamnă că nu ne-am dezamăgit unul pe celălalt... din contră. Însă, în loc să trăim ca cetăţeni ai dezamăgirii, alegem să lăsăm în urmă tristele ei hotare. Mulţumim incidentului pentru aportul lui, ne ridicăm, învăţăm ce putem din greşelile noastre şi mergem mai departe. Am descoperit că abordarea aceasta este mai bună decât alegerea de a continua să gravităm în jurul dezamăgirilor noastre în timp ce arătăm la nesfârşit cu degetul spre greşelile celuilalt, analizându-le la nesfârşit din alte şi alte unghiuri.

Crede-mă, a fost o vreme în care noi (sau poate că numai eu) am crezut că aceasta era o idee bună. Credeam că, dacă examinam fiecare aspect al greşelii şi dacă acopeream fiecare faţetă a ei cu suficientă ruşine, ea nu se va mai repeta. (Am trecut prin această rutină nemiloasă atât în raport cu greşelile lui John, cât şi cu ale mele.)

Abordarea aceasta nu a fost benefică, fiindcă logica mea era deficitară. Iată ce s-a întâmplat ca urmare: am ajuns atât de înţepeniţi în tiparul nostru încât tot ce puteam vedea erau neajunsurile pe care le găseam cu atâta abilitate unul la celălalt. Am început să ne aşteptăm la ce era mai rău de la celălalt în loc să credem ce e mai bun. Amândoi am descoperit în partenerul de viaţă ceea ce căutam.

Eu îmi iubesc toţi copiii, dar aceasta nu

înseamnă că în relaţiile noastre nu s-au strecurat şi dezamăgiri. Deşi momentele de felul acesta au fost puţine şi au survenit la distanţe mari, iar cel mai adesea eu am fost cea care i-a dezamăgit, experienţele acestea fac parte din relaţiile noastre. Am şi prieteni pe care i-am dezamăgit.

Dezamăgirea nu înseamnă că dragostea ta a murit, ci doar că a venit vremea să programezi o întâlnire cu Duhul Sfânt şi să primeşti nişte sfaturi. Dragostea necesită implicare, iar implicarea adevărată presupune întrebări şi vulnerabilitate.

Dar, în ultimă instanţă, eu nu pot aştepta ca soţul meu, copiii sau prietenii să fie pentru mine ceea ce doar Isus poate fi. Dacă fac această greşeală şi fac din ei nişte salvatori, ei nu pot decât să mă dezamăgească, fiindcă i-am aşezat pe o poziţie la nivelul căreia nu se pot ridica.

În cele din urmă, greşeala nu stă în neajunsurile lor, ci în aşteptările mele greşite.

Atunci când aştepţi ce e mai bun, iar ei fac mai puţin decât atât... eşti dezamăgită. Când crezi ce e mai bun, iar ei fac mai puţin, înţelegi că povestea lor nu a ajuns încă la capăt.

Atunci când îţi vine să judeci şi să le-o retezi oamenilor alături de care Dumnezeu te-a chemat să zideşti, dai frâu liber unui mecanism de apărare. Într-adevăr, sunt unii oameni de care te îndepărtezi pentru că nu sunteţi pe aceeaşi lungime de undă. Sunt şi alţii care s-ar putea să îţi întoarcă ei spatele. Însă de cele mai multe ori oamenii se îndepărtează pentru că nu vor să se facă iarăşi vulnerabili odată ce au fost deja răniţi.

Dumnezeu crede întotdeauna lucruri mai bune despre mine decât cred eu însămi. El nu mă lasă în seama trecutului meu, fiindcă El îmi ţine în mâini viitorul. Dumnezeu mă scoate din culcuşul laşităţii şi fricii mele, pentru a aduce la lumină ce este mai bun în mine. Pavel a avut de dus unele dintre aceste lupte legate de aşteptări în relaţia cu biserica din Corint:

> Recunosc, am unele temeri că, atunci când voi veni, voi mă veţi dezamăgi pe mine şi eu vă voi dezamăgi pe voi, iar că din pricina frustrării pe care o vom resimţi unii în raport cu ceilalţi, totul se va nărui, dând naştere la certuri, gelozie, spirite încinse, părtinire, cuvinte pline de mânie, zvonuri răutăcioase, îngâmfare, tulburare. (2 Corinteni 12:20, The Message)

Haide să nu ne mai aşteptăm la dezamăgire, căci ceea ce invităm, aceea va veni. Când pretindem mereu mai mult şi când refuzăm să apreciem pe cineva până când se ridică la nivelul cerut, vom ajunge cufundate în izolare şi furie, după cum renegarea unui vis ne lasă pradă deznădejdii. Haide să credem cu privire la alţii ceea ce am vrea să creadă ei cu privire la noi… şi anume că ce e mai bun urmează să vină. Să credem că erorile lor sunt doar paşi greşiţi. Erorile tale nu au dreptul să îţi hotărască destinaţia.

Îţi poţi deschide inima înaintea lui Isus sau îţi poţi detesta în continuare trecutul. Numai tu poţi hotărî ce vei face.

Îi îndepărtăm fără milă pe ceilalţi când nu am avut noi înşine o revelaţie a milei.

Calea fricii

Frica este costisitoare. Ea te va jefui lăsându-te fără nimic. Îţi va răpi tăria, visurile, relaţiile, resursele financiare, credinţa şi speranţa. Frica vrea să întineze sau să îţi ia tot ce dragostea ar dărui fără plată. Frica nu se iveşte doar din când în când pe scenă; ea atacă necontenit şi alege fără greş momentul oportun.

Frica nu îţi va respecta momentele de odihnă... ea îţi va invada somnul, tulburându-ţi visele.

Frica este o forţă, o antiteză spirituală a puterii, dragostei şi minţii sănătoase care vin de la Duhul Sfânt. Frica vine să te paralizeze, aşa cum Duhul lui Dumnezeu vine să îţi aducă eliberare.

Frica nu îţi va răpi doar oportunităţile de a creşte, ci ea vrea totodată să îţi fure perspectiva privitoare la viitor. Atât dragostea, cât şi frica au un plan pentru viaţa ta. Una îţi vrea binele, iar cealaltă îţi doreşte răul.

Calea dragostei

În contrast cu frica, dragostea este generozitatea întrupată. Ea caută să îţi restaureze relaţiile, visurile şi speranţa. Fiecare dintre noi are acces la această cale a dragostei, făgăduită de Dumnezeu. Însă este greşit să ne închipuim că noile promisiuni ale dragostei se vor plia pe materialul vechi al fricii. Dumnezeu tânjeşte să pună laolaltă noul cu ceea ce este *înnoit.*

Nici nu pun oamenii vin nou în burdufuri vechi; altfel, burdufurile pleznesc, vinul se varsă

şi burdufurile se prăpădesc; ci vinul nou îl pun în burdufuri noi şi se păstrează amândouă. (Matei 9:17)

Înăuntrul tău există ceva *nou* ce frica vrea să stăvilească. Nu o lăsa. Dragostea celor neînfricaţi necesită un recipient cu totul nou. Odată ce ai acceptat vinul cel nou al dragostei,

începi să vezi totul în mod diferit. Ceea ce altădată priveai ca pe o corvoadă, vei considera acum drept o oportunitate de slujire. Vei începe să cauţi efectiv căi de a fi generoasă, în loc să alegi o viaţă în care să strângi doar pentru tine. Dragostea caută să îndepărteze frica.

O femeie neînfricată

Anul trecut, o prietenă apropiată mi-a trimis de ziua mea o felicitare care mi-a plăcut atât de mult încât am fixat-o pe rama oglinzii. Pe partea din faţă era desenată o tânără îmbrăcată în pantaloni cusuţi din bucăţi colorate din materiale diferite, iar textul spunea: „Nu contează doar îmbrăcămintea, ci cuvinte, nu contează ce porţi, ci felul în care o faci. Dragostea se poartă cel mai bine cu îndrăzneală. Dragostea este ceva ce modelezi.

Nu este nimic mai atrăgător decât atitudinea.”

Îţi voi spune un adevăr convingător: nu este nimic mai atrăgător decât o femeie neînfricată.

Nu o femeie nepăsătoare, ci una neînfricată. Fiicele neînfricate ale lui Dumnezeu poartă veşmântul promisiunilor Lui, luminate de credinţă. Este omenesc să privim *la* noi însene şi ni se cere să ne examinăm în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Însă nu ne facem nicio favoare atunci când ne privim *cu desconsiderare* pe noi însene.

Frica ne măsoară în funcţie de inabilităţile noastre; dragostea explorează cu neînfricare abilitatea lui Dumnezeu.

Frica respinge; dragostea atrage.

Ce înseamnă să fii atrăgătoare?

Crede-mă, nu e ceva ce se rezumă doar la felul în care arăţi. Şi accidentele de maşină atrag multă atenţie. Pentru a înţelege mai bine ideea, haide să vedem care este rădăcina cuvântului *a atrage,* care înseamnă „a face să se apropie sau să se lipească”. Termenul mai înseamnă „a trage spre sine, ca forţa unui magnet”, „a suscita interes şi emoţie”.

Viaţa ta este un magnet fie pentru blesteme, fie pentru binecuvântări. De aceea, întreabă-te pe tine însăţi:

De ce anume te temi?

Ce te provoacă dragostea să înfrunţi?

Pe cine refuzi să ierţi, aşteptând mai întâi să se schimbe?

Ai împletit o adevărată plasă încâlcită a declaraţiilor care exprimă frica?

A sosit vremea să schimbi situaţia. Începerea acestui proces este la fel de uşoară precum repetarea declaraţiilor cerului pentru viaţa ta, care sunt de o minunăţie fără rival. Pentru a te ajuta să începi, am scris o rugăciune pentru tine, inspirată din cuvintele adresate de Pavel lui Timotei.

Fiica mea preaiubită, mă rog pentru o revărsare mai mare a harului, dragostei şi bunăstării divine în viaţa ta, din partea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, şi a Domnului nostru Isus Cristos! Îţi scriu ca să te încurajez să înflăcărezi focul darului spiritual pe care l-ai primit de la Dumnezeu. Căci Domnul nu îţi va da niciodată un duh de frică şi laşitate, ci

> Duhul Sfânt îţi dă putere, dragoste şi o judecată sănătoasă! De aceea, nu te ruşina de mărturisirea Domnului nostru... ci învinge fiecare rău prin revelarea puterii lui Dumnezeu. El ne-a dat viaţa învierii şi ne-a atras la Sine prin chemarea Lui sfântă pentru viaţa noastră. Iar aceasta nu este datorită vreunui bine făcut de noi, ci ca urmare a plăcerii Lui divine şi a harului minunat care a confirmat unirea noastră cu Isus, unsul Domnului, înainte să fi început timpul! (adaptare după 2 Timotei 1:2, 6-9)

Hotărăşte să rosteşte aceste cuvinte ca pe voia lui Dumnezeu pentru viaţa ta. Vrei să te rogi împreună cu mine?

Tată ceresc,

Primesc revărsarea harului, dragostei şi bunăstării Tale în viaţa mea. Vreau să înflăcărez darul spiritual pe care mi l-ai dat. Doamne, ştiu că nu mi-ai dat un duh de frică, aşa că mă lepăd de poveţele temerii. Tată, Iţi mulţumesc pentru că îmi redai ceea ce mi-a răpit acest hoţ.

Tu mi-ai dat Duhul Sfânt, care îmi oferă putere, autoritate, dragoste şi o minte sănătoasă, cu o judecată bună. Aleg astăzi să iubesc. Nu mi-e ruşine de Evanghelie, nu voi da înapoi copleşită de frică şi voi iubi cu neînfricare.

Întrebări de discutat

1. Care sunt câteva dintre modurile în care ai putea iubi cu mai multă neînfricare?
2. Există în căsnicia ta o problemă pe care ai etichetat-o drept problema soţului tău, nu „a voastră”?
3. Există domenii în care lipsa vulnerabilităţii

a fost înţeleasă drept lipsă de iubire? Ce paşi poţi face pentru a schimba situaţia?

4. Care sunt domeniile vieţii tale în care ai pus semnul egal între a *face* o greşeală şi a *fi* o greşeală?
5. Există un loc în care ai căzut şi te temi să te ridici? Vorbeşte deschis despre aceasta cu o prietenă sau o persoană iubită.
6. Rezumă diferenţa dintre o femeie neînfricată şi o femeie nepăsătoare.

8

FÂNTÂNI ADÂNCI

> Încercările ne învaţă cine suntem; ele sapă glia şi ne ajută să vedem din ce suntem făcuţi.
>
> Charles Spurgeon

Voi porni de la prezumţia că doreşti să fii o fiică a lui Dumnezeu plină de profunzime. Dacă doreşti profunzimea, e nevoie să începi să sapi.

Sunt de acord cu spusele lui Charles Spurgeon: încercările sunt, într-adevăr, o revelaţie. Cel puţin ale mele sunt. Ele au menirea de a deveni dascălii noştri, dar în cele din urmă depinde de noi să alegem ce fel de învăţăcei vrem să fim. Sunt multe zile în care primesc nota 5, adică una slabă, dar de trecere. Când se întâmplă aşa ceva, de obicei optez pentru o reluare. Adevărul este că, deşi nu îmi trăiesc viaţa perfect, vreau să o trăiesc bine. Eu am puterea de a alege dacă testele şi încercările vor servi drept mesageri sau dacă voi rămâne doar răvăşită în urma lor.

Noi avem *puţin* control sau chiar *deloc* asupra a ceea ce ni se întâmplă sau cu privire la ce se spune despre noi, dar suntem departe de a fi neajutorate când vine vorba despre propriile acţiuni. Noi avem puterea de a alege, ceea ce ne conferă un control deplin asupra reacţiei noastre. Şi, în timp ce îl citim pe Spurgeon, haide să mergem mai departe şi să analizăm puţin mai profund ceea ce sugera el că ar trebui să fie răspunsul nostru în faţa încercărilor.

„Am învăţat să sărut valul care m-a izbit de stâncă."

Acesta este un răspuns neconvenţional, neaşteptat faţă de lucrurile care ne iau pe nepregătite. Am privit-o de curând pe Sophia, nepoţica mea, jucându-se în valuri. Savura din plin plăcerea de a sări drept în ele. Indiferent de câte ori o răsturnau valurile şi ajungea sub apă... pentru ea totul era un joc. Se ridica râzând, îşi ştergea ochii şi se pregătea să întâmpine următorul val.

Spurgeon nu se referă la un ţărm stâncos, ci la stânca reprezentată de Cristos. Fiecare zi este o nouă oportunitate de a hotărî cum vom răspunde valurilor vieţii. Dacă intrăm în defensivă, atunci orice chestiune care iese la lumină va rămâne o problemă. Dacă ne smerim, atunci încercarea îngăduie Duhului Sfânt să ne sporească profunzimea şi, în consecinţă, capacitatea de a ajunge la evlavie. Provocările vieţii arată *din ce suntemfâcuţi,* fără a submina *cine suntem.* Identitatea noastră îşi are temeiul „în Cristos", pe baza a ceea ce a făcut El, nu noi. Încercările ne ajută să devenim mai asemănători lui Cristos şi, prin urmare, de nezdruncinat.

Cristos este stânca proverbială care este mai mare decât mine. El este însăşi esenţa noastră, stânca pe care ne găsim odihna în fiecare noapte şi pe care ne trezim în fiecare dimineaţă. Numai Isus este constanta şi coloana noastră vertebrală.

Pregătirea pământului

Haideţi să trecem de la mare la uscat. Eu locuiesc într-o regiune frumoasă, uneori verde, dar deseori aridă a statului Colorado, astfel că mi-e uşor să mă gândesc la viaţa mea folosind imaginea pământului. La noi pământul este tare, fiindcă are de înfruntat condiţii extreme. Dar, cu toate că pământul din grădina mea este tare, vreau ca inima să-mi fie sensibilă. Când sunt *peste măsură* de supărată din pricina unei ofense care mi-a fost adusă, fie că este vorba despre una măruntă sau despre una care mi se pare mare, nu pot să nu observ că pământul inimii mele a fost răscolit. Printre bulgării desprinşi de la locul lor văd nişte larve distrugătoare care caută să îşi croiască loc înapoi, unde erau ferite de ochii mei. Văd urmele săpăturilor făcute de ele sub scoarţă. Observ că, fără să îmi dau eu seama, ele începuseră să roadă din rădăcinile căsniciei mele şi încetiniseră creşterea florilor prieteniilor mele. Când se întâmplă aceasta (şi se întâmplă mai des decât aş vrea), conversaţia mea cu Tatăl sună cam aşa:

„O, nu! E îngrozitor! Cum s-a întâmplat una ca asta? Tată ceresc, ai văzut? Ai auzit ce am spus sau am gândit?” El îmi răspunde: „Lisa, cele

petrecute sunt o revelaţie pentru tine, nu pentru Mine. Aceste larve se aflau deja de ceva vreme în pământul tău. Întrebarea care se ridică acum este dacă vrei să le păstrezi şi să îţi pui în pericol recoltele viitoare."

La o inspecţie mai atentă, nu pot să nu observ seminţele care urmează să încolţească şi care au nevoie de timp. Ele sunt promisiunile profunde ale lui Dumnezeu care nu s-au împlinit încă în viaţa şi în familia mea. Încep să mă întreb dacă vor creşte vreodată. Tatăl meu îmi explică răbdător:

„Acest soi de pacoste se înmulţeşte rapid. Alegerea îţi aparţine întotdeauna: poţi împrăştia peste ele ţărâna scuzelor, acoperindu-le iarăşi activitatea, însă atunci ele vor rămâne acolo. Dacă vrei să scapi de ele, trebuie să renunţi la ele cu vorba şi cu fapta, şi să Îmi îngădui mie să le îndepărtez de acolo."

Înţelegând cât de vătămătoare sunt de fapt, mă lepăd de ele şi mărturisesc problema existenţei larvelor sordide ale invidiei, îndoielii şi fricii de oameni.

„Foarte bine! Acum, că tot am ajuns aici, vezi acele buruieni? Haide să le smulgem şi pe ele. Va fi mai uşor acum, când pământul e răscolit, iar apoi haide să mergem mai departe şi să semănăm sămânţa Cuvântului Meu în locul lor."

Aşteaptă o clipă... lupta devine acum reală. Larvele nevăzute sunt una, dar îndepărtarea fiecărui fir de buruiană care se vede, în timp ce aştept împlinirea promisiunii, e cu totul alta. Mă opresc contemplând cu nesăbuinţă ideea de a lăsa câteva buruieni la locul lor încă puţină

vreme. Ce ar fi să le las acolo până când răsare noua semănătură? Fără ele aş arăta ca o întindere stearpă de ţărână. Mă împotrivesc sfatului primit, spunând:

„Dar, Doamne, pământul meu va arăta atunci gol şi sterp.”

„Lisa, vrei să *arăţi* roditoare sau să*fii* roditoare?”

Aceasta este şi întrebarea generaţiei de astăzi. Este mai important felul în care arătăm decât ceea ce suntem? Dacă ne mulţumim doar cu a părea roditori, s-ar prea putea să compromitem anotimpurile viitoare ale creşterii. Ceea ce este semănat în ascuns va fi scos într-o zi la lumină, în văzul tuturor. Oftez cu năduf

„Ok; acum smulge-le.”

„Gata. Am terminat.”

lată-mă cu pământul inimii mele gol, dar fără a mă simţi ruşinată, fiindcă ştiu că promisiunile Lui vor creşte acum nestingherite adânc, înăuntrul meu. Încercările şi necazurile curăţă terenul şi îndepărtează ceea ce întârzie creşterea viitoare. Asemenea întâlniri ajută la rafinarea şi pregătirea noastră pentru potenţialul viitor. Sunt multe alte cuvinte cu care l-am putea înlocui pe cel de *încercări.* Puteţi pune în locul lui unul dintre următoarele: *interviuri, greutăţi, evaluări, durere şi suferinţă, experimente, examinări* sau pur şi simplu *teste.*

Punctele noastre tari şi slabe ies la iveală odată cu disconfortul produs de aceste experienţe. În mod colectiv sau individual, aceste încercări dificile au ca efect desţelenirea pământul uscat şi sterp al sufletului nostru,

pregătindu-l pentru ceva nou şi pentru anotimpul următor. În absenţa acestei lucrări de prelucrarea a pământului, o mare parte a apei Cuvântului lui Dumnezeu nu va putea fi absorbită în viaţa noastră. Inima ne va semăna cu un pământ întărit ca piatra din pricina secetei, astfel că nu mai poate pătrunde în el apa. Dacă pământul uscat nu este pregătit, apa ploilor se va scurge şi vom avea parte de secetă în mijlocul belşugului.

Încercările au totodată menirea de a ne învăţa cine este Dumnezeu.

A fost o vreme în care ţi-aş fi spus că, dacă trăieşti potrivit cu Cuvântul lui Dumnezeu, nu ţi se poate întâmpla nimic rău. Eram tânără, nesăbuită şi îndoctrinată cu o învăţătură care nu avea să reziste în faţa testului timpului. Eu o credeam profundă, când, de fapt, ea m-a pregătit doar pentru o viaţă superficială.

Toate lucrurile de care avem nevoie în ce priveşte viaţa şi evlavia se găsesc într-adevăr în Cuvântul lui Dumnezeu, însă încercările vieţii ne fac să ne plecăm pe genunchi, pentru ca acest adevăr să poată fi înrădăcinat în şi prin viaţa noastră. Când ne aflăm în postura aceasta, nu mai citim Cuvântul lui Dumnezeu ca pe nişte sugestii pentru a ne trăi viaţa adoptând cele mai bune practici, ci ca pe înseşi cuvintele vieţii.

Excavează-mi viaţa

Am avut parte de o etapă confuză în viaţa mea, mai cu seamă din pricina faptului că am preferat să joc teatru şi să îngrop problemele. Erau tânără, mântuită de curând şi căsătorită de puţină vreme, iar răscolirea pământului inimii

mele nu începuse încă. Scoarţa lui de-abia dacă fusese puţin zgâriată. Ţin minte când s-a schimbat totul. Eram cufundată într-o închinare şi rugăciune profundă. În mod ridicol îmi închipuiam că, fiindcă şedeam în biserică pe primul rând şi devenisem de curând soţie de păstor, puţine lucruri aveau nevoie de îndreptare în viaţa mea. Plină de încredere, L-am invitat pe Dumnezeu să îmi *excaveze* viaţa. Nu au trecut nici douăzeci şi patru de ore până am ajuns să regret cuvintele rostite.

> *„Drag Tată ceresc, am spus să excavezi? Îmi pot retrage cuvintele? Le-am ales în mod neinspirat într-un moment plin de pasiune. Ce voiam de fapt să Te rog era să Te ocupi de partea peisagistică a vieţii mele şi să îi adaugi accesoriile necesare.”*

El nu a acceptat să îmi retrag cuvintele. Termenul *excavare* fusese ales în urma călăuzirii Duhului Sfânt. Aidoma multor creştini, trăiam o viaţă cu năzuinţe adânci şi rugăciuni superficiale. Înaintea acestui moment periculos petrecut în închinare, în urma timpului meu de rugăciune mă simţeam goală. Cuvintele pe care le şopteam nu erau un catalizator în viaţa mea, fiindcă încă mă rugam mai degrabă din simţul datoriei decât împinsă de consacrarea mea faţă de Domnul. Mă rugam aşa cum îi auzisem rugându-se pe alţii. Da, mi se spusese că rugăciunea însemna pur şi simplu să stau de vorbă cu Dumnezeu, dar nu puteam să nu mă văd cu ochii minţii în sala tronului, înconjurată de făpturi angelice care trăgeau cu urechea şi îmi găseau ridicole cuvintele sărăcăcioase.

Din pricina acestei concepţii, nu ştiam cum să îmi îmbrac rugăciunile în cuvinte care să poată struni furtuna disperării pure care vuia înăuntrul meu. Nu ştiam nici ce puteam face cu foametea deznădăjduită şi dureroasă după ceva mai mult. De atunci am învăţat că Dumnezeu foloseşte încercările pentru a-mi adânci rugăciunile. Înainte să Îi dau voie lui Dumnezeu să îmi „excaveze" viaţa (cuvânt care mă face şi acum să bat în retragere), nu ştiam cum să Îl las pe El să Îşi facă mai profund lucrarea în mine. Orice greutate sau încercare era îndată legată! În loc să iau cu asalt încercarea, mă legam pe mine însămi de vechile obiceiuri, rămânând astfel captivă. Dacă încercările persistau, fugeam. Dacă nici fuga nu ajuta, atunci mă ascundeam, sperând că ele vor dispărea cumva de la sine.

Greutăţile din viaţa mea îmi provocaseră teama şi furia. Eram aspră cu alţii şi chiar mai aspră cu mine. Draga mea, în cursul câtorva decenii am aflat că Spurgeon avea dreptate. Privind lucrurile dintr-o perspectivă temperată acum de vreme, pot vedea că Scriptura ne spune *ai cui* suntem şi că răspunsul nostru în faţa încercărilor arată fără doar şi poate *din ce* suntem tăcuţi. Încercările au puterea de a ne transforma din ceea ce suntem în *ceea ce tânjim să fim.* Însă, undeva, pe drum, am cules ideea mincinoasă că am putea deveni eroi fără să intrăm vreodată în luptă.

TTA ź ZX • 1 /X •
Fântâni adanci

Îmi place când urmează să întâlnesc o persoană descrisă de alţii drept „o fântână adâncă”. Aceasta înseamnă că profunzimea ei întrece cu mult ceea ce se observă la suprafaţă. Fântânile adânci sunt misterioase şi au poveşti de istorisit, iar mie îmi plac poveştile. Oamenii descrişi astfel au trecut prin experienţe care au tulburat şi au contaminat alte fântâni, în vreme ce apa lor a rămas neîntinată. Fântânile adânci devin ape răcoroase în timp ce aduc altora împrospătare. O „fântână adâncă” presupune o capacitate mai mare de a oglindi imaginea celui ce se apropie de ea. Când stai de vorbă cu „o fântână adâncă”, s-ar putea să descoperi mai multe despre tine însăţi decât despre ea.

Cunosc nişte femei pe care le pot numi „fântâni adânci”. Ele sunt întotdeauna genul de persoane pe care vreau să le cunosc mai bine. Când mă aflu în preajma lor, la început mă simt sfioasă, fiindcă încă am atât de multe întrebări. Prefer mai degrabă să ascult decât să vorbesc atunci când mă aflu în apropierea unei „fântâni adânci”. Întotdeauna sunt mult mai multe de auzit decât cuvintele rostite efectiv. Îmi doresc să fiu o „fântână adâncă”, dar sunt încă momente şi domenii în viaţa mea în care seamăn mai degrabă cu o băltoacă.

Uneori, cunoaşterea unor „fântâni adânci” îmi dă de lucru în legătură cu inima mea. Ele nu sunt cu adevărat interesate de cărţile pe care le-am scris sau de conferinţele la care am fost invitată să vorbesc. Cele mai multe dintre ele au făcut deja toate aceste lucruri. Ele îmi sondează inima mai adânc. Nu vor să afle cum dăruiesc altora, ci cum aleg să îmi umplu propria inimă.

Îmi pun întrebări despre soţul meu, despre copii, despre nepoţi şi despre inima mea. Ele ştiu unde să ciocănească uşurel şi unde să sondeze. Înainte să îmi dau seama ce au făcut, ele trec peste toate barierele cu care m-am înconjurat pentru propria-mi siguranţă şi le spun tot (practică de care soţul meu nu este prea încântat). Nu mărturisesc totul sub ameninţarea represaliilor, ci ca urmare a bunătăţii cu care mă înconjoară.

În timp ce am întâlnit asemenea „fântâni adânci", am descoperit câteva lucruri. Pentru a deveni o astfel de fântână trebuie să mă implic în mod sănătos în domeniile vieţii. Profunzimea nu poate fi cumpărată, ci trebuie căutată. Ea vine când suntem suficient de curajoase pentru a fi sincere. În acest sens, profunzimea seamănă mai degrabă cu un muşchi dezvoltat prin întrebuinţarea constantă.

Fântâni ale dorinţelor

De curând, John şi eu am fost abordaţi de o agenţie de casting. O companie din domeniul divertismentului era pe cale să pregătească un spectacol televizat care urma să vorbească dintr-o perspectivă mai spirituală despre unele dintre subiectele profunde cu care ne confruntăm astăzi în lumea noastră. Nu era prima dată când eram abordaţi pentru un asemenea show. După câteva oferte venite din partea altor agenţi interesaţi de un reality show, mi-am dat seama că nu voiam să fiu parte a spectacolului. Am spus membrilor echipei noastre că nu mi se părea un pas potrivit. Însă ultimii agenţi i-au asigurat că de data aceasta

showul era diferit. Producătorii voiau un vehicul prin care să le amintească telespectatorilor despre zilele în care oamenii apelau la biserica lor locală atunci când aveau nevoie de răspunsuri. Fără nicio tragere de inimă, am consimţit să explorăm mai îndeaproape ideea.

John era într-un oraş, iar eu în altul, dar am fost de acord să stăm de vorbă cu agenţii în cadrul unei discuţii telefonice în grup. Ne-au pus o serie de întrebări la care le-am răspuns direct şi sincer. Eu una nu m-am aşteptat să mai fim sunaţi după aceea, dar am fost. Ne-au spus că le-a plăcut energia noastră şi că erau interesaţi să trecem la nivelul următor al procesului interviului. Acesta necesita o convorbire de o oră pe Skype. Ne-au trimis o listă cu întrebări la care sperau că vom putea răspunde în cursul interviului. Prima suna în felul următor:

> Fiica mea de şaisprezece ani întreţine relaţii sexuale cu prietenul ei care e mai mare decât ea şi mai experimentat sexual. Pentru ea, este primul partener. Ca mamă, ar trebui să o duc la nişte analize sau doar să îi dau anticoncepţionale? Ce ar trebui să fac?

Din punctul meu de vedere, întrebarea era foarte simplă. Fiica era minoră şi trăia în casa părinţilor ei. Eram foarte sigură pe răspunsul meu.

Am explicat că Biblia ne îndeamnă să fugim de curvie, nu să o înlesnim. Am recomandat familiei să aibă o discuţie cu tânăra, explicându-i de ce ea şi tânărul acela nu ar trebui să se mai întâlnească...

Înainte să dezvolt conceptul, agenta m-a întrerupt. Mi-a explicat următoarele: (a) cei doi aveau să îşi continue relaţiile sexuale; (b) nu doreau să ne audă citând din Biblie. Ei voiau doar nişte sfătuitori spirituali. Mi-a mai spus că agenţia formulase întrebările şi că aceasta era una dintre ele. Sora ei era tânăra cu pricina şi mama ei era cea care voia să ştie ce să facă. În momentul acela am înţeles că nu era nevoie să continuăm interviul.

Agenţia ştia că învăţătura noastră se baza pe Scriptură, dar nu voia să le transmitem oamenilor ce spune Biblia. Voiau să le dăm răspunsuri profunde şi spirituale, dar nu biblice. Există oare aşa ceva? Poate fi găsită înţelepciunea adevărată în afara sfatului lui Dumnezeu? M-am întrebat dacă nu cumva ar fi considerat admisibil să le citez mai degrabă un guru New Age. Ceea ce doreau agenţii de la noi erau nişte ape de suprafaţă al căror sunet părea însă a fi adânc, adică un fel de fântână a dorinţelor.

Ei voiau să evite conflictul. Nu doreau ca noi să ofensăm pe cineva spunând că o faptă anume ar putea fi greşită, ci aşteptau să binecuvântăm răul şi să îl numim bun. Concepţia lor era următoarea: „lucrurile sunt aşa cum sunt”, aşa că spuneţi ce e nevoie pentru a le face să pară bune. Alegeţi compromisul, dar faceţi-l în acelaşi timp să sune îndeajuns de asemănător cu adevărul. În acelaşi timp, nu voiau să ne exprimăm pe faţă convingerile creştine, ci ne încurajau să le păstrăm ascunse. Pentru ei, aceasta însemna că Dumnezeu este grozav, dar că Biblia şi Isus nu trebuiau să fie incluşi în

ecuaţie.

Cu alte cuvinte, sunt sigură că le-ar fi plăcut să mă audă dând un răspuns de felul acesta: „Da, fii o mamă iubitoare şi du-ţi îndată fiica la nişte analize pentru a depista eventualele boli cu transmitere pe cale sexuală. Dar în timp ce eşti acolo, cere să i se prescrie şi nişte anticoncepţionale pe care să le ia pe termen lung, pentru a nu rămâne însărcinată. Apoi, data viitoare când prietenul ei vine la voi acasă, tu şi soţul tău îi puteţi spune cât de mult vă preţuiţi fiica. Spuneţi-i că respectaţi faptul că el e mai mare decât ea şi cu mai multă experienţă sexuală. Întrebaţi-l dacă ar dori să accepte un pachet de prezervative ca dar din partea familiei voastre. În felul acesta ai face tot ce îţi stă în putinţă pentru a te asigura că nu contractează de la el vreo boală cu transmitere pe cale sexuală.”

Observaţi cât de grotesc este sfatul acesta? Înţeleg însă contextul. Producătorii nu voiau să audă adevărul biblic, ci doreau un soi de fântână a dorinţelor. De fapt, ei ne spuneau mie şi lui John: „Vă vom arunca vreo câţiva bănuţi, iar în schimb voi le veţi îndeplini oamenilor dorinţele. Binecuvântaţi-le păcatul şi faceţi-i să se simtă bine în starea în care se află.”

Mă tem că mult prea mulţi creştini se mulţumesc să li se facă urări de bine în loc să asculte ce au nevoie pentru a deveni o „fântână adâncă”. Sunt mult prea multe femei care tânjesc după profunzime, dar trăiesc o viaţă superficială. Ele ştiu că sfatul lumesc pe care îl urmează este doar un ecou gol al propriului glas, dar îşi închipuie că nu există ceva mai

mult... aşa că se mulţumesc cu o fântână a dorinţelor goale. Când meditează la viaţa lor.

Îşi doresc să nu fi spus una sau alta.

Îşi doresc să nu fi făcut una sau alta.

Îşi doresc să nu se fi căsătorit cu soţul lor.

Îşi doresc să fi mers la şcoală.

Îşi doresc să fi avut mai mulţi prieteni.

Îşi doresc să fi arătat şi ele ca altă femeie.

Îşi doresc să nu fi făcut anumite cumpărături.

Îşi doresc să se fi rugat mai mult.

Îşi doresc să fi citit mai mult Biblia.

Îşi doresc să fi fost mai disciplinate.

Îşi doresc să fi fost mai răbdătoare.

Dacă simplul fapt că ne dorim ceva ar transforma acel lucru în realitate, atunci am fi toate geniale, frumoase, puternice şi curajoase. Walt Disney spunea: „Un vis este o dorinţă care prinde contur în inima ta atunci când aceasta doarme dusă." Cred că aşa este, însă visul şi dorinţa devin realitate doar când faci ceva cu visul după ce te-ai trezit din somn. Dorinţa pune în mişcare *visul,* iar noi punem în mişcare *acţiunea.* Nu ajunge să îţi doreşti ca toate să meargă bine... trebuie să acţionezi bine. În felul acesta se dezvoltă profunzimea.

Pericolele amăgirii

Nimeni să nu se înşele [pe sine însuşi]. Dacă cineva dintre voi se crede *înţelept în felul veacului acestuia,* să se facă nebun ca să ajungă înţelept. Căci *înţelepciunea lumii acesteia este nebunie*

înaintea lui Dumnezeu. De aceea este scris: „El prinde pe cei înţelepţi în viclenia lor.” Şi iarăşi: „Domnul cunoaşte gândurile celor înţelepţi. Ştie că sunt deşarte.” (1 Corinteni 3:18-20)

Ştiu că textul foloseşte pronumele masculin, dar suntem conştiente cu toate că o femeie se poate amăgi la fel de uşor. Dar de ce ar vrea cineva, fie bărbat, fie femeie, să se inducă pe sine în eroare şi să se păcălească singur? Răspunsul este că nimeni nu vrea cu bună ştiinţă să fie amăgit. După cum spune mereu soţul meu: „Problema amăgirii stă în faptul că ea e amăgitoare.”

Amăgirea face ca lucrurile, oamenii, circumstanţele şi sfaturile să pară altfel decât sunt în realitate. Amăgirea poate face ca supunerea faţă de Dumnezeu să pară robie legalistă. Amăgirea poate face ca glasul unui duşman al sufletului tău să sune ca al unui prieten. Amăgirea poate merge atât de departe încât să facă *răul* să pară *bun* şi *binele* să pară *rău.* Puterea amăgirii stă în aceea că tulbură apele până acolo încât sunt atât de întunecate încât nu mai eşti sigură ce să crezi. Dumnezeu

a ştiut că vom ajunge în situaţia aceasta, aşa că ne-a dat un standard care să nu varieze odată cu trecerea timpului şi cu schimbarea culturii sau sentimentelor omeneşti. Standardul nostru este Cuvântul lui Dumnezeu, iar oamenii evlavioşi sunt purtătorii acestui standard.

Alegerea ne aparţine: ne dorim înţelepciunea acestui veac sau înţelepciunea nepieritoare? Ori de câte ori creaturile şi-au închipuit că sunt mai isteţe decât Creatorul lor, nu au făcut decât să se cufunde în amăgire. Cuvântul lui Dumnezeu este singurul care are puterea de a limpezi apele pe care le-au tulburat împrejurările. Fără sfatul Scripturii, vei cădea în capcana greşelii de a numi nesăbuinţa înţelepciune.

Ne dorim înţelepciunea acestui veac sau înţelepciunea

Când se întâmplă aceasta, te paşte riscul de a ajunge la convingeri greşite şi de a-ţi închipui că necinstea şi viclenia sunt totuna cu deschiderea şi sinceritatea. Nu uita că înţelepciunea şarpelui este învăluită în subtilitate şi viclenie. Subtilitatea îşi convinge adepţii făcând aluzie la ceva în timp ce urmăreşte să atingă un cu totul alt scop. Şarpele s-a deghizat într-un aliat care le oferea lui Adam şi Evei informaţii din interior. Pretinzând că era un prieten sincer căruia îi păsa de ei, le-a dat de înţeles că amândoi vor deveni mai asemănători lui Dumnezeu odată ce erau luminaţi şi ajungeau să cunoască binele şi răul. Le-a promis că se vor ridica la acest nivel fără a se supune înţelepciunii lui Dumnezeu.

Adam şi Eva nu au vrut să fie amăgiţi; ei au vrut ceea ce le promisese şarpele. Au ales să creadă că Dumnezeu îi minţise, în loc să respingă neadevărul pe care li l-a spus şarpele. Acesta le-a făgăduit că vor fi mai asemănători lui Dumnezeu, când ei au devenit de fapt păcătoşi, îndepărtându-se de chipul Creatorului. Scriptura ne avertizează:

> Chiar dacă toţi ceilalţi sunt mincinoşi, Dumnezeu rămâne adevărat. (Romani 3:4, NLT)

Calea pentru a lăsa în urmă amăgirea este cea a pocăinţei, atunci când numim înţelepciunea noastră nebunie şi când ne smerim înaintea Celui veşnic înţelept. Pocăinţa intervine când întoarcem spatele minciunii şi ne prindem strâns de adevăr. Ecoul promisiunilor subtile ale Satanei se face auzit pretutindeni şi astăzi pe pământ. Odinioară, sugestiile şarpelui au părut mai bune, mai blânde şi mai cuprinzătoare decât porunca lui Dumnezeu. La urma urmei, care dintre următoarele ţi se pare că sună mai bine? Mănâncă şi mori sau mănâncă şi dobândeşte înţelepciunea? Şarpele foloseşte împotriva noastră mândria şi nebunia noastră omenească. Cine nu vrea să creadă că e mai înţelept decât este de fapt? De aceea, vrăjmaşul alege să ne flateze. Adevărul este că, în afara lui Cristos, nu există înţelepciune adevărată. În afara Lui nu găsim alte resurse pe lângă cunoaşterea limitată de perspectiva noastră temporală, pământească.

> Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credinţă ca să se alipească de duhuri înşelătoare şi de învăţăturile dracilor. (1 Timotei 4:1)

Duhul înşelător ne va spune întotdeauna că putem găsi iluminare în afara Cuvântului lui Dumnezeu, că trăim într-o epocă nouă şi că Dumnezeu nu mai ţine la ceea ce a spus cândva. Aceste duhuri repetă ca un ecou cuvintele şarpelui: nu-I da ascultare lui Dumnezeu; fii tu propriul tău dumnezeu. Multor oameni le scapă faptul acesta, crezând că amăgirea este un fenomen izolat, în plasa căruia cad cei care au de-a face în mod vădit cu vrăjitoria şi cu închinarea adusă Satanei. Însă cel mai adesea duhurile înşelătoare şi demonii fac aluzie la un lucru în vreme ce ei urmăresc cu totul altul. Dacă eşti creştină, ei nu îţi pot lua sufletul, aşa că vor face tot ce le stă în putinţă pentru a te dezbrăca de autoritatea ta şi pentru a-ţi contamina fântâna. O parte atât de mare din ceea ce este de fapt păcătos în lumea aceasta a devenit obişnuit în epoca noastră. Pavel ne avertizează apăsat astfel:

> Fereşte-te de basmele lumeşti şi băbeşti. *Caută să fii evlavios.* Căci deprinderea trupească este de puţin folos, pe când *evlavia este folositoare în orice privinţă,* întrucât ea are *făgăduinţa* vieţii *de acum* şi a celei *viitoare.* (1 Timotei 4:78)

Nu face greşeala de a-ţi închipui că aceste basme sunt copilăreşti sau inofensive, doar pentru că au fost descrise drept ridicole şi caraghioase. Ele nu sunt nici copilăreşti, nici inofensive. Ele nu sunt poveşti de adormit copiii sau fabule împletite cu fantezii, menite să ne transmită un adevăr, ci sunt învăţături ale demonilor trimişi să ne ucidă, să fure şi să ne nimicească.

Nu există învăţătură adevărată în afara perimetrului sfatului lui Dumnezeu.

Isus nu Se opreşte niciodată la *ceea ce vrem noi să auzim;* El merge mai departe, în profunzime, şi ne spune *ceea ce avem nevoie să auzim.*

Scoaterea apei din fântâna noastră

Înăuntrul fiecăreia dintre noi este o fântână cât se poate de reală. Este vorba despre sufletul nostru, despre locul din care ne adăpăm. Ieremia îl numeşte rezervor:

> Căci poporul Meu a săvârşit două rele: M-a părăsit pe Mine, izvorul apelor vii, şi şi-a săpat rezervoare crăpate, care nu pot ţine apa! (Ieremia 2:13, NLT)

Fântâna sufletului nostru poate avea doar un strop de apă sau poate fi foarte adâncă; nivelul apei poate creşte sau poate scădea în funcţie de capacitatea noastră. Nu contează cât de adâncă este o fântână... dacă rezervorul este crăpat, nu va ţine apa. În timp, o fântână poate fi adâncită, întărită şi consolidată. Aidoma unei fântâni, sufletul nostru este un vas sau un rezervor. În el ne ţinem cele mai adânci năzuinţe, frici şi dorinţe.

Uneori apa din fântâna sufletului meu pare stătută. Alteori o pot simţi curgând, însă apa este întotdeauna acolo, fie că fântâna este goală, pe jumătate plină sau gata să dea pe dinafară. În lumea antică, duşmanii umpleau fântânile cu ţărână, fiindcă înţelegeau că apa era sursa vieţii. Perioadele dificile din viaţă pot acţiona la fel.

Când ne simţim fântâna astupată, o putem

deschide îngăduind celor mai adânci tristeţi şi doruri ale sufletului nostru să prindă glas. Când mă simt năpădită de noroi şi poate chiar meschină, uneori e nevoie doar de un cântec pentru a-mi umple fântâna şi a-mi reîmprospăta sufletul. Rezervorul nostru se umple când râdem şi petrecem timp cu familia şi cu prieteni evlavioşi. Citirea Cuvântului lui Dumnezeu, ţinerea unui jurnal şi rugăciunea mă împrospătează ca un pahar cu apă scoasă dintr-o fântână răcoroasă într-o zi de arşiţă.

Femeile şi trecutul lor

Noi toate avem un trecut. Al unora este mai colorat decât al altora. Unele dintre noi au un trecut bun, altele au unul îngrozitor. Ceea ce contează nu este dacă trecutul a fost crud sau bun cu tine; pericolul mai mare stă în încercarea de a-l trăi după ce a trecut. Noi nu am fost create pentru a trăi în umbra slavei sau a ruşinii, ci în lumina prezentului, în vreme ce privim spre un viitor de o strălucire crescândă. Aceasta este calea neprihănirii.

Am învăţat că natura umană tinde să privească înapoi şi să discute despre trecut, în timp ce Dumnezeu priveşte înainte şi ne declară viitorul. Este bine să auzim povestea vieţii semenilor noştri, dar pentru a merge înainte este mai important să le cunoaştem visurile.

Călătorind mult şi vorbind la diferite evenimente, am avut privilegiul să declar speranţă în viaţa a mii de femei. Aş vrea să fi putut vedea şi tu lumina înţelegerii strălucind pe chipurile lor când declar cu îndrăzneală:

> Atacurile din viaţa ta au mai mult de-a face cu ceea ce ai putea fi în viitor decât cu ce ai fost în trecut.

Dintr-o dată, ele înţeleg că povestea vieţii lor nu s-a încheiat. Îşi dau seama că viaţa lor conţine un element strategic şi că duşmanul a făcut din ele ţinta lui în mod metodic şi deliberat. În momentul acela, ele realizează ceea ce trebuie să ştii şi tu. *Trecutul* nu e niciodată esenţial, ci *viitorul.* Da, alegerile tale au consecinţe. Înţeleg lucrul acesta. Însă indiferent ce ai făcut, Dumnezeu a păşit deja înaintea ta şi a croit o cale acolo unde nu pare să existe una.

Tu priveşti în urmă şi îţi închipui că acţiunile tale au închis singura uşă de care aveai parte. Ia ghiceşte ceva! Aceasta este o minciună. Uşa este într-adevăr închisă, dar dacă te întorci vei vedea o alta care te aşteaptă. Poate că arată diferit sau presupune un drum mai greu, însă dacă lucrezi împreună cu Dumnezeu, El te va ajuta întotdeauna să ajungi unde trebuie să fii. El îţi va pune întotdeauna la dispoziţie uneltele de care ai nevoie pentru a da naştere unei fântâni adânci şi consolidate din care să se poată bea.

Problema este că prea multe dintre noi stau lângă o fântână a dorinţelor crăpată, cu un strop de apă în ea, şi plâng. Spunem: „Îmi doresc să nu fi făcut lucrul acela! Am stricat totul!”

Imposibil! Tu, frumoasa mea prietenă, nu ai atâta putere. Faptul că eşti o femeie care are un trecut nu înseamnă că nu poţi avea un viitor şi nici nu dă oamenilor dreptul de a-ţi controla viitorul. Dumnezeu este acela care controlează

viitorul tău. Sfântul Augustin ne arată cum putem începe să ne adâncim fântâna:

> Vrei să te ridici? Începe coborând. Faci planuri cu privire la un turn care va străpunge norii? Pune mai întâi temelia umilinţei.

Isus tânjeşte să ne întâlnească atunci când ne aflăm în starea cea mai de jos şi nu o singură dată, ci de multe ori. Mult prea adesea noi înţelegem nevoia de a-L întâlni în acel moment iniţial al mântuirii, doar pentru a trăi apoi cu impresia că El ne-a lăsat apoi să clădim singure de atunci încolo. Nimic nu este mai departe de adevăr. Noi Îl întâlnim întâi ca Domn al mântuirii, iar apoi în repetate rânduri, cu umilinţă, ca pe Cel care ne restaurează sufletul şi acoperă crăpăturile rezervorului inimii noastre.

Înecarea în ape puţin adânci

Când făceam cursurile pentru salvamari, am învăţat că în fiecare an mulţi dintre cei care se îneacă îşi sfârşesc viaţa la un pas de locul unde ar fi fost în siguranţă. Grupele de vârstă care prezintă cel mai ridicat grad de risc sunt reprezentate de cei foarte mici (de la cinci ani în jos), de cei tineri şi nesăbuiţi (băieţi între douăzeci şi douăzeci şi cinci de ani) şi de persoanele mai înaintate în vârstă (peste şaizeci de ani). Interesant este faptul că aproape jumătate dintre victimele înecului mor la o distanţă de maxim doi metri de locul unde ar fi fost în siguranţă. Îi cuprinde panica şi nu îşi mai dau seama cum să se folosească de locul în care se află. Acesta este motivul pentru care un mare

număr dintre victime se îneacă în ape puţin adânci. Dacă ar avea prezenţă de spirit, şi-ar înfige picioarele în nisip şi ar sta acolo până la venirea ajutorului sau ar putea folosi fundul apei pentru a se împinge deasupra cu vârful picioarelor ori ar putea chiar ieşi singuri din apă pe uscat. Nu întotdeauna adâncimea e cea care ucide, ci panica de care sunt cuprinşi oamenii când se întâmplă ceva neaşteptat, chiar dacă se află în ape puţin adânci. Cei nesăbuiţi nu iau în seamă apa şi se cred invincibili.

Haide să nu facem parte dintr-o generaţie de femei care se îneacă în ape puţin adânci; haide să Îi îngăduim Duhului Sfânt să sape mai adânc.

Cum să trăim bine

Când viaţa aceasta pământească se sfârşeşte, cu toţii sperăm să auzim cuvintele: „Bine, rob bun.” Cuvântul *bine* descrie *felul* în care facem orice ni se cere. În contextul vieţii şi al iubirii omeneşti nu există calificativul: *„Perfect,* rob bun”, ci numai oameni imperfecţi care trăiesc *bine*. Cuvântul *bine* este un dar pentru fiecare dintre noi. Este un termen care înseamnă sănătos şi solid. El descrie oameni care eşuează şi cad, dar care se ridică de fiecare dată după aceea. Întotdeauna trebuie să ne ridicăm cu o dată în plus faţă de numărul căderilor.

Aceasta este atitudinea pe care trebuie să o adoptăm dacă vrem să dezvoltăm o profunzime care ne va ajuta să rămânem în picioare. Ascultă cum redă traducerea The Passion textul din Proverbe 24:16:

Cei ce Îl iubesc pe Dumnezeu pot avea parte de

adversităţi
şi se pot împiedica de şapte ori,
dar ei vor continua să se ridice
mereu şi mereu.

Adversitatea este universitatea vieţii. Costul fiecărui curs luat se poate măsura în funcţie de ceea ce ai nevoie pentru a te ridica *încă o dată.* Poate fi greu şi chiar costisitor să te ridici, să te priveşti în oglindă şi să recunoşti că ai dat greş. Dar pentru cel păcătos, împiedicarea este fatală.

Dar cei răi se prăbuşesc după o singură nenorocire şi nu se mai pot ridica vreodată.

Ţin minte că am urmărit viaţa a doi lideri strălucitori şi înzestraţi care s-au împiedicat şi au căzut în moduri asemănătoare, dar care au răspuns foarte diferit procesului restaurării.

Un păstor s-a supus programului pe care comitetul şi echipa de restaurare i l-a propus. Acest plan cerea multe de la acel lider, de la soţia şi familia lui. Au renunţat la tot şi s-au mutat dintr-un oraş în care erau înconjuraţi de prieteni şi în care locuiseră de atâta vreme, lăsând în urmă biserica pe care o plantaseră. S-au alăturat altei biserici care urma să îi ajute să parcurgă procesul vindecării. S-au rupt de tot ce le era familiar, crezând că aceasta era abordarea cea mai bună pentru vindecarea tuturor.

Sunt convinsă că au fost momente în care au simţit că li s-a cerut să facă prea mult sau că nu au fost trataţi corect. Ştiu că au fost răniţi de dispreţul celor pe care îi crezuseră prieteni. Acolo unde sunt implicaţi oameni, este întotdeauna loc pentru greşeli. Dar ei nu au

lăsat ofensa să le tulbure inima şi au ales să trăiască fiecare zi privind înainte, nu în urmă.

John a luat cândva masa cu acest lider în timp ce traversa în tăcere acea perioadă de odihnă, slujire, învăţare şi vindecare. Timpul a trecut, iar el şi familia lui au continuat să meargă înainte. Cuplul acesta este sănătos, căsnicia lor e teafără şi copiilor le merge bine. Ei sunt în strânsă legătură cu o organizaţie mare care plantează biserici în America. Această legătură le oferă o platformă pentru a împărtăşi deschis lecţiile de viaţă învăţate, pentru a-i ajuta pe alţi lideri să se vindece şi pentru a-i feri pe alţii să se împiedice la fel ca ei. Mi-au fost dragi şi înainte, însă acum respectul meu pentru ei a sporit. Sunt mulţumitoare pentru faptul că nu au rămas doborâţi la pământ, ci s-au ridicat mereu şi mereu. A fost greu, dar şi-au văzut de drum.

Celălalt lider şi soţia lui au ales o abordare foarte diferită. Ţin minte că, atunci când problema ieşise de curând la iveală, John a avut un schimb de mesaje cu acest lider, încurajându-l
să nu se dea bătut, indiferent ce urma. Liderul acela a fost de acord, însă când au venit provocările, a renunţat. El şi soţia lui au hotărât să abandoneze procesul. Li s-a părut că ceea ce le-au cerut ceilalţi lideri nu era rezonabil şi că nu fuseseră trataţi corect. În anumite privinţe, se poate să fi fost aşa… numai Isus ştie.

Tragedia stă în aceea că ofensa suferită i-a tras înapoi în mlaştina în care căzuseră deja. Au devenit experţi pe tema felului necorespunzător în care fuseseră trataţi. Din păcate, am pierdut astfel beneficiul a ceea ce au învăţat ei în cursul

călătoriei lor.

O cădere te mai scoate din joc atunci când alegi să îţi priveşti poticnirea ca pe o condamnare pe viaţă, nu ca pe o lecţie de viaţă. Faptul că ai eşuat nu înseamnă că tu însăţi eşti un eşec. Atât timp cât eşti în viaţă, *vei avea* de dat piept cu împrejurări adverse. Nu te gândi că unii oameni sunt scutiţi de ele; adevărul este doar că unii îndură necazurile cu mai multă eleganţă decât alţii. Am văzut destule în viaţă pentru a şti că ele nu pot fi ocolite. Oamenii te vor răni sau dezamăgi; unii o fac intenţionat, iar alţii fără să-şi dea seama. Viaţa te va răni sau, în cel mai bun caz, va fi uneori incomodă. Toţi oamenii au parte de adversităţi la un moment dat şi într-un domeniu sau altul. Iată un adevăr frumos: sunt multe lucruri care, la vremea lor, au fost atât de dureroase încât am crezut că nu le voi uita niciodată; cu toate acestea, pe cele mai multe de-abia dacă mi le mai amintesc acum. De ce? Fiindcă m-am ridicat şi mi-am văzut de drum. În timp ce mergeam înainte, mi-au ieşit în cale alte dificultăţi. Am trecut prin atât de multe, încât tocmai lucrurile de sub care am crezut la treizeci de ani că nu mă voi mai putea ridica niciodată m-au făcut licenţiată în materie de viaţă la cei cincizeci şi ceva de ani cât am acum.

Fiecare dată când ne împiedicăm este încă o ocazie de a învăţa. Începem să recunoaştem obstacolele şi pericolele. Ne asigurăm că ne-am legat şireturile. Citim Cuvântul, pentru ca drumul să fie luminat înaintea paşilor noştri. De fiecare

dată când ne ridicăm, capacitatea noastră sporeşte. Fântânile noastre devin mai adânci, făcând mai mult loc pentru apele vii ale Duhului Sfânt.

Un sfârşit care dovedeşte credinciosia

În limba engleză avem acelaşi cuvânt pentru *bine* şi pentru *fântână.* Al doilea sens al termenului vorbeşte despre o sursă de apă, cum ar fi un izvor. Atunci când viaţa şi tăria noastră au drept sursă fântâna apelor vii, noi devenim la rândul nostru o sursă de împrospătare pentru alţii. Fântânile adânci de apă vie ştiu că sursa lor este inepuizabilă. Când oamenii privesc la noi, nu văd doar nişte monede de aramă

În ultimă instanţă nu contează ritmul,

împrăştiate pe fundul unei ape de un cot, ci credincioşia de nepătruns a lui Dumnezeu.

Expresia: „Bine, rob bun” se leagă de ideea *finalizării, a ducerii cu bine la capăt* a alergării. Biblia abundă în istorisiri şi pilde despre oameni care au sfârşit bine sau rău. Îl întâlnim pe paginile ei pe Noe, un om al cărui mare proiect de construire a corabiei a durat ani întregi; îl găsim în Scriptură pe Samson, care în ciuda unei gafe colosale şi-a încheiat viaţa cu o manifestare spectaculoasă a puterii divine. Îi întâlnim apoi pe Petru, a cărui lepădare de Isus, şi pe Pavel, a cărui prigonire îndreptată împotriva lui Cristos au pregătit drumul pentru puterea care urma să se arate în lucrarea lor. Spre deosebire de ei, a fost un om care a

început să construiască fără să îşi facă mai întâi socotelile. A pornit bine, dar apoi a ajuns de râsul celor din jur pentru că nu a dus până la capăt lucrarea (Luca 14:27-29). Găsim în Scriptură şi pilda slujitorului căruia i s-a încredinţat un talant, pe care a hotărât să îl îngroape până la întoarcerea stăpânului său. Monedele nu cresc în pământ, aşa că atunci când a săpat să le scoată, avea la fel de multe ca la început. Fiindcă a încheiat aşa cum şi începuse, a fost numit rob rău şi a ajuns să fie scos afară, privind de acolo ce se petrecea înăuntru (Matei 25:14-30).

Toate aceste relatări ne spun că, în ultimă instanţă, ceea ce contează nu este ritmul în care înaintăm, ci modul în care ne sfârşim *cursa.* Ascultarea permanentă, statornică, plină de credincioşie va câştiga întotdeauna în raport cu izbucnirile ocazionale şi inconsecvente de activitate şi entuziasm. Chiar dacă ne mai împiedicăm pe drum şi dacă mai cădem, atunci când ne ridicăm şi pornim iarăşi în direcţia cea bună, Dumnezeu ne va ajuta să ajungem acasă.

Pentru a călători bine prin viaţa aceasta trebuie să săpăm fântâni adânci, întărite, care necesită angajamentul de a *sfârşi* cu credincioşie ce am început. Oricine poate avea o fântână a dorinţelor, însă noi vrem să săpăm fântâni *adânci,* rezervoare de apă care sunt întărite cu Cuvântul lui Dumnezeu şi înnoite cu izvoarele revigorante ale Duhului Sfânt. Astfel putem găsi marea răsplată divină, cea a unei vieţi şi a unei promisiuni fără rival.

Întrebări de discutat

1. Care este un domeniu din viaţa ta în care Dumnezeu „excavează” în prezent?
2. Cum ai descrie o femeie care este o „fântână adâncă”?
3. Poate fi un om spiritual fără a fi biblic?
4. Ce umple fântâna sufletului tău? Ce anume o goleşte?
5. Cum poţi acţiona în mod mai deliberat pentru a-ţi îngriji fântâna?

O FIICĂ FĂRĂ RIVAL

Tiranul moare şi domnia lui se sfârşeşte; martirul moare şi domnia lui începe.

Soren Kierkegaard

Femeia aceasta l-a sfidat pe cel mai puternic şi mai depravat cârmuitor al lumii; a prezentat cu îndrăzneală Evanghelia, într-o manieră considerată incomparabilă; a fost bătută, ispitită şi torturată în toate modurile cu putinţă, dar a rămas, cu toate acestea, credincioasă Evangheliei, prietenilor ei şi Domnului; a fost întemniţată, dar influenţa ei nu a putut fi oprită; nu avea un soţ lângă ea, dar era departe de a fi singură; a fost numărată printre apostoli, iar istoricii care studiază mai cu seamă Biserica primară spun că lucrarea ei a fost aproape neîntrecută în semne şi minuni.

Poate că te întrebi de ce nu o cunoşti.

Înţeleg de ce. Nici eu nu am întâlnit-o decât de

curând. Ea este doar una dintre multele femei care pot fi considerate mame ale unor biserici, femei al căror nume a fost îngropat de nisipurile timpului. În cursul vieţii mele am auzit şoapte despre isprăvile ei.

Am vrut să o întâlnesc. Nu m-am mulţumit ca povestea ei să rămână un zvon, aşa că am căutat resurse despre istoria Bisericii ca să dau de ea. În demersul meu, am luat legătura cu cercetători ai Scripturii, am căutat informaţii pe internet şi am cumpărat cărţi. Odată ce i-am descoperit numele, am reuşit să pun laolaltă piesele de puzzle pentru a putea face cunoştinţă cu ea. După ce am aflat mai multe despre această femeie, m-am gândit că ar fi foarte bine să o întâlneşti şi tu.

Numele ei este Photina; uneori i se spunea şi Photini. Numele ei, care este de origine greacă, înseamnă „cea iluminată”. Era numele pe care l-a adoptat când a fost botezată în credinţa creştină. Cum a făcut cu fiecare dintre noi, Isus i-a inundat lumea cu revelaţia luminii. Fiind o credincioasă devotată lui Cristos, s-a numărat printre cei strânşi laolaltă în camera de sus. Când Duhul Sfânt a venit cu putere peste cei adunaţi acolo, ea era de faţă; o limbă ca de foc s-a oprit deasupra ei, ea a fost umplută cu Duhul Sfânt şi a început să vorbească în altă limbă. În ziua Cincizecimii, Photina a primit însărcinarea de a predica Evanghelia până la marginile pământului.

Curajoasa noastră soră a lăsat în urmă tot ce reprezenta limitele şi confortul vieţii pe care o cunoscuse, călătorind până în ţinutul îndepărtat

al Africii. Nu a mers singură, ci şi-a dus cu ea cea mai mare parte a familiei. Întâlnirea ei cu Cristos a produs o transformare atât de convingătoare în viaţa ei, încât atât cei doi fii ai săi, cât şi toate cele cinci surori ale ei s-au convertit. Photina, fiul ei Iosif şi surorile ei au călătorit până la capetele cele mai îndepărtate ale pământului, aşa cum a poruncit Isus în Fapte 1:8.

În Africa, au trudit toţi cu credincioşie, răspândind Evanghelia lui Cristos în Cartagina şi bucurându-se de roade uluitoare. Când a ajuns la ei vestea că Nero, împăratul care nu era tocmai în toate minţile, îi aresta şi îi persecuta pe creştinii din imperiu, Photina a căutat sfatul Domnului. Isus i S-a arătat într-un vis şi i-a spus să meargă la Roma să îl confrunte. Aşa că, în loc să fugă pentru ca mâna împăratului să nu îi poată ajunge, ei s-au îndreptat direct spre ochiul furtunii. Photina, fiul şi surorile ei au pornit îndată cu corabia spre Roma, în tovărăşia unui grup însemnat de creştini cartaginezi.

Au fost avertizaţi că vor avea de suportat consecinţele dacă alegeau să îşi trăiască în mod deschis credinţa creştină şi au fost îndemnaţi să îşi practice în ascuns închinarea. Iată un fragment din discuţia purtată între fiul ei, Victor, care slujea ca ofiţer în armata romană, şi un funcţionar imperial pe nume Sebastian.

„Victor, ştiu că tu, mama şi fratele tău sunteţi ucenici ai lui Cristos. Te sfătuiesc ca prieten să te supui voinţei împăratului. Dacă ne dai informaţii despre orice creştini, vei primi averea lor. Le voi scrie mamei şi fratelui tău, spunându-le să nu Îl predice pe Cristos în public; să îşi practice

credinţa în ascuns.” Victor i-a răspuns: „Eu vreau să fiu un predicator al creştinismului, la fel ca mama mea şi fratele meu.” Sebastian i-a zis: „O, Victor, ştim cu toţii ce nenorociri te aşteaptă pe tine, pe mama şi pe fratele tău.”[1]

Câte dintre noi şi-ar mai practica făţiş credinţa dacă ar şti că această hotărâre ar însemna nenorocirea sigură? Mai târziu, fiul ei, Victor, s-a alăturat mamei, fratelui şi mătuşilor lui. Mai jos este redat un fragment din acelaşi document citat anterior, care surprinde câte ceva din ce s-a întâmplat cu ocazia primei audienţe în faţa împăratului Nero.

Sosirea Photinei şi activitatea ei au stârnit curiozitatea în capitală. „Cine este femeia aceasta?” se întrebau ei. „Ea a venit aici cu o mulţime de ucenici şi Îl predică pe Cristos cu mare îndrăzneală.” Soldaţilor li s-a poruncit să o ducă înaintea împăratului, dar ea le-a luat-o înainte. Împreună cu fiul ei, Iosif, şi cu prietenii ei creştini s-a dus la Nero înainte să o poată ei aresta. Când i-a văzut împăratul, i-a întrebat de ce veniseră. Photini i-a răspuns: „Am venit să îţi predicăm ca să crezi în Cristos.” Cârmuitorul pe jumătate nebun al Imperiului Roman nu o înspăimânta. Ea voia să îl convertească![2]

În mod deloc surprinzător, Nero nu a fost nici pe departe deschis la mesajul lor. A poruncit ca aceia care pretindeau a fi în mâinile lui Cristos să fie loviţi peste mâini cu vergele de fier. Gărzile i-au luat pe Photina şi pe toţi cei ce o însoţeau şi i-au dus să îi bată pentru neruşinarea lor.

În următoarele trei ceasuri, au fost loviţi cu brutalitate peste mâini cu vergele de fier, dar

creştinii nu au simţit nicio durere şi cântau psalmi în timp ce chinuitorii lor se trudeau de zor. Niciunul dintre ucenicii lui Cristos nu a rămas cu vreo urmă pe mâini.

Când Nero a descoperit că bătaia nu avusese niciun efect asupra lor, i-a întemniţat şi a pus la cale un plan pentru a o convinge pe Photina şi pe surorile ei să se lepede de credinţă. De data aceasta avea de gând să le abată de pe cale, ademenindu-le cu bunătatea pe care urma să le-o arate. A poruncit să fie duse şase tronuri în sala cea mare pentru ospeţe, iar înaintea lor să fie puse pentru cele şase surori toate soiurile de bogăţii pe care le cunoştea Roma. Nu s-a dat înapoi de la nicio cheltuială pentru a pregăti o adevărată colecţie de lucruri atrăgătoare pentru orice femeie. Pe lângă aur şi argint, înaintea fiecărui tron erau puse bijuterii şi veşminte magnifice. Bogăţiile acestea, împreună cu o viaţă de huzur, plină de frumuseţe, puteau fi ale lor dacă renunţau la credinţa creştină şi dacă aduceau sacrificii zeilor romani. Pentru a le convinge să primească, împăratul a însărcinat-o pe fiica lui, Domnina, să stea de vorbă cu ele, ca mijlocitor al lui.

Când Domnina a intrat în încăpere, a salutat-o cu căldură pe Photina, menţionând şi numele lui Cristos. Photina a luat-o drept credincioasă şi, după ce a îmbrăţişat-o, a împărtăşit deschis dragostea transformatoare şi frumuseţea Mântuitorului cu cea pe care o credea soră în credinţă. Domnina şi-a văzut planurile ruinate şi, în loc să combată spusele Photinei, s-a convertit la creştinism, dar nu singură, ci împreună cu sclavele ei, în timp ce ascultau

predicarea plină de îndrăzneală a surorilor. Apoi Photina i-a cerut Domninei şi slujitoarelor ei să scoată toate bogăţiile din încăpere şi să le împartă săracilor pe care îi găseau pe străzile Romei. Domnina a fost botezată şi a primit un nume nou.

Nero şi-a ieşit din minţi de furie. A poruncit ca Photina, surorile şi fiii ei să fie azvârliţi în foc. A cerut să fie zidit un cuptor, dar când credincioşii au fost aruncaţi în el, flăcările nu i-au ars. Apoi, Nero a poruncit să fie ucişi prin otrăvire. Când a venit cel ce aducea băutura otrăvită, Photina s-a oferit să fie prima din grupul ei care va bea, dar otrava nu a avut niciun efect asupra ei şi a celorlalţi creştini. Apoi, omul trimis de Nero cu otrava s-a convertit la creştinism. Credincioşii au rămas închişi pentru credinţa lor, iar în cursul următorilor trei ani au fost bătuţi şi supuşi de orice formă de tortură care îi putea trece prin minte depravatului împărat.

Dar, cu cât îi năpăstuia mai tare, cu atât ajungeau mai cunoscuţi. Vestea despre credinţa şi puterea lor s-a răspândit în capitala imperiului şi, în timpul detenţiei lor, însăşi temniţa a devenit o casă de închinare. Cetăţenii romani veneau mereu la celulele credincioşilor ca aceştia să se roage pentru ei şi să le vestească Evanghelia. Timp de trei ani, mesajul lui Cristos a continuat să se infiltreze pretutindeni în Roma, pornind chiar dintre zidurile închisorii, şi mulţi au crezut.

Nero a trimis să îi fie adus un fost slujitor al lui pe care îl condamnase la închisoare, iar omul i-a spus tot ce se întâmpla. Nero a poruncit îndată decapitarea tuturor creştinilor pe care îi

ţinea închişi. Singura excepţie a fost Photina. Spera că îi va frânge hotărârea prin suferinţă şi izolare, aşa că a cerut ca ea să fie scoasă din temniţă şi coborâtă într-o fântână seacă, adâncă, întunecoasă. Unele relatări consemnează că întâi a fost biciuită cu cruzime. Împăratul a lăsat-o săptămâni întregi să stea în ceea ce părea probabil un mormânt deschis. Photina a avut de înfruntat singurătatea amară. În acele zile întunecate, Photina a plâns, dar nu din pricina pierderii celor dragi. Ştia că ei fuseseră eliberaţi din orice închisoare pământească şi că avuseseră parte de o primire cerească. Era mâhnită fiindcă ei nu îi fusese dat privilegiul de a fi martirizată alături de fiii şi surorile ei, fiind astfel lipsită de cununa martirilor. Din câte am citit, se pare că perioada aceasta a fost cea mai dificilă pentru ea.

În toate relatările istorice pe care le-am găsit este menţionat episodul acesta din fântână. În una dintre ele se spune că Photina a murit acolo, în adâncul fântânii seci, dar nu din pricina disperării, ci de bunăvoie. Aidoma lui Ştefan, Şi-a văzut Mântuitorul într-un vis şi I-a încredinţat Lui sufletul ei. Alte consemnări scrise spun că a fost scoasă din fântână după o bună bucată de vreme şi, în urma unui vis în care i S-a arătat Isus, ea a lăsat în urmă viaţa aceasta în timp ce se afla în temniţă. Oricum au stat lucrurile, viaţa acestei femei a fost o fântână adâncă plină cu apă vie, din care s-au adăpat şi înviorat nenumăraţi alţii.

Martiri ai zilelor noastre

Photina nu a lăsat în urmă admiratori sau

fani, ci martori ai lui Cristos şi martiri. Femeia aceasta a avut ceva ce îmi doresc şi eu. A avut ceva de care s-ar putea să avem cu toţii nevoie în zilele care ne stau în faţă: o hotărâre de nezdruncinat. Prezenţa la biserică sporeşte când lumea este binevoitoare faţă de creştini. Însă ucenicii consacraţi se nasc în perioadele pline de greutăţi. Renumitul istoric catolic Christopher Henry Dawson explică următoarele:

> Biserica a crescut în umbra bâtelor şi securilor călăilor, şi fiecare creştin a trăit pândit de primejdia torturii fizice şi a morţii. Gândul la martiraj a colorat întreaga perspectivă a creştinismului timpuriu. Însă acesta nu era doar o teamă, ci şi un ideal şi o speranţă. Căci martirul era creştinul complet, el reprezenta eroul noii societăţi şi conflictul cu cea veche; până şi creştinii care dădeau greş în momentul încercării, aşa-numiţii *lapsi* [creştinii apostaţi din timpul persecuţiilor împăratului Decius, *n. trad.],* îi priveau pe martiri ca pe salvatorii şi protectorii lor.[3]

Noi trăim într-o vreme care abundă în ticăloşie perversă şi violenţă. De fiecare dată când mă gândesc că situaţia nu se poate înrăutăţi şi mai tare... descopăr că se poate. Creştinii sunt încă martirizaţi şi astăzi, iar în loc să îşi exprime revolta, răspunsul lumii noastre trădează indiferenţa. Deşi mi se frânge inima văzând ce se întâmplă, nu sunt câtuşi de puţin surprinsă. De curând, în ţara noastră, mai mulţi elevi creştini au fost martirizaţi pentru credinţa lor în timp ce atacatorul i-a împuşcat unul după altul pe cei care L-au mărturisit pe Cristos; aceştia au fost împuşcaţi în cap, iar ceilalţi în

picior. În loc să numească evenimentul „infracţiune motivată de ură”, canalele de ştiri l-au transformat în pretext de a aduce în dezbatere subiectul controlului armelor.

Dacă Biblia a fost interpretată corect, atunci ajutorul şi izbăvirea nu vor veni din partea liderilor lumii acesteia. Dar aceasta nu înseamnă că noi rămânem tăcute în faţa întunericului, aşa cum nu a rămas nici Photina. Noi trebuie să fim o revelaţie vie a celor spuse în 1 Ioan 4:4:

Voi, copilaşilor, sunteţi din Dumnezeu; şi i-aţi biruit, pentru
că Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume.

Creştinii din alte ţări sunt decapitaţi, iar filmările acestor atrocităţi sunt date publicităţii ca un avertisment global adresat tuturor celor care îndrăznesc să se numească *oameni ai crucii.* Având în vedere etichetarea aceasta, nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva făptaşii îşi amintesc cine suntem, în vreme ce noi am uitat.

Nu cu mult timp în urmă, un militant musulman a dat buzna în sala unde avea loc o întâlnire a creştinilor, la un colegiu din Kenya, şi i-a ucis pe toţi cei care se strânseseră la rugăciunea de dimineaţă. Apoi militanţii i-au scos pe studenţi din dormitoare şi i-au interogat cu privire la credinţă, cu armele îndreptate asupra lor. Şi de data aceasta, cei care au avut curajul să se declare creştini au fost împuşcaţi. Au murit aproape o sută cincizeci de tineri şi mulţi alţii au fost răniţi. Organizaţia aflată în spatele atacului s-a lăudat pe reţelele de

socializare că acesta era numai începutul şi a continuat asigurându-i pe *oamenii crucii* că vor urma şi alte asemenea episoade.[4]

A venit vremea să ne pregătim să suferim pentru Cristos. Este mai bine să avem inima gata să dea un răspuns şi să fim pregătite să suferim decât să fim luate prin surprindere şi să ne lepădăm de Cristos. Trebuie să avem aceeaşi perspectivă ca şi a ucenicilor din Fapte 5:41-42:

> Ei au plecat dinaintea Soborului şi *s-au bucurat că au fost învredniciţi săfie batjocoriţi pentru Numele Lui.* Şi în fiecare zi, în Templu şi acasă, nu încetau să înveţe pe oameni şi să vestească Evanghelia lui Isus Cristos.

Ai întâlnit vreodată pe cineva care a fost bătut pentru credinţa sa în Cristos? Ai stat vreodată de vorbă cu cineva care s-a bucurat că a fost găsit vrednic să fie batjocorit pentru *Numele* Lui? Eu da. Aceşti sfinţi au o viaţă de o puritate strălucitoare, nu fiindcă au fost bătuţi, ci pentru că L-au întâlnit pe Isus în părtăşia suferinţelor Lui. Ei sunt încoronaţi cu un har pe care eu nu l-am cunoscut încă. Cei pe care i-am întâlnit trudesc pe câmpuri ale Evangheliei unde credinţa în Cristos le pune viaţa în pericol. Aceşti oameni sunt în primejdie aproape zi de zi. Deseori, aceştia sunt fraţii mei şi surorile mele care lucrează la traducerea cărţilor noastre. Adevărul este că, ceea ce eu scriu bucurându-mă de siguranţă, ei traduc sub ameninţarea pericolului. De cele mai multe ori nici nu mă simt vrednică să lucrez alături de ei. Însăşi viaţa lor îmi aminteşte de cuvintele lui Pavel din 1 Corinteni:

> Şi de ce suntem noi în primejdie în orice clipă? În fiecare zi eu sunt în primejdie de moarte; atât este de adevărat lucrul acesta, fraţilor, cât este de adevărat că am cu ce să mă laud cu voi în Cristos Isus, Domnul nostru. (1 Corinteni 15:30-31)

Slăbiciunea occidentală

Pot fi sinceră cu tine? Adevărul este că îmi e teamă pentru biserica occidentală. Din nefericire, în zilele noastre avem multe şanse să întâlnim în biserică oameni care dezonorează Numele lui Cristos. Uneori, mă dezgustă apatia şi egoismul prezente în propria-mi viaţă.

Am stat de curând de vorbă, împreună cu John, cu mai mulţi păstori care ne spuneau că îşi avertizează mereu congregaţia, alcătuită din oameni care declară că L-au primit pe Isus Cristos ca Domn, cu privire la capcanele imoralităţii sexuale. Răspunsul credincioşilor stă în priviri lipsite de expresie şi justificări neconvingătoare. Cupluri care locuiesc împreună spun: „Avem de gând să ne căsătorim într-o zi; de ce este greşit să trăim împreună şi să avem acum relaţii sexuale?”

Un alt slujitor ne-a împărtăşit întristarea lui pricinuită de vestea că un lider creştin proeminent avea de gând să divorţeze, deşi nu avea niciun temei biblic pentru pasul acesta. Ne-a spus că liderul cu pricina înţelegea că divorţul urma să îl scoată din circuitul vorbitorilor pentru aproximativ un an, după care urma să se întoarcă în branşă. Din păcate, s-ar putea să fie aşa. Frica de oameni nu ne mai împiedică să păcătuim. Numai frica de Domnul ne va face să ne îndepărtăm de ceea ce este rău.

După un moment deosebit de mişcător în

cadrul unui serviciu divin, în care Duhul Sfânt a însărcinat sute de femei să îşi ia crucea şi să Îl urmeze pe Isus, liderul s-a ridicat şi le-a spus tuturor femeilor să nu se simtă presate în vreun fel; Dumnezeu nu avea nevoie ca ele să facă ceva, ci doar să *fie* ceva. Chiar aşa să fie oare?

Sunt nespus de recunoscătoare pentru faptul că Isus nu S-a mărginit la *a fi* Fiul lui Dumnezeu, ci a fost gata să Se dezbrace de natura şi de privilegiile Lui divine pentru *a face* lucrarea unui slujitor de dragul nostru. Privesc la Biserica de astăzi şi o văd atât de cufundată şi de prinsă în mrejele lumii încât mă sperie.

Femeia cu un trecut întunecat

Povestea Photinei nu a avut un început la fel de luminos ca finalul. A fost o vreme în care şi ea era cufundată atât de adânc într-o viaţă de păcat, încât semenii o priveau ca pe o proscrisă acoperită de ruşine. Era o femeie cu un trecut întunecat care trăia sub jurisdicţia unei legi care îi răpea orice speranţă legată de viitor.

Scriptura ne deschide o fereastră spre contextul în care trăia. Când o întâlnim prima oară, este o femeie fără nume, divorţată şi marginalizată. Viaţa ei era răvăşită pe atât de multe planuri încât nimeni nu şi-ar fi putut închipui că femeia aceasta putea deveni o lucrătoare în slujba Domnului. Înţelegând acest fapt, ea a împărtăşit mai întâi Evanghelia sub formă de întrebări şi sugestii. Poate că, aidoma prietenei noastre, şi tu te-ai simţit judecată de alţii în aşa măsură încât declaraţiile tale au rămas nişte aluzii şi întrebări.

lartă-i.

Oamenii care te leagă de trecutul tău... au încă nevoie de experienţa revelării îndurării lui Dumnezeu şi a puterii naşterii din nou.

Poate că tu însăţi te îndoieşti de tine. Trecutul meu a ridicat pentru mine o mulţime de întrebări. Şi totuşi, locurile cele mai murdare şi mai întunecoase din viaţa mea au avut mai apoi parte de răscumpărare şi transformare pentru a deveni fântânile mele cele mai adânci. Deşi este adevărat că începătorii nu ar trebui promovaţi prea devreme ca lideri, fiecare creştin ar trebui să fie încurajat să devină un martor al puterii mântuitoare a lui Cristos. Dar harul preţios al lui Isus nu ar trebui să fie niciodată folosit în mod abuziv drept pretext pentru a continua să păcătuim (Romani 6:1-2). În schimb, harul Lui ar trebui să ne dea ghes să ne schimbăm, să trăim o viaţă transformată, tot mai neprihănită, şi să primim nume noi.

Înainte să ia numele de „cea iluminată", Photina a fost cunoscută doar pe baza apelativului ei etnic. O întâlnim când tragem cu urechea la discuţia pe care a purtat-o între patru ochi cu Isus. Ea este prietena noastră, femeia samariteană. Cât de uimitor este faptul că femeia care înainte avusese *cinci* soţi avea să lucreze într-o zi alături de cele *cinci* surori ale ei! Îmi place faptul acesta, fiindcă în Biblie numărul cinci simbolizează harul. În ce o priveşte, femeia aceasta a avut parte de har după har!

Mi-a plăcut întotdeauna mult femeia aceasta. Ani de zile am văzut în ea o femeie cu o mare capacitate. Ea era o fântână adâncă a cărei viaţă semăna însă cu o fântână aproape seacă.

Dificultăţile de care avusese parte şi realitatea alegerilor ei săpaseră un hău adânc, întunecat şi *uscat* înăuntrul ei. Vrăjmaşul sufletului ei voia ca ea să trăiască pentru totdeauna zdrobită, însingurată, cu visurile îngropate.

Când citesc discuţia purtată de Isus cu această femeie în Ioan 4, mă includ şi pe mine în scena aceea. Îmi închipui că ucenicii şi-au spus că Îl puteau lăsa în siguranţă pe Isus, care era obosit de drum, să rămână singur lângă fântână. Nu era încă ora la care păstorii îşi aduceau turmele să le adape, iar femeile din împrejurimi scoseseră deja în prima parte a zilei apă pentru nevoile gospodăriei lor. Îmi place felul în care este redată prima parte a interacţiunii lui Isus cu femeia în traducerea The Passion:

> Obosit după călătoria lungă, El S-a aşezat lângă fântâna lui Iacov. Şi-a trimis ucenicii în sat să cumpere mâncare, fiindcă era deja după-masă. Curând a venit o femeie samariteană să scoată apă. Isus i-a zis: „Dă-mi să beau nişte apă.” (Ioan 4:6-8)

Isus e ostenit după lungul drum străbătut şi obosit de farisei. Îl văd şezând lângă străvechea fântână a lui Iacov. Soarele necruţător din Orient dogoreşte cu putere, dar El simte aerul răcoros care se ridică din fântână. Isus priveşte în adâncul ei şi meditează la istoria fântânii în timp ce retrăieşte în gând evenimentele zilei. Lucrarea lor în Iudeea se sfârşise brusc, iar drumul fusese lung şi colbuit. El pusese capăt botezurilor când aflase că liderii religioşi le transformaseră într-un soi de competiţie a cifrelor între ucenicii Lui şi ai lui Ioan (Ioan 1).

De ce nu reuşeau să vadă lucrurile aşa cum

erau cu adevărat? El şi Ioan lucrau împreună, colaborând. Într- adevăr, mulţimile veneau la ei. Foamea lor era atât de mare după atâţia ani de uscăciune. Acum lucrarea profetică şi promisiunea pregăteau poporul. Vieţile erau restaurate prin pocăinţă şi prin apele botezului.

Ceea ce se petrecea era atât de sfânt, de plin de speranţă, iar fariseii încercaseră să transforme totul într-un circ. Aşa că Isus a lăsat în urmă apele Iordanului, îndreptându-Se spre această câmpie stearpă.

Îşi închide ochii preţ de câteva clipe, ferindu-i de praf şi de soarele orbitor. Se va odihni şi va aştepta lângă străvechea fântână până la întoarcerea ucenicilor. Lasă să scape un oftat greu. Dintr-o dată, în inima Lui prinde contur un simţământ al aşteptării, iar Duhul Sfânt Îi şopteşte: „Eu am un scop aici, în această câmpie stearpă a samaritenilor.” Isus aude un cuvânt: cel de *recoltă.* Îşi deschide ochii şi vede o fiică însingurată a Samariei care vine să scoată apă.

Ea poartă un vas mare, de felul celor folosite de celelalte femei când vin să scoată apă la asfinţitul soarelui. Vasul îi e gol, aşa cum este şi inima ei. Această fiică coborâse atât de jos încât acum se ferea chiar şi de tovărăşia femeilor. Cercetătorii Scripturii sugerează că femeia a ales să vină în arşiţa zilei, când avea cele mai puţine şanse să întâlnească oameni la fântână.

Isus o priveşte. Observă că, atunci când Îl vede, femeia îşi fereşte grăbită privirea. După îmbrăcămintea Lui, ea ştie că e evreu, iar evreii nu au legături cu samaritenii, ci îi dispreţuiesc. Femeia aceasta a avut parte de destule necazuri şi nu mai vrea altele.

În gardă, se apropie din cealaltă parte a fântânii, unde îşi pleacă vasul şi se pregăteşte să scoată apă. Isus o strigă. Tresărind, ea îşi ridică ochii şi se opreşte. În glasul şi tonul Lui este ceva ce o captivează. Cerinţa Lui de a-I da nişte apă sună mai degrabă a invitaţie decât a pretenţie. Nesigură, ea zice:

> De ce ar cere un bărbat evreu unei femei samaritene să îi dea de băut? Evreii nici măcar nu beau dintr-un pahar folosit de un samaritean! (loan 4:9, TPT)

Închipuie-ţi, dacă poţi, o prejudecată atât de puternică încât să consideri că până şi folosirea aceluiaşi pahar cu apă te-ar întina. Pe lângă faptul că e samariteană, mai este şi femeie. Dar Isus nu Se teme să bea din vasul ei... El e pregătit să bea în locul ei cupa mâniei care i se cuvenea femeii. El nu vrea nici să o folosească, aşa cum făcuseră alţi bărbaţi pe care i-a cunoscut ea. El doreşte să i Se descopere. Poate că vrea alinarea unei discuţii sau că a obosit să fie prezentat într-o lumină neadevărată de liderii religioşi. Poate, ca mulţi dintre noi, găsea mângâiere în despovărarea inimii în faţa unei persoane străine.

> Isus i-a răspuns: „Dacă ai cunoaşte *cine sunt Eu şi darul pe care Dumnezeu vrea să ţi-l dea,* tu însăţi Mi-ai cere să bei, iar Eu ţi-aş da *apă vie.”* (v. 10, TPT)

Femeia rămâne uimită. Cine este acest om care îi vorbeşte despre un Dumnezeu care face daruri? Femeia dă ocol fântânii spre locul unde şade Isus, să vadă ce are la El care L-ar face în măsură să rostească asemenea cuvinte

uluitoare. Poate vasul de la picioarele Lui? Femeia nu descoperă niciun obiect aflat în stăpânirea Lui care I-ar întări cuvintele, făcându-le demne de crezare. Promisiunea acestui bărbat se va dovedi goală, ca şi vorbele tuturor celorlalţi bărbaţi pe care îi cunoscuse? Intrigată, Îi pune la îndoială capacitatea de a scoate această apă vie.

> „Dar, domnule, nu ai nici măcar o găleată, iar fântâna aceasta este *foarte adâncă.* Unde găseşti, aşadar, această *«apă vie»?* (v.11, TPT)

Femeia socoteşte că o apă atât de înviorătoare trebuie să vină de undeva din adâncul fântânii. Nu cumva acest iudeu insultă fântâna lui Iacov? Această fântână e o moştenire bogată şi e mai adâncă decât cele mai multe. Femeia îşi duce puţin mai departe ideea.

> Chiar crezi că eşti mai mare decât strămoşul nostru, Iacov, care a săpat această fântână şi a băut din ea împreună cu copiii şi vitele lui? (v.12, TPT)

Este interesant faptul că fântâna în discuţie era a lui Iacov. Însuşi numele *Iacov* înseamnă „cel ce strămută, înşală sau prinde de călcâi”. Când Dumnezeu a profeţit vrăjmăşia dintre sămânţa femeii şi sămânţa şarpelui, a spus că şarpele avea să atace călcâiul seminţei ei. Mai târziu, Dumnezeu a schimbat numele lui Iacov în *Israel,* care înseamnă „prinţul lui Dumnezeu”. Cât de fascinant este faptul că această femeie care fusese amăgită de atâtea ori şi făcută să creadă că bărbaţii îi puteau împlini setea s-a trezit stând de vorbă cu Prinţul Păcii la fântâna lui Iacov. Chiar dacă ea se înşela, Isus ştia

întocmai ce se petrecea.

Această conversaţie priveşte, în ultimă instanţă, setea ei disperată, nu starea fântânii. Isus face ceea ce ştie cel mai bine... îi ignoră întrebările şi Se adresează direct celor mai adânci năzuinţe ale ei.

> *Oricui* bea din apa aceasta îi va fi iarăşi sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu în veac nu-i va fi sete; *ba încă apa pe care i-o voi da Eu* se va preface în el într-un *izvor de apă care va ţâşni* în viaţa veşnică. (Ioan 4:13-14)

În cuvântul *oricui,* Isus îi reuneşte pe toţi cei ce tânjesc după mai mult decât poate oferi pământul acesta. El îi întreţese laolaltă pe iudei şi samariteni, precum şi pe toţi cei ce au ajuns vreodată la fântâna aceasta, în trecut şi în prezent. Orice fântână pământească slujeşte în cele din urmă la sublinierea setei noastre omeneşti disperate. Traducerea The Passion redă astfel textul din loan 4:13:

Dacă bei din fântâna lui Iacov, *îţi va fi sete iarăşi şi iarăşi.*

Când bei din fântânile vechi, însetezi mereu şi mereu. În ultimă instanţă, numai Dumnezeu ne poate potoli setea. Se întâmpla uneori ca aceste fântâni din vechime să înceteze a-şi mai împlini menirea, fiindcă sursa lor era strâns legată de ceea ce se întâmpla în jur. Oricând se putea strecura un duşman care să otrăvească fântâna sau să o umple cu ţărână, iar o secetă prelungă o putea face să sece.

Aidoma unei fântâni vechi, Legea putea fi otrăvită cu uşurinţă de reguli omeneşti sau îngropată în pământ de ritualuri şi norme formulate de oameni. Samaritenii aderau numai la primele cinci cărţi ale Torei şi se închinau pe muntele lor. Ei trăiau respectând doar o umbră a Legii, dar iudeii au dovedit că nici măcar Legea păzită în întregime nu ne putea oferi viaţa după care tânjim. Aceste străvechi fântâni ale Legii şi patriarhii ne-au fost daţi pentru a scoate în

Orice fântână pământească slujeşte în cele din urmă la sublinierea

evidenţă nevoia noastră disperată după apa vie a Duhului Sfânt. Legea necesită un loc de închinare. Legea Îl aşază pe Dumnezeu *dincolo* de orizontul la care putem noi ajunge. Închinarea înaintea lui Dumnezeu rămâne în acest context mai degrabă o ceremonie decât o sursă de viaţă. Sub Lege, prezenţa divină este sporadică, nu locuieşte continuu în viaţa omului. Sub Lege, Dumnezeu poate fi văzut de la distanţă, dar nu atins. Legea păstrează o dinamică a Muntelui Sinai, unde Îl putem privi pe Dumnezeu, fără a fi însă ţinuţi de El în mâna Lui.

Când sanctuarul închinării noastre este *în jurul* nostru, nu *înăuntrul* nostru, riscăm să rămânem lăsate pe dinafară. Această întâlnire dintre femeia samariteană şi Isus a încălcat multe dintre normele Legii. Femeia amintită încălcase ea însăşi Legea şi trăia cu un bărbat. Chiar şi în vremea Bisericii noastre mai liberale, s-ar considera că o astfel de persoană „trăieşte în păcat”. Cu toate acestea, Isus a văzut dincolo de exteriorul ei ruşinos şi a vorbit fără ocolişuri inimii ei frânte.

Legea îţi cere întotdeauna mai mult decât poţi da. Apa vie nu poate fi ţinută într-un vas sau cântărită, fiindcă este lumină lichidă. Nu se poate spune acelaşi lucru despre apa moartă. Dacă vrei să bei mai mult decât o gură de apă la fântâna lui Iacov, ai nevoie de un vas. Ceea ce duci acasă este limitat la volumul vasului pe care îl porţi. Apa moartă nu este uşoară (joc de cuvinte în limba engleză, în care acelaşi cuvânt înseamnă „lumină” şi „uşor”, *n. trad.)* ci grea. Dacă folosim cantitatea zilnică recomandată, de

doi litri de apă, putem socoti o greutate de două kilograme de persoană. Dacă scoţi apă pentru gătit, curăţenie, baie şi pentru consumul unei familii de patru persoane, greutatea apei pe care o ai de dus ar putea trece cu uşurinţă de zece kilograme, fără a mai pune la socoteală greutatea vasului şi distanţa pe care o ai de parcurs. Apoi, ai avea de făcut acel drum din nou şi din nou. Isus vorbeşte despre o sete continuă şi de nepotolit. Ca o fiică a Orientului Mijlociu, crescută într-un ţinut uscat şi arid, femeia aceasta a cunoscut setea toată viaţa ei. Nu există fântână destul de adâncă sau apă destul de răcoroasă pentru a sătura nevoia ei disperată de dragoste, apreciere şi tovărăşie. Sufletul ei este deshidratat. Mereu şi mereu a fost amăgită de ceea ce sperase că îi va potoli năzuinţele şi îi va împrospăta sufletul. Dorurile ei sunt îndreptăţite, dar, aidoma multora dintre noi, ea a continuat să caute ceva bun în locuri greşite.

Nu este greşit să doreşti să fii iubită.

Nu este greşit să îţi clădeşti viaţa alături de o persoană apropiată.

Nu este greşit să îţi doreşti o viaţă demnă.

Nu este greşit să îţi doreşti un scop în viaţă.

Nu este greşit să îţi doreşti prieteni.

Nu este greşit să îţi doreşti o viaţă de închinare.

Isus nu îi dispreţuieşte năzuinţele şi nu le va lua în derâdere nici pe ale tale. El îi validează setea când îi promite că i-o va potoli. Isus îi oferă viaţă fără sfârşit în locul uneia care sfârşeşte într-o fundătură. Din adâncurile şi disperarea sufletului ei, femeia se apropie şi

stăruie:

> Doamne, dă-mi această apă, ca să nu-mi mai fie sete şi să nu mai vin până aici să scot. (loan 4:15)

În stăruinţa ei care-i trădează suferinţa, aud răsunând speranţa. Recunosc propriul dor în al ei. „Isuse, Te rog, nu mă lăsa să mă întorc în acest loc care îmi aminteşte mereu de eşecurile mele." Aidoma ei, nici eu nu am izbutit să păzesc legile tinereţii mele. Femeia ştia că nu putea câştiga şi că nici nu merita ceea ce cerea; îl putea primi doar sub forma unui dar. Asemeni unei persoane care luptă cu dependenţa, nu mai avea niciun bănuţ de cheltuit. Setea ei o înrobise.

Înainte ca Isus să îi poată da această apă vie, El trebuia să vadă dacă ea era gata să îşi golească inima. Era dispusă cu adevărat să lase totul în urmă? Astfel, El începe să îi vorbească despre fântâna cea nepotrivită, cu apă stătută, din care scosese ea apă de atâta vreme, fântână reprezentată de... bărbaţi.

> „Du-te", i-a zis Isus, „de cheamă pe bărbatul tău şi vino aici." (v.16)

Nu îţi închipui că prin cerinţa aceasta Isus căuta o structură de autoritate prin care să îi poată vorbi şi nici că în felul acesta îi atrăgea atenţia neapărat asupra păcatului ei. Isus a întrebat în schimb despre soţul ei pentru a pune degetul pe rană. Curajoasa noastră soră I-a spus adevărul, deşi ştia foarte bine că acesta o putea face să piardă ocazia de a primi apa cea vie a rabinului.

> „N-am bărbat." (v.17)

Recunoaşterea acestui fapt trebuie să fi apăsat ca o mare greutate asupra ei. Avea cinci căsnicii eşuate. Însă admiterea realităţii nu este însoţită de vreo urmă de învinovăţire sau de justificări din partea ei; acesta era pur şi simplu adevărul cel gol şi urât. „Nu am soţ.”

> Isus i-a zis: „Bine ai zis că n-ai bărbat. Pentru că cinci bărbaţi ai avut; şi acela pe care-l ai acum nu-ţi este bărbat. Aici ai spus adevărul.” (v.17-18)

Isus poate lucra cu astfel de oameni care spun adevărul şi cu mărturisirile lor pline de curaj. Femeia I-a spus care era realitatea ei prezentă, iar El a completat-o cu detaliile trecutului ei. Cinci bărbaţi o luaseră de soţie doar pentru a o da la o parte. Uneori mă întreb de ce felul în care ne-a fost mereu prezentată această femeie pune atât de mare accent pe faptul că era o păcătoasă. Eu sunt nepoata unei femei care s-a căsătorit de patru ori cu trei bărbaţi. Ea nu a fost o victimă; acestea au fost alegerile şi slăbiciunea ei. Dar se prea poate ca femeia din pasajul citat să nu fi fost în aceeaşi situaţie. Nu ştim cu certitudine că ea era cea care greşise. Femeia aceasta trăia sub Lege, ceea ce însemna că un bărbat putea hotărî că mariajul cu soţia lui fusese o greşeală, pentru ca apoi să o alunge cu uşurinţă, scriindu-i o carte de despărţire, adică un certificat de divorţ, prin care arăta în ce consta dezamăgirea lui. Sub Lege, ar fi fost cu neputinţă ca ea să îşi fi schimbat soţii din proprie iniţiativă. Recăsătoria ar fi necesitat acest certificat de divorţ. Îţi poţi închipui… un eşec repetat de cinci ori? Femeia aceasta este acum atât de zdrobită încât este dispusă să trăiască alături de un bărbat cu care împarte

doar patul, nu şi numele. Viaţa ei e mistuită de dorinţe care au refuzat să fie împlinite. Duhul ei e frânt, dar ea mai nădăjduieşte încă. loan 4:19 continuă astfel:

„Doamne, I-a zis femeia, văd că eşti proroc.”

Până de curând nu am înţeles greutatea recunoaşterii acestui fapt. Ea păşea dincolo de graniţele a tot ce cunoscuse până atunci, fiindcă samaritenii credeau că numai Moise fusese profet. Potrivit pasajului din Matei 10:41, acceptarea acestui fapt o punea în postura de a putea primi răsplata unui proroc: „Cine primeşte un proroc fiindcă este proroc va primi răsplata unui proroc” (traducerea liberă din limba engleză).

În ce constă această răsplată a unui proroc? Cred că darul acesta poate fi exprimat în multe moduri, însă niciunul nu este mai preţios decât o revelaţie şi o înţelegere a adevărului celui viu. Profeţii mai sunt numiţi şi văzători. Pretutindeni unde a mers, Isus a deschis ochii oamenilor pentru a putea înţelege. Atunci când femeia a ales să Îl primească pe Isus ca profet, ea a privit la viitorul ei şi L-a întrebat pe Isus unde ar trebui să se închine. Îmi închipui că era sătulă şi obosită de vechea ei viaţă şi de căile ei vechi. Nu avea de unde să ştie că venise o vreme nouă care urma să îi redefinească închinarea, arătându-i că aceasta avea de-a face mai degrabă cu o persoană decât cu un loc.

„Femeie”, i-a zis Isus, „crede-Mă că vine ceasul când nu vă veţi închina Tatălui nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim.” (v.21)

În traducerea The Passion, textul aramaic ne

ajută să înţelegem puţin mai bine versetul:

> „Crede-Mă, dragă femeie, a venit vremea când nu te vei mai închina Tatălui pe un munte, nici la Ierusalim, ci în inima ta.”

Femeia Îl cinsteşte pe Isus ca profet, ceea ce El era cu adevărat, iar Cristos foloseşte în schimb pentru ea apelativul care arăta cum era ea în realitate: *dragă.* Acest cuvânt înseamnă „preaiubită şi apreciată, preţioasă şi nepreţuită, valoroasă şi plăcută.” Nu pot să nu mă întreb când fusese folosit ultima oară cu privire la ea un nume din care răzbătea afecţiunea. Isus îi vindeca inima zdrobită şi duhul rănit prin cuvinte care făceau trimitere la destinul ei.

Îl aud chiar acum pe Isus invitând pe fiecare dintre fiicele Lui: „Crede-Mă, femeie valoroasă, preţuită şi iubită, vremea ta a sosit...” Acum este vremea să crezi. Opreşte-te puţin şi ascultă. Ce a şoptit El sufletului tău?

Dumnezeul nostru nu este mai aproape de tine atunci când te afli pe un munte, într-un oraş sau într-o biserică. Nimeni nu te poate ţine departe de prezenţa Lui. Din fericire, nicio greşeală nu te poate despărţi de ceea ce locuieşte în tine. Isus aşteaptă închinarea ta la fântâna inimii tale. Scriptura ne aminteşte că Dumnezeul nostru este la fel de aproape ca o şoaptă:

Ce zice ea deci? „Cuvântul este aproape de tine: în gura ta şi în inima ta.” (Romani 10:8)

Isus a împărtăşit acest concept revoluţionar unei femei care se afla în cel mai de jos punct al existenţei ei. Cine mai auzise despre un Dumnezeu care nu avea limite pentru locul de închinare? Despre un Dumnezeu care era gata să vină să o întâlnească oriunde s-ar fi aflat ea?

Închipuie-ţi cât de minunată trebuie să fi fost această veste pentru ea. Femeia era o proscrisă în rândul comunităţii ei şi o străină pentru iudei, însă Dumnezeu Îşi pregătise un loc pentru Sine înăuntrul sanctuarului din inima ei. După cum ea fusese deschisă şi mărturisise cine era, Fiul lui Dumnezeu urma să fie la fel de direct şi să i Se descopere. Alegerile făcute de femeia aceasta o împinseseră spre marginea societăţii. Isus o invită să se apropie. El îi explică mai departe:

> Voi vă închinaţi la ce nu cunoaşteţi; noi ne închinăm la ce cunoaştem, căci mântuirea vine de la iudei. *Dar vine ceasul şi acum a şi venit, când închinătorii adevăraţi se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr; fiindcă astfel de închinători doreşte şi Tatăl.* Dumnezeu este Duh; şi cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh şi în adevăr. (Ioan 4:22-24)

Isus face ţăndări tradiţiile ei, zdrobindu-le cu adevărul. Dacă ceea ce spune acest rabin este adevărat, atunci *ea* se numără tocmai printre închinătorii pe care îi caută Tatăl: cei care tânjesc să se închine în duh şi în adevăr.

Nouă ne scapă ironia situaţiei, întrucât cunoaştem şi acceptăm tot ce explica Isus ca fiind un adevăr de la sine înţeles, însă în vremea aceea conceptele rostite de El erau radicale. După toate probabilităţile, femeia nu mai auzise niciodată despre Dumnezeu Tatăl. Traducerea The Passion redă astfel pasajul din Ioan 4:22-23:

> De acum înainte, închinarea înaintea Tatălui nu mai este o chestiune care ţine de *locul corespunzător,* ci de *inima corespunzătoare.* Căci Dumnezeu este Duh, iar El *tânjeşte să aibă*

închinători sinceri care 1 se închină şi Îl adoră pe tărâmul Duhului şi în adevăr.

Ea putea intra în legătură cu un Dumnezeu care tânjea după această apropiere. Cred că, în clipa aceea, în inima ei se dădea o luptă între speranţa glorioasă şi ceea ce ea cunoscuse până atunci ca o religie a oprimării. Femeia nu era sigură ce să creadă; în inima ei tremurau speranţa, confuzia şi mirarea, însă şi-a făcut curaj şi a împărtăşit ceea ce ştia:

„Ştiu", I-a zis femeia, „că are să vină Mesia (căruia I se zice Cristos); când va veni El, are să ne spună toate lucrurile." (v.25)

Mă întreb dacă nu cumva Isus i-a găsit irezistibilă credinţa ca de copil. Nu a mai putut să îi ascundă nicio clipă vestea bună despre adevăr. Mi-L închipui privind-o în ochi şi în timp ce a rostit şoptit:

Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela. (v.26)

El a făcut întocmai ce se aştepta ea să facă Mesia... i-a spus toate lucrurile. Uneori, chiar fără să spunem nimic, Dumnezeul nostru aduce în discuţie toate lucrurile. Nu te tulbura, inima mea. Cristos al nostru, unsul Domnului, răspunde adesea întrebărilor noastre despre închinare spunându-ne adevărul despre noi înşene. Dintr-o singură lovitură, El dă în vileag tradiţiile noastre nesăbuite şi retează raţionamentele noastre omeneşti cu sabia adevărului Său. Cine nu şi-ar lăsa vasul cu apă să-i cadă şi nu ar fugi la auzul unor asemenea cuvinte? Acesta este Isus al nostru. El nu îl ocărăşte pe cel apăsat deja de ruşine, ci îl

cheamă lângă Sine şi îi împărtăşeşte adevărurile nobile pe care fariseii (şi uneori chiar ucenicii) refuzau să le asculte.

Momentele petrecute de femeie alături de Isus se sfârşesc. Ucenicii se întorc şi sunt tulburaţi să descopere că El stătuse de vorbă cu o femeie care nu era vrednică decât de dispreţ. Dar privirile lor nu mai au nicio importanţă pentru ea. Odată ce ai fost primită de Dumnezeu. ce mai înseamnă pentru tine respingerea oamenilor? Este interesant de observat faptul că niciunul dintre ucenici nu i-a invitat pe samariteni să vină să Îl întâlnească pe Isus, însă aceasta nu era o problemă, fiindcă El Îşi trimisese deja mesagerul. Femeia era cea pe care o avusese de la bun început în minte pentru sarcina aceasta

> Atunci femeia şi-a lăsat găleata, s-a dus în cetate şi a zis oamenilor: „Veniţi de vedeţi un om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Cristosul?” (v.28-30)

La o examinare mai atentă vom vedea că vorbele ei sunt înadins alese în felul acesta. Ea nu Îl numeşte pe Isus profet, nici nu pomeneşte faptul că e iudeu, ştiind că şi una, şi alta îi puteau face pe oamenii din cetate să Îl respingă. Femeia foloseşte propria-i mărturie pentru a le deschide drumul. Îmi place faptul că prietena noastră îi invită *să vină* şi *să vadă,* în loc să le sugereze să vină şi să asculte. A vedea poate însemna a crede, iar atunci când ţi se deschid ochii, vrei ca toţi ceilalţi să ajungă să vadă.

Apreciez faptul că Isus a ales să descopere ceva atât de preţios şi sfânt unei femei pe care alţii o considerau întinată, vulgară, mânjită.

Stând de vorbă despre tainele lui Dumnezeu cu o persoană pe care semenii o priveau ca pe cea mai de jos dintre cei de jos, El a deschis uşa larg pentru noi toţi. Acesta este unul dintre motivele pentru care m-am oprit asupra istoriei ei în mai multe dintre cărţile mele. Întotdeauna văd interacţiunea dintre Isus şi femeia aceasta dintr-un unghi diferit, dar niciodată cu o inimă indiferentă.

Timp de ani de zile mi-a plăcut mult această întâlnire între patru ochi care a făcut din proscrisa acoperită de ruşine o persoană primită cu braţele deschise de Dumnezeu. O vreme mi-a plăcut şi faptul că nu i se pomeneşte numele, lucru care îmi dădea posibilitatea de a-mi insera propriul nume în povestea ei; aceasta până când am ajuns să o cunosc sub numele de Photina, cea iluminată. Ea a început să evanghelizeze în aceeaşi zi Samaria, dar, după cum ai aflat deja, influenţa ei a trecut cu mult dincolo de hotarele ţinutului ei.

Povestea acestei femei ar trebui să ne încurajeze pe fiecare dintre noi, cele care suntem fântâni adânci care se mulţumesc să trăiască o viaţă superficială. Ce altceva ar putea explica faptul că o femeie stigmatizată stătea de vorbă cu un profet despre închinare? Fântâna ei nu era doar adâncă… ci şi seacă. Avusese cinci soţi şi doi fii, dar tânjirea ei stăruia încă. Femeia aceasta cu o capacitate uriaşă se dăruise în întregime, până când ajunsese să o doară până în măduva oaselor.

Dintr-o dată, lucrurile s-au schimbat. Ea a recunoscut darul. Isus i-a lansat invitaţia, iar ea a cerut cu îndrăzneală apa vie. Acest minunat

Mesia o cunoştea pe deplin şi o iubea fără rezerve. Astfel, la invitaţia Lui, această fiică fără rival a băut cu nesaţ din apa Lui vie, după care a devenit Photina, o femeie care a împlinit slujba de evanghelist şi apostol, păşind înainte spre pericol cu o hotărâre de nezdruncinat.

Femeie apăsată de umbra trecutului tău, vei călca pe urmele paşilor ei?

Întrebări de discutat

1. Însetezi după mai mult din puterea lui Dumnezeu în viaţa ta?
2. În ce fel te-a influenţat povestea Photinei?
3. Nu îţi place faptul că ea a fost femeia de la fântână? Ce promisiune ascunde el pentru noi?
4. Există domenii din viaţa ta în care semeni cu o fântână adâncă, mulţumită să trăiască însă o viaţă superficială?

10

O VIAŢĂ FĂRĂ RIVAL

Nu eşti niciodată prea bătrân pentru a-ţi fixa un nou ţel sau a visa un nou vis.

C. S. Lewis

Aş vrea să îţi împărtăşesc o altă relatare străveche despre curaj şi consacrare. Trăia cândva o tânără fecioară pe nume Thecla.[1] S-a întâmplat ca ea să îl audă fără să vrea pe Pavel predicând într-o casă din vecini. Tânăra şedea cocoţată pe fereastra ei, ascultând neclintită cuvântarea lui Pavel, care îi chema pe tineri şi tinere să se închine lui Cristos, ducând o viaţă de castitate şi virtute. Thecla era logodită, însă când a auzit cuvintele lui Pavel, a hotărât să renunţe la căsătoria aranjată şi să îşi trăiască restul zilelor pentru slava lui Dumnezeu. Pavel nu ştia nimic

despre efectul pe care îl avusese predica lui asupra tinerei, însă hotărârea nu a fost bine primită de mama şi logodnicul ei, care şi-au folosit influenţa pentru a aţâţa o gloată înfuriată împotriva apostolului. Tulburarea localnicilor a făcut ca Pavel să ajungă în faţa unuia dintre guvernatorii din Iconia, care a dat poruncă să fie arestat îndată.

Nespus de mâhnită, Thecla şi-a folosit podoabele pentru a-i mitui pe paznici, ca să îl întâlnească pe Pavel şi să audă de la el Evanghelia lui Isus. Când familia a găsit-o pe fata dispărută în celula lui Pavel, i-a dus pe amândoi în faţa guvernatorului. Pavel a fost biciuit şi alungat din cetate. Mama Theclei a renegat-o, iar tânăra a fost condamnată la moarte. Urma să fie legată de un stâlp şi apoi să i se dea foc, pentru a sluji drept exemplu altor fiice cărora le-ar fi trecut prin gând să se răzvrătească astfel.

În timp ce Thecla se îndrepta spre locul execuţiei, Pavel s-a întâlnit cu alţi creştini în catacombele din afara oraşului şi se rugau fierbinte. Tânăra a fost legată de stâlp, dar când torţa a fost aprinsă, nu a reuşit să îi dea foc. Apoi s-a stârnit o furtună neobişnuit de puternică, ropotul ploii a stins flăcările de la picioarele ei, iar Thecla a fost salvată de la moarte. Temându-se că acesta putea fi un semn din partea zeilor, cârmuitorii i-au dat drumul şi au izgonit-o din oraş. Renegată de ai ei, Thecla s-a întâlnit cu alţi creştini surghiuniţi care hotărâseră să călătorească în tovărăşia lui Pavel în Antiohia.

De îndată ce au intrat în oraş, un om cu multă influenţă şi putere, pe nume Alexandru, a fost atras de frumuseţea Theclei şi a vrut să o cumpere de la Pavel. Când apostolul a refuzat, omul a încercat să o ia cu forţa. Thecla s-a împotrivit cu tărie şi, luptându-se cu el, i-a răsturnat cununa de lauri şi l-a făcut de râs în public, poruncindu-i să nu se atingă de slujnica lui Dumnezeu.

Înfuriat peste măsură, Alexandru a târât-o în faţa guvernatorului Antiohiei. În timpul disputei din faţa acestuia, Thecla a recunoscut că îi sfâşiase hainele lui Alexandru în timp ce încerca să scape. A fost condamnată iarăşi la moarte. Execuţia urma să aibă loc a doua zi, când tânăra avea să fie sfâşiată şi mâncată de fiare sălbatice.

Femeile din Antiohia au fost revoltate, socotind că judecata de care avusese Thecla parte era nedreaptă. O femeie romană de obârşie nobilă a ieşit în faţă şi a cerut ca Theclei să i se îngăduie să rămână peste noapte în casa ei, nu în temniţă, pentru a-i ocroti fecioria. În timpul acelei seri, femeia mai înaintată în vârstă şi cea tânără au ajuns prietene apropiate.

A doua zi dimineaţa, nobila a plâns cu amar în timp ce Thecla era legată în lanţuri şi dusă spre arenă, în spatele unei leoaice fioroase. Prima fiară cu care urma să aibă de-a face era leoaica. Aceasta a venit gonind spre ea, dar în loc să o atace, s-a întors şi s-a oprit la picioarele Theclei, gata să o apere.

Tânăra a fost atacată apoi de un urs, dar înainte ca acesta să poată ajunge la ea, l-a ucis leoaica. A urmat un leu, dar şi acum leoaica a luptat pentru a o apăra pe Thecla. Încleştarea s-

a sfârşit cu moartea ambelor fiare sălbatice, care s-au prăbuşit fără suflare la picioarele ei. Cei ce conduceau jocurile au lovit cu biciul şi au îmboldit restul animalelor spre pradă, însă unul câte unul au dat înapoi şi au refuzat să atace. Peste mulţime s-a aşternut liniştea în timp ce frica de Domnul reducea mulţimea zgomotoasă la tăcere. Thecla şi-a ridicat glasul şi s-a rugat cu îndrăzneală.

Guvernatorul s-a ridicat în picioare şi a oprit jocurile. A cerut să i se spună cine era femeia aceasta şi care era sursa puterii ei. Tânăra i-a răspuns: „Eu sunt slujnica Dumnezeului celui viu. Am crezut în Fiul Lui, în care El Îşi găseşte plăcerea, căci numai El este calea de mântuire şi esenţa vieţii veşnice. iar oricine nu crede în El, nu va trăi.”

Guvernatorul a cerut să i se aducă fetei haine şi a poruncit să i se dea drumul. Sute, dacă nu mii de oameni L-au primit pe Cristos în acea zi, iar analele Bisericii primare consemnează că femeile din Antiohia L-au lăudat pe Dumnezeu într-un glas, până când cetatea s-a zguduit de răsunetul vocilor lor.

Thecla a trăit după aceea o viaţă îndelungată şi plină, predicând Evanghelia până la moartea ei, survenită după împlinirea vârstei de nouăzeci de ani.

Viaţa trăită cu o îndrăzneală impetuoasă

Ce a făcut ca această femeie pe nume Thecla să aibă atâta putere? Ea era goală şi nu îi era ruşine, datorită revelaţiei lui Isus de care a avut parte ea însăşi. Cu toate că era convertită de

curând la creştinism, tânăra a devenit o ambasadoare convingătoare a noii ei credinţe. Când şi-a ridicat glasul să se roage, a dovedit curaj în faţa morţii. O fiică plină de îndrăzneală căreia poate i s-ar refuza dreptul de a predica de la multe amvoane, îmbrăcată fiind, a câştigat o mulţime de oameni pentru Cristos în timp ce era goală şi înconjurată de fiare sălbatice în arena plină de cruzime. Când citesc asemenea relatări, îmi place să cred că Eva zâmbeşte. (Sunt sigură că şi Sara face la fel!) Căci lupta pierdută de Eva în mijlocul grădinii, unde se bucura de ocrotire şi siguranţă, a fost câştigată de multe ori de fiicele ei născute din nou, în arenele unde aveau de înfruntat vrăjmăşia făţişă.

Mulţimea se strânsese să vadă execuţia, dar a fost în schimb martoră unui eveniment care era reversul căderii. Fie ca viaţa noastră să ducă mai departe această moştenire. În timp ce declarăm în fiecare zi că mântuirea şi tot ce e mai de preţ pentru noi se găsesc numai în Cristos, noi ne sporim capacitatea de a fi umplute cu El şi de a-I grăbi venirea.

Astăzi cunoaştem mai multe despre Biblie decât în orice altă vreme din istoria omenirii. Dar unde ne-a dus această cunoaştere? Informarea ne stă la dispoziţie din belşug; ceea ce lipseşte în mod vădit este transformarea. Mă tem că în multe moduri şi pe multe fronturi intelectul şi talentul au luat locul Cuvântului lui Dumnezeu şi călăuzirii Duhului Sfânt.

Eu vreau mai mult. Simt în duhul meu că urmează o revărsare şi un seceriş fără seamăn.

Lumea aceasta zdrobită are nevoie să vadă puterea lui Dumnezeu. Poate că este vremea ca rugăciunile noastre să fie un ecou al celor rostite de Biserica primară.

> Şi acum, Doamne, uită-Te la ameninţările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala şi întinde-Ţi mâna ca să se facă tămăduiri, minuni şi semne prin Numele Robului Tău celui sfânt, Isus." (Fapte 4:29-30)

Ce au pus în mişcare rugăciunile acestea?

> După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunaţi; toţi s-au umplut de Duhul Sfânt şi vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală." (Fapte 4:31)

A venit vremea ca mesajul lui Dumnezeu să fie proclamat cu îndrăzneală nestăvilită. În multe feluri, provocările cu care s-a confruntat Thecla nu erau diferite de ale noastre. Hotărârea ei de a urma o cale neaşteptată şi de a trăi o viaţă de consacrare a stârnit revolta celor din jur. Membrii familiei au încercat să îi pună piedici, autorităţile au vrut să îi îngrădească prin legi credinţa, bărbaţii au căutat să pună mâna pe ea cu forţa şi să înăbuşe ceea ce au socotit a fi răzvrătire în purtarea ei. Dar, în tot acest răstimp, ea era cea cu adevărat liberă. Faptul că trăia sau murea nu schimba cu nimic ceea ce era ea: o slujnică a Dumnezeului celui Preaînalt.

O viaţă fără rival

Trăim într-o vreme în care totul este răscolit şi clătinat în jurul nostru de furtună. Dacă ştii cine eşti şi cui aparţii... vei rămâne în picioare. Noi

am ales o viaţă fără rival. o viaţă care poate fi zidită numai de Duhul Sfânt.

Dacă acesta este modul de viaţă pe care l-am ales, viaţa Duhului, haideţi să ne asigurăm că nu facem din ea *doar o idee* pe care o păstrăm în mintea noastră sau un sentiment care îşi face loc în inimă, ci că o lăsăm să *îşi producă efectele*

> *în fiecare detaliu al vieţii noastre.* Aceasta înseamnă că *nu ne vom compara pe noi înşine cu alţii,* de parcă unul dintre noi ar fi mai bun, iar celălalt mai rău. Avem lucruri mult mai interesante de făcut cu viaţa noastră. *Fiecare dintre noi este un original.* (Galateni 5:25-26, The Message)

Iată că am ajuns de unde am plecat.

Această expresie unică a ta, ca original, va duce la o viaţă trăită în concordanţă cu îndrumarea Duhului Sfânt. Tu nu ai fost creată pentru a fi comparată... ci ai fost creată pentru Fiul lui Dumnezeu. Tatăl tău ceresc a scris în cartea Lui detaliile vieţii tale cu mult înainte ca tu să fi tras în piept prima suflare. El ţi-a scris cursul vieţii cu litere vii. Nimeni altcineva nu poate trăi povestea ta. A venit vremea ca paginile ei să prindă viaţă. Dacă trăieşti scenariul scris pentru alţii, vei lăsa neîmplinit ceea ce Duhul a scris pentru tine. Fiecare dintre noi are un traseu şi un destin specific. Îndrumarea Duhului Sfânt este esenţială dacă vrei să trăieşti o viaţă fără rival. Trăirea aceasta condusă de Duhul Sfânt nu este doar un concept sau o speranţă romantică, ci o expresie a disciplinei spirituale şi un act personal de închinare, o viaţă de consacrare, nu una stăpânită de amuzament. Cu fiecare act de ascultare din viaţa ta privată şi din cea publică, Dumnezeu îţi va descoperi mai multe detalii privitoare la scopul Lui pentru viaţa ta, iar glasul Lui va deveni tot mai desluşit pentru tine.

Tu nu ai fost creată pentru a fi comparată... ci pentru Fiul

Viaţa ta şi tot potenţialul ei este ceva ce ţi-a încredinţat Dumnezeu. Ar fi păcat ca tot ce se

găseşte în tine să rămână ca o comoară nespusă şi ca nişte talanţi îngropaţi sub noianul părerilor şi aşteptărilor unor străini. Tu nu te afli pe pământ ca să trăieşti viaţa ca o spectatoare. Ai lucruri mult mai importante şi mai interesante de făcut cu viaţa ta. A venit vremea să afli adevărul acesta.

Viitorul tău începe acum.

Dintre toate momentele aflate pe axa timpului, nouă ne este dată clipa de faţă. Niciuneia dintre noi nu îi este promisă ziua de mâine, dar tu ştii că momentul acesta este al tău. Iar puterea alegerilor tale poate răscumpăra toate celelalte momente.

În tine a fost sădită o poveste uluitoare care ascunde în ea o făgăduinţă. Cartea vieţii tale poate rămâne închisă sau poţi continua să dai paginile ei, una după alta. Ascultă mesajul adresat de Pavel galatenilor:

> Cercetaţi cu băgare de seamă să vedeţi cine sunteţi şi ce lucrare v-a fost încredinţată, iar apoi aşterneţi-vă pe lucru. Nu vă lăsaţi impresionaţi de voi înşivă, nici nu vă comparaţi cu alţii. Fiecare dintre voi trebuie să îşi asume responsabilitatea pentru a face în cel mai creativ şi mai bun mod tot ce poate cu viaţa lui. (Galateni 6:4-5, The Message)

Este atât de greu să vezi cine eşti dacă priveşti cu prea multă stăruinţă la ceea ce nu eşti sau la ce sunt toţi ceilalţi. Tu trebuie să ştii *cine eşti* în această călătorie numită viaţă, dacă vrei să mergi înainte şi să nu te prăbuşeşti.

> Luaţi seama deci să umblaţi cu băgare de seamă, nu ca nişte neînţelepţi, ci ca nişte înţelepţi.

> Răscumpăraţi vremea [folosiţi cât mai bine cu putinţă timpul], căci zilele sunt rele. (Efeseni 5:15-16)

Dacă nu cauţi cu tot dinadinsul să îţi administrezi bine timpul, zilele se vor scurge una câte una în timp ce eşti trasă într-o parte şi în alta de solicitări şi de lucruri care te distrag. Atunci când pui deoparte cartea aceasta, ia în mână un pix şi o foaie. Analizează care sunt modurile înţelepte şi cele neînţelepte în care îţi foloseşti timpul. Trebuie să îţi deschizi zilele ca o fereastră spre cer, ca să poţi visa din nou.

Leagă-ţi cu atenţie scopurile de visuri. Fiică fără rival, care este, deci, visul tău? S-ar putea să spui că viaţa ta este plictisitoare şi banală. Nu ţi-am cerut să îmi spui „starea” pe care ai scrie-o pe o reţea de socializare. Care este pasiunea ta? Dacă ai pierdut-o, întoarce-te în prezenţa lui Dumnezeu până când o găseşti iarăşi. Limpezeşte-ţi mintea şi inima. Du-te la o plimbare, ascultă cântece de închinare şi refă legătura cu fântâna sufletului tău.

Nu eşti niciodată prea în vârstă, niciodată prea săracă, niciodată prea bogată, niciodată prea educată şi niciodată prea lipsită de educaţie pentru a-ţi stabili ţeluri sau pentru a visa visuri. În acelaşi timp, nu eşti niciodată prea tânără.

Sunt momente în care privesc peisajul femeilor lumii creştine de astăzi şi sunt uluită văzând cât de multe dintre ele îmbrăţişează atât de bine acest duo al vieţii şi lucrării. Sunt atât de multe femei frumoase, curajoase şi evlavioase pe linia întâi a frontului, încât inima

îmi e plină de speranţă. Încep să mă întreb dacă nu aş putea să încetinesc urcuşul şi să cotesc mai degrabă într-o parte. De curând, în timp ce mă gândeam chiar la lucrurile acestea, am auzit glasul Duhului Sfânt corectându-mă: „Urcarea lor nu înseamnă că tu trebuie să te dai înapoi. Tu trebuie să croieşti în continuare drumul înainte. Planul Meu nu este ca ele să te dea la o parte; lasă-le să te împingă mai sus.”

Poate că traiectoria mea spre „mai sus” va arăta altfel decât până acum, însă nu L-am auzit niciodată pe Dumnezeu spunând: „Priveşte în jos sau pleacă-ţi ochii.” El îmi spune să mi-i ridic. Atunci când fiicele Lui se adună în unitate, eu văd slava Lui.

Aşadar, femeie preaiubită, îţi voi împărtăşi pasiunea mea. Ţie. Mă rog să lucrez întotdeauna pentru ca Isus Cristos, Unsul lui Dumnezeu, să ia chip în tine. Tânjesc să te văd bine pregătită şi înrădăcinată în El pentru a descoperi ceea ce ţi-a fost încredinţat de la bun început. Îmi doresc cu ardoare să te ajut în căutarea ta cea mai dragă, aceea de a-L cunoaşte pe El. În timp ce am scris cartea aceasta, mi-am dat seama că am abordat un subiect mult prea amplu, căci trăim într-o vreme înţesată cu rivali care se iau la întrecere pentru a ne câştiga atenţia. Pavel a trăit într-o epocă diferită dar, cu toate acestea, biserica pe care o iubea se confrunta cu lupte asemănătoare.

> Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat ca să vă înfăţişez înaintea lui Cristos ca pe o fecioară curată. Dar mă tem ca, după cum şarpele a amăgit pe Eva cu şiretlicul lui, tot aşa şi gândurile voastre

> să nu se strice de la curăţia şi credincioşia care este faţă de Cristos. În adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus, pe care noi nu l-am propovăduit, sau o altă Evanghelie, pe care n-aţi primit-o, oh, cum îl mai îngăduiţi de bine! (2 Corinteni 11:2-4)

Sau, după cum redă traducerea The Message pasajul:

> Sunt atât de supărat fiindcă îmi pasă atât de mult de voi: aceasta este pasiunea lui Dumnezeu care arde în mine! I-am făgăduit lui Cristos mâna voastră, în căsătorie, înfăţişându- vă ca pe o fecioară curată înaintea soţului ei. Iar acum mă tem că, întocmai cum şarpele a ademenit-o pe Eva cu vorbele lui dulci, şi voi sunteţi momiţi să vă îndepărtaţi de curăţia simplă a iubirii voastre pentru Cristos. Se pare că, dacă se iveşte cineva şi vă predică un alt Isus decât cel pe care vi L-am predicat noi, venind cu un alt spirit şi alt mesaj, îl primiţi foarte bine.

Ascultă-mi acum cuvintele cum le-ai asculta pe ale unei mame_ ba nu, ca pe ale unei bunici: tu nu ai fost creată pentru compromisul comparaţiei. Creatorul a întreţesut în ADN-ul tău originalitatea Lui. Numai tu poţi da expresie iubirii şi slavei Lui în modul tău unic, iar roadele şi răsplătirile pentru felul în care o faci te vor însoţi în veşnicie.

Cununi veşnice

Am început cartea arătând cine eşti tu şi cine este Dumnezeu, iar acum încerc să închei ideea cu ceea ce ne-a fost dat. Pe lângă făgăduinţele nespus de mari şi scumpe care ne fac părtaşi naturii divine a lui Dumnezeu, ne bucurăm şi de

podoaba autorităţii.

Mie îmi plac bijuteriile, dar nu orice bijuterii. Îmi plac acelea care au în spate o poveste. Verigheta mea reprezintă povestea căsniciei noastre. Am inele care mi-au fost dăruite la naşterea fiecăruia dintre fiii mei. Am un colier în formă de sabie, o brăţară în formă de arc şi o alta care simbolizează ce înseamnă să lupţi ca o fată. Am alte bijuterii care mi-au fost dăruite de prieteni sau care sunt legate de etape sau schimbări importante din viaţa mea. Semnificaţia sau momentul în care am primit darul mă fac să hotărăsc dacă o bijuterie anume este o podoabă sau doar un accesoriu.

Îmi place povestea *Picioare de căprioară pe înălţimi,* scrisă de Hannah Hurnard. Am ajuns să o citesc pe la vreo douăzeci şi cinci de ani, iar de atunci mi s-a lipit de inimă. Am citit-o copiilor mei când erau mici şi încă o citesc pentru mine ori de câte ori e nevoie. În alegoria aceasta, o tânără a cărei inimă e plină de temeri pleacă de acasă într-o călătorie spre înălţimi, acolo unde dragostea desăvârşită alungă frica. Pe drum, dă peste multe cotituri şi încercări. În fiecare loc, eroina zideşte un altar şi culege câte o piatră de aducere aminte pe care o poartă în desaga ei. La un moment dat, este atât de descurajată, iar făgăduinţa pare atât de departe încât îi vine să arunce toate pietrele de aducere aminte ca pe unele lipsite de valoare, care nu fac decât să îi amintească dezamăgirile trăite. Gândindu-se mai bine, le păstrează totuşi, alegere care se dovedeşte a fi una bună, fiindcă mai târziu fiecare piatră este preschimbată într-o nestemată prinsă în cununa ei.

Cercetătorii Scripturii vorbesc despre cinci tipuri de cununi menţionate în Biblie:[2] cununa neprihănirii, pe care o primim când dăm păcatul şi ruşinea noastră în schimbul neprihănirii lui Cristos şi când El ne încununează cu mântuirea Sa; mai este apoi cununa bucuriei, păstrată pentru cei care se închină lui Dumnezeu şi care Îl laudă indiferent de împrejurările în care se găsesc; urmează apoi cununa slavei, pentru cei care aşteaptă cu dor întoarcerea Lui glorioasă. Pe aceste pagini de la final aş vrea să mă opresc asupra ultimelor două.

Cununa nepieritoare

Cununa nepieritoare este cea despre care ni se vorbeşte în 1 Corinteni 9:24-27:

> Nu ştiţi că cei ce aleargă în locul de alergare, toţi aleargă, dar numai unul capătă premiul? Alergaţi dar în aşa fel ca să căpătaţi premiul! Toţi cei ce se luptă la jocurile de obşte se supun la tot felul de înfrânări. Şi ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate veşteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veşteji. Eu, deci, alerg, dar nu ca şi cum n-aş şti încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care loveşte în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu şi-l ţin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat.

Cununa aceasta se câştigă în urma alergării în cursă, iar modul în care ne pregătim îl influenţează pe cel în care alergăm. Antrenamentul nu este amuzant, dar nu e amuzant nici să fim descalificate sau să pierdem cursa. Duhul Sfânt este, în multe privinţe, antrenorul nostru.

> Nu Îl întristaţi pe Dumnezeu. Nu Îi frângeţi inima. Duhul Lui cel Sfânt, care trăieşte şi respiră în voi, este partea cea mai intimă din viaţa voastră, făcându-vă să corespundeţi pentru El. Nu priviţi cu uşurătate un asemenea dar. (Efeseni 4:30, The Message)

Toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate ne ajută pe calea evlaviei şi a unei curse alergate bine. Dumnezeu ştie de ce avem nevoie pe drum. Ştie când trebuie să grăbim pasul sau să încetinim. El ştie pe cine ar trebui să pregătim la rândul nostru şi de cine trebuie să ne ferim. Noi suntem cele care au de câştigat când Îi urmăm instrucţiunile. Noi nu concurăm pentru ceea ce se veştejeşte şi piere, ci suntem în cursa care ne duce spre veşnicie.

> Nu vă strângeţi comori pe pământ, unde le mănâncă moliile şi rugina, şi unde le sapă şi le fură hoţii; ci strângeţi-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile şi rugina, şi unde hoţii nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră. (Matei 6:19-21)

Când inima îţi este în cer, îţi vei găsi calea într-acolo. După cum am văzut deja, comoara aceasta este purtată în inima ta, iar păzitoarea ei este dragostea. Noi trăim într-o lume plină de cuvinte, idei, cărţi, gânduri, legături sociale, frumuseţe, creativitate şi înţelepciune. Atât de multe dintre toate acestea sunt minunate. Însă există o forţă de atracţie periculoasă din partea lumii care va încerca să te tragă în jos cu greutatea ei, ca să nu poţi alerga în cursa care îţi stă înainte. Iată ce avertisment găsim în

Scriptură:

> Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubeşte cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământeşti, pofta ochilor şi lăudăroşia vieţii nu sunt de la Tatăl, ci din lume. Şi lumea şi pofta ei trec; dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac. (1 Ioan 2:1517)

Sunt lucruri care ne înfăşoară şi ne ţin priponite prin legătura lor cu căile acestui pământ.

Poftele lumii se împart în trei categorii:

1. Poftele firii sau dorinţa ca lucrurile să se întâmple aşa cum vrei tu.
2. Poftele ochilor sau dorinţa de a avea tot ce vezi.
3. Mândria vieţii sau dorinţa de a părea importantă.

Fiecare dintre noi se va lupta cu cel puţin unul dintre aceşti rivali, dacă nu cu toţi, în diferite etape ale vieţii. Sunt nenumărate moduri în care ei se pot manifesta în viaţa ta şi fiecare dintre aceste dorinţe care te împing de la spate poate arăta diferit în timp ce etapele vieţii se succed una după alta. La începutul căsniciei noastre, când încă nu aveam copii, eram foarte egoistă. Cred că aş putea spune că voiam ca lucrurile să se facă după bunul meu plac şi că îmi doream multe din ceea ce vedeam. Din fericire, nu aveam banii necesari pentru a-mi satisface pornirile greşite, dar aceasta nu însemna că nu vedeam lucruri şi că nu le doream oricum. Apoi am adus pe lume trei copii în cinci ani şi tot ce

îmi doream era un pui de somn! Cât despre dorinţa de a părea importantă, pe măsură ce înaintez în vârstă sunt mai mult decât mulţumită să fiu importantă pentru familia mea, pentru prietenii mei şi pentru fiicele care mi-au ieşit în cale.

Aceste pasiuni care ne îmboldesc de la spate sunt legate de o lume care se va prăbuşi sub greutatea veşniciei. Începând de la reţelele de socializare şi continuând cu muzica, reclamele şi divertismentul, totul hrăneşte aceste dorinţe. Niciodată în istoria omenirii nu am mai avut un acces atât de facil la oameni cu care nu avem nicio relaţie. Când oamenilor le este greu să dezvolte o relaţie cu alţi oameni pe care îi văd (prietenii şi membrii familiei lor), nu este surprinzător că li se pare o adevărată provocare să intre în legătură cu un Dumnezeu pe care nu Îl văd.

> *Dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.* (1 Ioan 2:17)

Pentru a ne desprinde de lumea aceasta, trebuie să renunţăm la voia noastră şi să o acceptăm pe a lui Dumnezeu. În El găsim leacul pentru aceste legături periculoase.

> Trebuie să Îl iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu toată pasiunea şi eneigia ta, cu fiecare gând al tău. Şi pe aproapele tău, ca pe tine însuţi. (Luca 10:27, TPT)

Când dragostea de Dumnezeu umple din belşug inima ta, atracţia acestui pământ slăbeşte. În timp ce meditez la Dumnezeu şi Îl las să mă învăluie în iubirea Lui, încep să fiu mai puţin aspră cu mine. Când sunt mai puţin aspră

cu mine, devin mai iubitoare faţă de ceilalţi. Când atenţia şi dragostea mea se îndreaptă spre Dumnezeu, e mult mai puţin probabil să alerg după lucruri goale, fiindcă relaţiile mele umplu golurile din viaţa mea.

> Nu ştiţi că prietenia lumii este vrăjmăşie cu Dumnezeu? Aşa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaş cu Dumnezeu. (Iacov 4:4)

Uneori mă întreb dacă luăm în serios acest pasaj din Scriptură sau dacă ne închipuim că nu se mai aplică în această dispensaţie a harului. Este greu de crezut că cineva ar alege cu bună ştiinţă să se aşeze în tabăra opusă Creatorului. Pavel stătea de vorbă cu un popor vinovat de preacurvie, care voia să trăiască atât sub Lege, cât şi sub har, iar Iacov se adresa celor care aveau un legământ veşnic, dar care, aidoma soţiei lui Lot, erau prinşi în legăturile lumii.

Este important să observăm că această alunecare începe cu simpla dorinţă de a ne împrieteni cu lumea. Ce subiect aduce Iacov în discuţie aici? A avea prieteni în lumea aceasta sau chiar prieteni lumeşti nu este totuna cu a te împrieteni cu lumea. Noi suntem chemaţi să fim prieteni *pentru* lumea aceasta, dar nu prieteni *cu* lumea. În primul caz, este vorba despre modul în care ne raportăm la locuitorii acestei lumi; în al doilea, despre prietenia cu sistemul lumesc. Nu vei

avea niciodată autoritate asupra lucrului de care eşti stăpânit. Noi suntem chemate să dovedim compasiune pentru lumea aceasta prin faptele noastre, nu să fim solidari cu ea. Aceasta înseamnă că îi îmbrăcăm pe cei goi din lumea aceasta, nu că ne dezbrăcăm alături de lume; că îi hrănim pe cei flămânzi din lumea noastră, nu că flămânzim după lume.

Noi suntem agenţi ai vindecării care au fost chemaţi să stea lângă patul în care zace în suferinţă lumea aceasta, nu să se întindă în pat alături de ea.

Şi la nivel individual, ne raportăm la semenii noştri ca nişte ambasadoare ale altei Împărăţii, în care sunt onorate poruncile Împăratului nostru. Aceasta înseamnă că va veni ziua când relaţia aceasta va avea de întâmpinat provocări.

Pentru a câştiga această cunună, noi trebuie să abandonăm rivalitatea fricii şi să acceptăm cu braţele deschise chemarea lui Dumnezeu de a-L iubi pe El, de a-i iubi pe alţii şi pe noi înşene.

Cununa vieţii

Avem nevoie de profunzime pentru a câştiga

Urmează apoi cea din urmă cunună... cea a vieţii. Se pare că aceasta ar putea fi numită şi cununa martirilor. De cununa aceasta au avut parte mulţi dintre eroii credinţei enumeraţi în cartea Evrei, precum Ştefan, Petru şi mulţi alţi ucenici ai lui Cristos al căror nume nu îl vom cunoaşte niciodată de această parte a veşniciei. Ei se numără printre cei care *au dat totul.* Cununa aceasta se dobândeşte cu un preţ fără egal.

> Fii credincios până la moarte şi îţi voi da cununa vieţii. Cine are urechi, să asculte ce zice bisericilor Duhul: „Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.” (Apocalipsa 2:10-11)

Îmi place felul în care este redat versetul 10 în versiunea The Message: „Am o cunună a vieţii măsurată şi pregătită pentru tine.” _

Trăim într-o vreme în care tot mai multe inimi cad pradă eşecului. Violenţa, boala, foametea şi războiul aduc frica şi moartea. Defăimarea, acuzaţiile şi persecuţia dau naştere fricii de oameni. Este evident că Satana vrea să ne facă să ne simţim copleşite, aşa încât să renunţăm la orice acţiune sau să ne determine să reacţionăm. Asemeni lui Nero, cel rău vrea să ne atace pe de-o parte cu ajutorul spaimei şi al cruzimii, iar pe de alta să ne atragă folosind bogăţiile şi pofta. Mai mult decât orice, vrăjmaşul şi-ar dori să ne vadă şezând lângă o fântână a dorinţelor, aruncând monede în ea, pradă neliniştii. Însă avem nevoie de profunzime pentru a câştiga această cunună a vieţii.

De curând au ajuns la mine în decursul unei singure zile trei veşti cutremurătoare. Două dintre ele mi-au parvenit prin intermediul unei fiice spirituale. Ea şi familia ei conduc o organizaţie consacrată luptei împotriva traficului de persoane din Israel. În primul link primit, am citit despre tragica sinucidere a o sută cincizeci de fete şi femei tinere care fuseseră capturate de ISIS şi folosite ca slave sexuale. De parcă ar fi fost nevoie să mai fie adăugată vreo insultă acestei situaţii cumplite, răpitorii lor au hrănit câinii cu trupurile lipsite de viaţă. Nevenindu-mi să cred, am citit

relatarea de mai multe ori. Poate exista cu adevărat un rău atât de strigător la cer? Chiar în timp ce scriu aceste cuvinte, revăd în minte frânturi ale imaginilor cu câinii care sfâşiau cu sălbăticie în bucăţi trupurile acelor fete. Pe când tresăream de groază în faţa imaginilor din mintea mea, mi-am amintit cuvintele din Apocalipsa 12:17:

> Şi balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămăşiţa seminţei ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi ţin mărturia lui Isus Cristos.

Acest fel de purtare este mult prea crudă pentru nişte oameni... este o mânie ca a balaurului. Ea se îndreaptă împotriva „Femeii" şi „a copiilor ei care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi ţin cu fermitate mărturia lui Isus" (Apocalipsa 12:17, The Message). În ultimul deceniu am văzut această imagine devenind tot mai malefică şi atingând proporţii de neînchipuit.

Al doilea link pe care l-am deschis vorbea despre premierea cu sclave sexuale a unor bărbaţi care memoraseră Coranul. Era amintit, de asemenea, faptul că violarea necredincioşilor era considerată un act de închinare. Din păcate, mă tem că, până la tipărirea acestei cărţi, multe alte valuri de atrocităţi le vor fi îngropat pe acestea în urma lor.

A treia veste a ajuns la mine printr-un email primit din partea personalului organizaţiei noastre. Avem un colaborator cheie care ne ajută să coordonăm distribuirea de resurse gratuite în ţările unde persecuţia sau sărăcia limitează accesul oamenilor la resurse creştine.

Unul dintre curajoşii noştri prieteni din Orientul Mijlociu fusese ucis într-un bombardament de artilerie îndreptat împotriva creştinilor din Siria. În timp ce ne explica împrejurările în care acest om îşi pierduse viaţa, persoana noastră de contact scria: „Unii sunt chemaţi să dea mult; alţii dau totul.”

Am rămas fără cuvinte. În timp ce mă îndreptam cu maşina spre o întâlnire pe care o aveam programată, am încercat să compun în gând o scrisoare pentru văduva lui. Simţeam că orice aş fi spus ar fi fost o insultă la adresa vieţii lui şi a circumstanţelor în care se găsea ea. „Îmi pare rău” suna superficial, iar „Mulţumesc” părea nelalocul lui. Eu i-aş fi scris un mesaj din perimetrul sigur al unei case care nu a cunoscut niciodată moartea unui martir. Eu aveam la îndemână muzică de închinare, cărţi şi Biblii, resurse creştine mai multe decât voi putea folosi într-o viaţă întreagă. Cămara îmi e plină cu mâncare, dulapul cu haine, iar deseară, când vor rămâne în grija mea nepoţii, ei vor râde şi se vor juca fără să fie conştienţi că există o asemenea durere în viaţa fraţilor şi surorilor noastre.

M-am simţit ruşinată. Am avut dintr-o dată senzaţia că viaţa mea era o cochilie izolată şi goală, şi că tot ce cunoşteam şi aveam era la fel de fragil ca baloanele de săpun cu care se jucau nepoţii mei. Îmi venea să sun pe cineva... o femeie mai înaintată în vârstă şi mai înţeleaptă, care să înţeleagă pur şi simplu prin ce treceam, deşi nu putea răspunde întrebărilor care vuiau înăuntrul meu.

Erau atâtea întrebări care începeau cu

cuvintele: „De ce?” De ce eu am atât de mult când atâtea femei de peste ocean au fost aşa de disperate încât au preferat mai degrabă să îşi ia viaţa decât să mai trăiască o clipă măcar? Unde era dreptatea? Voiam să procesez discrepanţa suferinţei pe care o simţeam şi atunci mi-am dat seama că făceam comparaţii. Aveam dreptate să simt contrastul, dar comparaţia era inutilă. Nu exista un răspuns, ci doar un şarpe care a devenit balaur. Sub influenţa balaurilor, oamenii îşi fac lucruri teribile unii altora. Am înţeles atunci că îmi stătea în faţă o alegere. Puteam continua să pun întrebări pline de supărare sau puteam îngădui ca semnele de întrebare din viaţa mea să se transforme în semne de exclamare. Mi-am şters lacrimile şi am hotărât că viaţa lor avea să fie de folos pentru a pune semnele de punctuaţie potrivite în a mea.

Aceste cazuri de persecuţie nu sunt noi, ci se întâlnesc în fiecare epocă. Ajunsă la cincizeci şi cinci de ani, trebuie să mă maturizez, devenind o femeie care nu se mai frământă cu întrebări al căror răspuns nu poate fi găsit de această parte a veşniciei. Vârsta singură nu poate găsi o logică în ceva lipsit de noimă. Ne aflăm pe un drum pe care se circulă cu repeziciune, iar evenimentele zilelor noastre fac eternitatea mult mai atrăgătoare. De aceea avem cu atât mai multe pricini să lucrăm bine cât timp putem. Evenimentele vor avea sens numai în veşnicie, însă aici şi acum ne putem ruga ştiind că suntem auzite când inima ne este eliberată de sub apăsarea competiţiei, a geloziei şi a comparaţiilor.

> Voi aţi fost chemaţi cu toţii să călătoriţi pe acelaşi drum şi în aceeaşi direcţie; de aceea, staţi împreună, atât înăuntru, cât şi afară. Aveţi un Stăpân, o credinţă, un botez, un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor, care domneşte peste toţi, lucrează prin toţi şi este prezent în toţi. Tot ce sunteţi, gândiţi şi faceţi stă sub semnul unităţii. Dar aceasta nu înseamnă că toţi ar trebui să arătaţi, să vorbiţi şi să acţionaţi la fel. Graţie generozităţii lui Cristos, fiecăruia dintre noi i s-a dat propriul lui dar. (Efeseni 4:4-7, The Message)

Trăiește-ți viața!

Ne-a fost dat atât de mult! Perspectiva noastră unică este un dar. Ceea ce am văzut şi am experimentat este un dar. Iar acum avem în faţă o alegere. Putem lăsa ca toate acestea să ne copleşească şi să nu facem nimic, să le tratăm ca şi cum ar fi nişte lucruri obişnuite, prea puţin vrednice de luat în seamă, sau putem alege să trăim minunându-ne necontenit, cumpănind asupra forţei momentului de faţă şi păşind apoi înainte.

În ultimul deceniu am scris despre femeile-leoaice, despre fete înarmate cu săbii şi cruci, despre ce înseamnă să lupţi ca o fată şi despre sărutări care le fac pe fete să plângă în loc să le hrănească sufletul. Iar acum scriu cu speranţa că tot ce aşteaptă înăuntrul tău va fi împlinit, fiindcă

Tu, fiică, eşti chemată la o viaţă fără rival;
Eşti iubită de un Tată fără rival;
Trăieşti într-o vreme fără rival;
Eşti chemată dintr-o naţiune fără rival;

Slujeşti un Dumnezeu fără rival;
Eşti răscumpărată printr-o jertfă fără rival;
Ţi s-a încredinţat un nume fără rival;
Eşti împuternicită de Duhul Lui cel fără rival;
Cunoşti o limbă fără rival;
Ţi s-a încredinţat o însărcinare fără rival;
Eşti implicată într-un război fără rival;
Eşti chemată să înalţi rugăciuni fără rival.
Înaintea noastră stau oportunităţi fără rival, căci noi suntem pregătite pentru un seceriş fără rival şi destinate pentru o veşnicie fără rival.
Haide să trăim, deci, o viaţă fără rival în ce priveşte frumuseţea, puterea, virtutea şi influenţa... în care unele dăruiesc mult, iar altele totul.

Stai în picioare înaintea lui Dumnezeu, radiind de speranţă, credincioasă în slujire şi iubitoare în tot ceea ce faci, căci tu, prietena şi sora mea, ai un destin fără rival. Acum porneşte cu curajul născut din dragoste şi trăieşte-ţi destinul plină de îndrăzneală!

Întrebări de discutat

1. Ce mesaj ţi-a transmis povestea Theclei?
2. Descrie diferenţa dintre a fi prietenă cu lumea sau a fi o prietenă pentru lume.
3. Care sunt domeniile din viaţa ta în care ar fi nevoie să schimbi punctuaţia?
4. Care este următorul pas pe care îl vei face pentru a începe să trăieşti o viaţă fără rival?

Note

Capitolul 3: O promisiune fără rival

1. Deşi adevăratul înţeles al lui *Selah* nu este cunoscut, mulţi cred că are o trimitere liturgică. Biblia Amplificată traduce sela ca „faceţi o pauză şi gândiţi-vă la aceasta”.

Capitolul 5: Când eşti privită ca o rivală

1. A. L. Duckworth, C. Peterson, M. D. Matthews şi D. R. Kelly, “Grit: Perseverance and Passion for Long-Term Goals,” *Journal of Personality and Social Psychology* 92, no. 6 (2007): 1087.
2. Malcom Gladwell, *David and Goliath: Underdogs,*

Misfits, and the Art of Battling Giants (New York: Little, Brown and Co., 2013).

NOTE

Capitolul 6: Gen fără rival

1. Mark Driscoll, *On Church Leadership* (Wheaton, IL: Crossway, 2008).
2. Ibid.
3. Kris Vallotton, *Fashioned to Reign* (Grand Rapids: Chosen, 2013), chap. 7.
4. Gilbert Bilezikian, *Beyond Sex Roles: What the Bible Says about a Woman's Place în Church and Family,* ediţia a 3-a. (Grand Rapids: Baker, 2006).

Capitolul 7: Rivalitatea fricii şi a dragostei

1. C. S. Lewis, *The Four Loves* (New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1960).
2. Kent M. Keith, *The Paradoxical Commandments* (Makawao, HI: Inner Ocean, 2001).

Capitolul 9: O fiică fără rival

1. http://oca.org/saints/lives/2015/05/10/39-sunday-of-the- samaritan-woman.
2. http://www.pravoslavie.ru/english/print79178.htm.
3. Christopher Henry Dawson, *Religion and World History: A Selection from the Works of Christopher Dawson* (Garden City, NJ: Image Books, 1975).
4. Faptele raportate în acest paragraf sunt selectate din următoarele articole: Robyn Dixon, "At Kenya College, Christian Students Foretold Massacre," *Los Angeles Times,* 5 aprilie 2015; "Gunmen Kill 147 at University

în Kenya," *Chicago Tribune,* 3 aprilie 2015; "At Least 147 Killed în Islamic Terror Attack at Kenya University Targeting Christian Students," *KTLA.com,* 2 aprilie 2015.

Capitolul 10: O viaţă fără rival

1. Pentru mai multe despre viaţa lui Thecla, vezi aceste surse: http://www.pbs.org/wgbh/pages/frontline/shows/religion/maps/ primary/thecla.html (the account from the Apocryphal Acts); http://www.antiochian.org/life_of_thekla; http://dce.oca.org/assets/templates/bulletin. cfm?mode=html&id=101; http://www.newadvent.org/cathen/14564a.htm.
2. Henry Clarence Thiessen, *Lectures în Systematic Theology* (Grand Rapids: Eerdmans, 1979), 389.

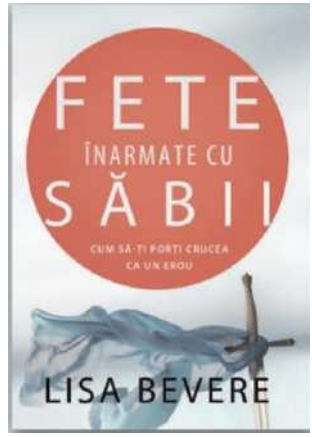
Lisa Bevere este o apreciată conferenţiară de talie internaţională, autoare de succes şi gazdă a programului televizat The Messenger, difuzat în peste două sute de ţări. Autoarea cărţilor *Trezirea leoaicei, Fete înarmate cu săbii* şi *Adevărata valoare a unei femei* este invitată adesea în cadrul emisiunii Life Today şi la conferinţele Women of Faith, la cele organizate de Joyce Meyer şi la Biserica Hillsong. Ea şi soţul ei, John, au patru fii şi locuiesc în Colorado.

Aflaţi mai multe la adresa LisaBevere.com.

FETE ÎNARMATE CU SĂBII

CUM SĂ-TI PORTI CRUCEA CA UN EROU

J >

Dacă a existat vreodată un timp pentru ca femeile să fie înarmate, acela este acum. La nivel mondial, femeile sunt ţinta prejudecăţilor, a traficului sexual, a abuzurilor şi chiar a gendercidelor. Lisa Bevere scrie că aceste atacuri spun mai multe despre cine ar putea fi femeile în viitor decât despre cine au fost în trecut. în *Fete înarmate cu săbii,* ea explică modul în care inamicul încearcă să dezarmezeze femeile pe toate planurile. Este timpul ca femeile să devină eroinele pe care Dumnezeu le-a destinat să fie şi să stea curajoase, înţelepte, iertate şi biruitoare.

Alte resurse de la John şi Lisa Bevere pot fi descărcate gratis la:

www.CloudLibrary.org

Materiale suplimentare, traduse în multe limbi, pot fi vizionate sau descărcate de pe Youtube.com & Yuku.com şi alte platforme web care oferă conţinut media.

„Fără rival este o carte care ia în mod unic atitudine în faţa războiului necontenit care se poartă împotriva identităţii noastre în Cristos.”

. x —JOYCE MEYER.
învăţătoare a Scripturii şi autoare de succes

Există un motiv pentru care îi privim pe alţii ca pe nişte rivali şi pentru care ne limităm singuri, oprindu-ne la nivelul comparaţiilor şi al competiţiei. Avem un duşman care ne ia cu asalt mintea, voinţa şi emoţiile, în speranţa că ne vom întoarce împotriva propriei persoane şi unii împotriva altora. Este un ciclu care ne ţine departe de legăturile strânse cu semenii, care dă naştere confuziei în ce priveşte identitatea noastră şi care ne limitează scopul.

în cartea Fără rival, autoarea Lisa Bevere ne împărtăşeşte modul în care revelaţia dragostei lui Dumnezeu dă la o parte aceste limite. Veţi învăţa cum să încetaţi să vă priviţi unii pe alţii ca pe nişte rivali şi cum să stabiliţi acele legături profunde cu Creatorul după care tânjiţi, legături care includ făgăduinţa adevăratei identităţi şi intimităţi. Alături de învăţătura biblică solidă şi observaţiile profetice bine-venite pentru zilele noastre, Lisa îşi foloseşte umorul şi pasiunea pentru a vă provoca să:

- transformaţi rivalitatea pentru a scoată la lumină ce e mai bun în voi;
- încetaţi să vă feriţi de conversaţii la care trebuie să luaţi parte;
- răspundeţi argumentului care că afirmă că femeile sunt nepotrivite, uşor de amăgit şi lesne crezătoare;
- demolaţi rivalitatea de gen şi să lucraţi alături de bărbaţi.

E vremea să păşiţi înainte şi să trăiţi o viaţă fără rival.

Lisa Bevere este o autoare plină de pasiune şi amuzantă, care împleteşte adevărurile biblice profunde cu aplicaţiile practice. Cărţile ei, dintre care amintim *Adevărata valoare a unei femei, Trezirea leoaicei* şi *Fete înarmate cu săbii,* au ajuns în mâinile a milioane de oameni de pe glob. Lisa şi soţul ei, John, sunt autori de succes şi fondatorii organizaţiei Messenger Internaţional.

Descoperă mai mutlte la **CloudLibrary.org**

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

Această carte este un dar din partea autorului. Nu este de

Vrei mai mult? Scaneaza aici.

CLOUD